ശാന്തിയുടെ നീർച്ചാലുകൾ

പൗലോസ്
മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്

ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്

ലോകപ്രശസ്ത വേദശാസ്ത്രജ്ഞനും, ദാർശനികനും, ചിന്തകനും, ഗ്രന്ഥകാരനും. 1922 ഓഗസ്റ്റ് 9-ന് തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ ജനിച്ചു. പിതാവ്: പൈലി, മാതാവ്: ഏലി. 1937-ൽ മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായി. അതുകഴിഞ്ഞ് പത്രലേഖകൻ (1937-'42), ട്രാൻസ്പോർട്ട് കമ്പനിയിൽ ഗുമസ്തൻ, പി. ആൻഡ് ടി. വകുപ്പിൽ ഗുമസ്തനും പോസ്റ്റ്മാസ്റ്ററും (1942-'47). അക്കാലത്ത് പി. ആൻഡ് ടി. യൂണിയൻ തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി അസ്സോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറി. പിന്നീട് എത്യോപ്യയിൽ സർക്കാർ സ്കൂളുകളിൽ അദ്ധ്യാപകൻ (1947-'50). അമേരിക്കൻ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പഠിച്ച് ഉന്നതബിരുദങ്ങൾ നേടി (1950-'54). ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസ് ബർസാർ ആയി പ്രവർത്തിച്ചു (1954-'56). എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്‌ലി സെലാസിയുടെ പേഴ്സണൽ അസിസ്റ്റന്റും ഉപദേശകനും (1956-'59). 1959 ജനുവരിയിൽ ശെമ്മാശനായി. യേൽ സർവ്വകലാശാലയിലും ഓക്സ്ഫഡിലും ഉപരിപഠനം നടത്തി (1959-'61). 1961-ൽ വൈദികനായി. ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ അഖിലലോക കൗൺസിലിന്റെ (W.C.C.) അസോസിയേറ്റ് ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിച്ചു (1962-'67). സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലേക്കു പോയ W.C.C.യുടെ ഡെലിഗേഷന്റെയും (1962), യുനെസ്കോ ഡെലിഗേഷന്റെയും (1967) നേതാവ്. 1967 മുതൽ 1996 വരെ ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ. 1975-ൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി. 1976 മുതൽ 1996 വരെ ഡൽഹി ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ. ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ ലോകകൗൺസിൽ (W.C.C.) പ്രസിഡന്റുമാരിലൊരാളായി പ്രവർത്തിച്ചു (1983-'91). ലോകസമാധാനത്തിന്റെയും സൗഹൃദത്തിന്റെയും സന്ദേശവുമായി ആഗോളതലത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. ഒട്ടധികം അന്താരാഷ്ട്ര സംഘടനകളുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നു. സോവിയറ്റ് ലാൻഡ് നെഹ്റു അവാർഡ്, ഓട്ടോ നുഷ്കെ പ്രൈസ് ഫോർ ദി പീസ് (ജർമ്മനി) തുടങ്ങി ഇരുപതോളം രാജ്യാന്തര അവാർഡുകളും ഒട്ടേറെ ബഹുമതികളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രിഗറി ഓഫ് നിസ്സായെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണപഠനത്തിന് 1975-ൽ സെറാമ്പൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്ന് ഡോക്ടറേറ്റ്. കൂടാതെ റഷ്യയിലെ ലെനിൻഗ്രാഡ് തിയോളജിക്കൽ അക്കാഡമി, ഹംഗറിയിലെ ബുഡാപ്പസ്റ്റ് ലൂതറൻ തിയോളജിക്കൽ അക്കാഡമി, ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലെ ജാൻഹസ് ഫാക്കൽറ്റി എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് ഓണററി ഡോക്ടറേറ്റ്. ജോയ് ഓഫ് ഫ്രീഡം, ഫ്രീഡം ഓഫ് മാൻ, കോസ്മിക്മാൻ, ഹ്യൂമൻ പ്രസൻസ്, എൻലൈറ്റൻമെന്റ് ഈസ്റ്റ് ആന്റ് വെസ്റ്റ്, സയൻസ് ഫോർ സെയിൻ സൊസൈറ്റീസ്, എ ലൈറ്റ് റ്റൂ ബ്രൈറ്റ്, എ ഹ്യൂമൻ ഗോഡ് തുടങ്ങി 26 ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥങ്ങളും 11 മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്ത മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ച് എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ ആയിരത്തോളമുണ്ട്. 1996 നവംബർ 24-നു കാലംചെയ്തു. ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരിചാപ്പലിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നു.

ദൈവകാരുണ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ശിരസു നമിച്ചുകൊണ്ട്...

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ സമ്പൂർണ്ണ മലയാള രചനകളുടെ ആദ്യ വാല്യമായ *സ്നേഹം, സ്വാതന്ത്ര്യം, പുതിയ മാനവികത* മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ പത്താം ഓർമ്മപ്പെരുന്നാൾ ദിവസം ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമനയിൽ വച്ച് പ. മാർത്തോമ്മാ ദിദിമോസ് പ്രഥമൻ ബാവാ പ്രകാശനം ചെയ്ത വിവരം ഏറെ സന്തോഷത്തോടെയും നിറയുന്ന കണ്ണുകളോടെയുമാണ് ഞങ്ങൾ ഓർക്കുന്നത്. ആ വലിയ ഇടയന്റെ സ്നേഹത്തിനും വാത്സല്യത്തിനും മുമ്പിൽ പ്രണമിക്കുന്നു.

ഡോ. ഗബ്രിയേൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഫാ. ഡോ. ജോർജ് പുലിക്കോട്ടിൽ, ഫാ. കെ. റ്റി. ഫിലിപ്പ് എന്നിവർ തിരുമേനിയോടുള്ള അടുപ്പവും സ്നേഹവും കൊണ്ടും, എന്നോടുള്ള വാത്സല്യം കൊണ്ടും ഈ സംരംഭത്തെ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെയാണ് പേപ്പർ എടുക്കാനുള്ള പണത്തിൽ കുറെയെങ്കിലും ഉണ്ടായത്. തിരുമേനിയുടെ ആത്മ സുഹൃത്തായ ചെറിയാൻ ഈപ്പന് പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു കോപ്പി കൊടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ ഈ സംരംഭത്തിലേക്കായി പതിനായിരം രൂപ നൽകിയതും നന്ദി നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെയാണ് ഓർക്കുന്നത്. അവിചാരിതമായി ആ പണം ലഭിച്ചതിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായിട്ട് 300 രൂപ വിലയുള്ള പുസ്തകം സൗജന്യവിലയായ 200 രൂപയ്ക്ക് കൊടുക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചതനുസരിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ പുസ്തകം വിൽക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ മഹാകരുണയാൽ രണ്ട് ആഴ്ചകൾക്ക് മുമ്പ് പേപ്പർകടയിലെ ബാദ്ധ്യതകൾ തീർക്കുവാൻ സാധിച്ചു. പ്രസ്സിലെ ബാദ്ധ്യതകൾ കൂടി തീർക്കാനും പുസ്തകം താല്പര്യമുള്ളവരുടെ കൈകളിൽ എത്തിക്കുവാനുമുള്ള കഠിന പരിശ്രമം നടക്കുമ്പോൾ തന്നെ അടുത്ത വാല്യത്തിന്റെ പണികളും നടക്കുകയാണ്.

അടുത്ത വാല്യത്തിലെ പ്രൂഫ് നോക്കിക്കഴിഞ്ഞ ലേഖനങ്ങൾ ചേർത്ത് വെബ് എഡീഷനായി ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണ്.

ആദ്യ വാല്യത്തിന്റെ വെബ് എഡീഷൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ, *ഏലിയായ്ക്ക് കാക്ക മുഖാന്തിരം അപ്പവും ഇറച്ചിയും കൊടുത്ത ദൈവത്തിൽ*

(1 രാജാക്കന്മാർ 17:4-6) പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിയ്ക്ക് അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുത കരമായ നടത്തിപ്പിനായി ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ച താലന്തുകളെ പ്രയോജന പ്പെടുത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അസാധ്യമായവയെ സാധ്യമാക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ നടത്തിപ്പിനായി കാത്തിരിക്കുന്നു എന്ന് എഴുതുകയുണ്ടായി. ആ എഡീഷൻ വായിച്ചവരാരുംതന്നെ ഞങ്ങൾക്ക് പണം അയയക്കുകയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും നിരാശരാകാതെ ഞങ്ങൾ മുമ്പോട്ടു പോവുകയായിരുന്നു. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരു മേനിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത മൂലം ദൈവം പാവപ്പെട്ട ഞങ്ങളുടെ മേൽ ചൊരിഞ്ഞ അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ തന്നെ കണ്ണ് നിറ യുകയാണ്.

സ്നേഹം, സ്വാതന്ത്ര്യം, പുതിയ മാനവികത എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ച് അനേകം നല്ല അഭിപ്രായങ്ങൾ ലഭിച്ചു. തിരുമേനിയുടെ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തേടി പലരും ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും വിളിക്കുന്നുണ്ട്. കഴി ഞ്ഞദിവസം വിളിച്ച ഒരാൾ പറഞ്ഞത്, ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരിയിൽ വിളിച്ച് പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഫോൺ നമ്പർ കൊടുത്തു എന്നാണ്. കഴിയുന്നതും പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി അയച്ചുകൊ ടുക്കാനും ഫോട്ടോസ്റ്റാറ്റ് എടുത്തുകൊടുക്കാനുമൊക്കെ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന സാമ്പത്തികഭാരം ഓർത്ത് നടുങ്ങുമ്പോഴും, ഭാവിയിൽ ഗ്രിഗറി ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ ജീവിതവും ദർശനവും പഠിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതോ അജ്ഞാതരായ ഗവേഷ കർക്ക്, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരു വഴികാട്ടിയായി ഭവിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷ യാണ് എനിക്കുള്ളത്. അതാണ് എന്റെ ലാഭം. നന്ദി.

ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്

1

ആത്മീയ ജ്യോതിസിനു സ്മരണാഞ്ജലി

ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ എന്ന ഔദ്യോഗിക നാമത്തേക്കാൾ അടുത്തറിയാവുന്ന എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതമാണ് 'കല്ലാശ്ശേരി ബാവാ' എന്ന അഭിധേയം.

കാൽ നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് തൊണ്ണൂറാം വയസിൽ കാലം ചെയ്ത ഈ ബാവായെ ഇന്ന് നാം അനുസ്മരിക്കുന്നത് ആ പരിശുദ്ധ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് അഭിനിവേശം ഉൾക്കൊള്ളാൻ വേണ്ടിയാണല്ലോ.

എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തു തന്നെ പരിശുദ്ധ ബാവായെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അനുഗ്രഹം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ തൊട്ടയൽപക്കമായ മനയിട വീട്ടിലാണ് ബാവായുടെ സഹോദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുള്ളത്. സഹോദരിയുടെ ഭർത്തൃമാതാവിനെ രോഗക്കിടക്കയിൽ കാണുവാൻ വരുന്ന സമയത്ത് അഞ്ചോ ആറോ വയസ്സുള്ള ഞാനും പോയി കൈമുത്തും. നിറഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടും മധുരിമയും സ്നേഹവും വീശുന്ന പുഞ്ചിരിയോടെയും ബാലനായ എന്നെയും അനുഗ്രഹിക്കും. ഇതെന്റെ ബാല്യസ്മരണകളിൽ മങ്ങാത്ത ഓർമ്മയായി നിലനിൽക്കുന്നു.

കളങ്കമില്ലാത്ത ആ മന്ദസ്മേരമുഖത്തിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നത് അച്ഛ സ്ഫടികമായ, വഞ്ചനയില്ലാത്ത, പ്രാർത്ഥനാനിർഭരമായ ഒരു അതിമാനുഷിക പ്രതിഭയായിരുന്നു എന്ന് എനിക്ക് പിന്നീടേ മനസ്സിലായുള്ളു. ആ ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ രഹസ്യം നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയും അഗാധമായ വേദാദ്ധ്യയനവുമായിരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സുകാർ പൊതുവെ വേദപുസ്തകം വായിക്കുകയോ പഠിക്കുകയോ ചെയ്യില്ല എന്നൊരു തെറ്റിദ്ധാരണ ചില ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസികളിൽപ്പോലും കടന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ട്. കല്ലാശ്ശേരി ബാവായെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കണ്ണു നന്നായി കാണാൻ പാടില്ലാത്ത കടന്ന വാർദ്ധക്യത്തിലും എല്ലാ ദിവസവും മുടക്കം കൂടാതെ ശെമ്മാശ്ശനെക്കൊണ്ടു വേദപുസ്തകത്തിലെ പല അദ്ധ്യായങ്ങൾ വായിപ്പിച്ച് കേട്ട് ധ്യാനിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇതു ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

പക്ഷേ ആ പിതാവിന്റെ വേദപാണ്ഡിത്യം എത്ര അഗാധമായിരുന്നുവെന്ന് ഞാൻ നേരിട്ടറിഞ്ഞത് 1954-ൽ മാത്രമായിരുന്നു. കോട്ടയം കുരിശുപള്ളിയിൽ പീസ് ലീഗിന്റെ സത്യഗ്രഹം നടക്കുന്ന കാലം. സഭയിൽ

സമാധാനവും ഐക്യവും കൈവരുത്തുവാൻ വേണ്ടി പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയിലുള്ളവരും കാതോലിക്കാ കക്ഷിയിലുള്ളവരുമായ ആറു പേർ ചേർന്നു ഉപവസിക്കുന്നു. അവരിൽ എം. കുര്യനും കെ. ഇ. മാമ്മനും എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. ഞാനന്ന് 32 വയസ്സുള്ള ഒരത്മായക്കാരൻ, ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിൽ അത്മായക്കാരുടെയിടയിൽ അദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനം നടത്തുകയായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ പഠനം കഴിഞ്ഞു നാട്ടിൽ വന്നിട്ട് അധികം നാളായിട്ടില്ല. ബാവായെ പോയി കണ്ടിട്ടില്ല. മെത്രാന്മാരെ അങ്ങനെ പോയി കാണാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം ഒന്നുരണ്ടു പേരെ കണ്ടതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ നിരാശയായിരുന്നു. എങ്കിലും ത്യാഗശീലനായ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനി റമ്പാനായിരിക്കുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് കൊടുക്കാനുള്ള വസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാണ്ഡവും ചുമ്മി ചിലപ്പോഴൊക്കെ നടക്കുമായിരുന്നു.

ഏതായാലും പീസ് ലീഗിലെ ഉപവാസികളെ കാണാൻ വന്ന എനിക്ക് മുപ്പതുദിവസം അവരുടെ കൂടെ താമസിക്കാനും ഉപവാസത്തിൽ അല്പമൊക്കെ പങ്കെടുക്കുവാനും സാധിച്ചു. രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും ഉപവാസികൾക്കുവേണ്ടി വേദപഠനം നടത്തും. കുറെ ദിവസത്തിനു ശേഷം ഉപവാസികളെ കാണാൻ വരുന്ന ഭക്തജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും വേദപഠനക്ലാസുകൾ നടത്താൻ തുടങ്ങി.

പീസ് ലീഗിനോടു കല്ലാശേരി ബാവായ്ക്കു വലിയ പ്രതിപത്തിയില്ലായിരുന്നു. കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാതെ സഭാ സമാധാനം എന്നും പറഞ്ഞ് ഓടി നടക്കുന്നവരെപ്പറ്റി ബാവായ്ക്കു വിരോധമായിരുന്നു. അതിന്റെ കൂടെ അമേരിക്കയിൽ നിന്നും പഠിച്ചു വന്നിരിക്കുന്ന പോൾ വർഗീസ് എന്ന ഒരത്മായക്കാരൻ വേദപുസ്തകം പഠിപ്പിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അയാളോടും, നേരിട്ടു കണ്ടതായ് ഓർമ്മയില്ലെങ്കിലും അല്പം നീരസമായി. അമേരിക്കൻ ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന പോൾ വർഗീസിനെ പരാമർശിച്ച് അല്പം പുഛമായി ദേവലോകത്ത് പ്രസംഗിച്ച വിവരം കെ. ഫീലിപ്പോസച്ചൻ (ഇന്നത്തെ ഫീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് തിരുമേനി) ആണ് എന്നോടു പറഞ്ഞത്. ഞാൻ ദേവലോകത്തു പോയി ബാവായെ കാണണമെന്നും തെറ്റിദ്ധാരണ നീക്കണമെന്നും എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. അച്ചൻ തന്നെ തന്റെ കൊച്ചു ബേബി മോറിസ് കാറിൽ എന്നെ ബാവായുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയി പരിചയപ്പെടുത്തി.

ഫീലിപ്പോസച്ചനോട് അപ്പുറത്തുപോയി ഇരുന്നുകൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞിട്ട്, അത്മായക്കാരനായ എന്നോട് ശെമ്മാശ്ശനെക്കൊണ്ട് താഴെ ഒരു പായിട്ട് ഇരിക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. രണ്ടു മണിക്കൂർ നീണ്ടുനിന്ന ആ സംഭാഷണം വലിയ ഒരു പരിശോധന തന്നെയായിരുന്നു. വേദപുസ്തക സംബന്ധ

മായ ഇരുന്നൂറോളം ചോദ്യങ്ങൾ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

മിനിട്ടുകൾ കടന്നുചെല്ലുന്തോറും പാശ്ചാത്യ രീതിയിലുള്ള ദൈവശാസ്ത്രമോ വേദാപഗ്രഥനമോ അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഈ ബാവാതിരുമേനിക്ക് ഇത്ര വളരെ നിശതമായ വേദപാണ്ഡിത്യം എങ്ങനെയുണ്ടായി എന്നുള്ള എന്റെ അത്ഭുതവും വളർന്നുവരികയായിരുന്നു.

അവസാനം എന്നോടു ബാവാ തിരുമേനി കല്പിച്ചത് "തന്റെ മറുപടികളിൽ രണ്ടെണ്ണം മാത്രമേ തെറ്റായി നമുക്ക് തോന്നിയുള്ളു. ആ രണ്ടു വേദഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെയാണ് പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്" എന്ന് എനിക്ക് ഉപദേശവും തന്നു. അതുകഴിഞ്ഞു ഫീലിപ്പോസച്ചനെ വിളിച്ച് "ഇയാൾ അമേരിക്കയിൽ പഠിച്ചതാണെങ്കിലും ഇയാളുടെ വിശ്വാസം ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസം തന്നെയാണെന്ന്" എനിക്കു സർട്ടിഫിക്കറ്റും തന്നു.

പക്ഷേ അതല്ല ഇവിടെ പ്രധാനം. ആ പിതാവിന്റെ അഗാധമായ വേദവിജ്ഞാനത്തിന്റെ മർമ്മം, ആ വിജ്ഞാനം എന്റേതു പോലെ പുസ്തകം വായിച്ചുണ്ടാക്കിയതല്ല, പ്രത്യുത പരിശുദ്ധാത്മനിവേശിതമായിരുന്നു എന്നതാണ്. അതിന്റെ യഥാർഥ നിദാനം പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള പാണ്ഡിത്യമല്ല, പ്രത്യുത പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലധിഷ്ഠിതമായ വേദധ്യാനമായിരുന്നു എന്നതാണ്.

അതുകൊണ്ടു പാണ്ഡിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ആ പിതാവിന് അവമതിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഞാൻ അത്മായക്കാരനായിരുന്നപ്പോഴും പിന്നീട് കശ്ശീശായായതിനു ശേഷവും എന്നെ വിളിച്ചിരുത്തി ദീർഘമായ ചർച്ചകളിലേർപ്പെടുന്നത് ബാവായ്ക്കു വലിയ സന്തോഷമായിരുന്നു. ബാവായോടു സംസാരിക്കുന്നത് എനിക്കും വലിയ പ്രചോദനമായിരുന്നു. സഭയിൽ ഒരു വൈദികനായിത്തീരുവാനുള്ള അഭിനിവേശം മുഴുവനും എനിക്കു ബാവായിൽ നിന്നാണ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. എനിക്കു നമ്മുടെ തിരുമേനിമാരിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ബഹുമാനവും സ്നേഹവും ഉള്ളതും പരിശുദ്ധ ബാവായോടും പാമ്പാടിത്തിരുമേനി (കുറിയാക്കോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്) യോടും ആയിരുന്നു.

ബാവാ തിരുമേനി കുർബാനയർപ്പിക്കുമ്പോൾ താൻ യഥാർഥ ദൈവസന്നിധിയിൽ ആണെന്നു തനിക്കുള്ള ബോധം, തിരുമേനിയുടെ കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവരേയും വളരെയധികം ദൈവത്തോടടുപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യബോധമില്ലാത്ത ആളുകൾ ബാവായോടു കൂടി മദ്ബഹായിൽ നിൽക്കുന്നത് തിരുമേനിക്കു വളരെയധികം ഈർഷ്യ ഉണ്ടാക്കുമായിരുന്നു. സ്വർഗത്തിൽ മാലാഖമാരോടൊരുമിച്ച് ദൈവത്തെ

ആരാധിക്കുകയാണെന്ന തന്റെ ബോധം തനിക്കു വെറും ഒരു ഭാവനയായിരുന്നില്ല, പ്രത്യുത യഥാർത്ഥ അനുഭവമായിരുന്നു. തന്റെ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതമാണ് ഈ അനുഭവത്തിന്റെയും പിറകിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന രഹസ്യം.

ഒരു സദസിൽ സംസാരിക്കുമ്പോഴും പ്രശസ്താതിഥികളെ സ്വീകരിക്കുമ്പോഴും ഔചിത്യബോധത്തോടും അദ്ധ്യാത്മികാവഗാഢതയോടും സംസാരിക്കാൻ തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കഴിവ് പ്രത്യേകം തന്നെയാണ്. ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവുമായുള്ള ബാവാതിരുമേനിയുടെ കൂടിക്കാഴ്ചയെപ്പറ്റി ഞാൻ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടേയുള്ളു. എന്നാൽ എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്‌ലി സലാസിയുമായി 1956 -ൽ ദേവലോകത്ത് നടന്ന കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ ഞാൻ ദ്വിഭാഷിയായി (മലയാളം - അമ്ഹാരിക്ക്) വർത്തിച്ചതുകൊണ്ടു നേരിട്ടറിയാവുന്ന കാര്യമാണ്. സംഭാഷണ സമർത്ഥനായ ഹെയ്‌ലി സലാസിയെ ബാവായുമായുള്ള ആ ഉദാത്ത സംഭാഷണം വളരെയധികം പ്രസാദിപ്പിച്ചു. വൃദ്ധനായ ശീമോൻ യേശുവിനെക്കാണുവാൻ യരുശലേം ദേവാലയത്തിൽ അനേകവർഷം കാത്തിരുന്നതു പോലെ ക്രിസ്തീയ ചക്രവർത്തിയെ കാണുവാൻ താൻ അനേകകാലങ്ങളായി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു ബാവാ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചത്. “അവിടുത്തെപ്പോലെ പരമപരിശുദ്ധനായ വലിയ ഒരു പുണ്യപുരുഷന്റെ ദർശനത്തേക്കാൾ വലിയതായി ഒരു ചക്രവർത്തിയ്ക്കെന്താണു ലഭിക്കാവുന്നത്” എന്ന് ഉദാത്തമായി ചക്രവർത്തിയും മറുപടി പറഞ്ഞു.

ബാവാ തിരുമേനിയെ വന്നു കണ്ടു പോയിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യരിലും അതിസുന്ദരമായ ഒരു സ്മരണയാണ് ബാവാ തിരുമേനിയെപ്പറ്റി അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജാതിമതഭേദമെന്യേ എല്ലാവരോടും ബാവാ തിരുമേനിക്ക് വലിയ സ്നേഹമായിരുന്നു. തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും പ്രാർത്ഥാ ദാനങ്ങളും അക്രൈസ്തവർക്കും വാൽസല്യ പൂർവം ചൊരിഞ്ഞുകൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുമായിരുന്നു. എത്ര മഹാദ്ഭുതങ്ങളാണ് ആ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു ബാവാ കാലം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപുണ്ടായിട്ടുള്ളത് എന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻ അനേകം അക്രൈസ്തവർക്കു സാധിക്കും. രോഗികൾക്കു രോഗസൗഖ്യവും വന്ധ്യകൾക്കു ഗർഭോല്പാദനവും ബാവായുടെ പ്രാർത്ഥന മൂലം അത്ഭുതാവഹമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പല സംഭവങ്ങളും എനിക്കു നേരിട്ടറിയാം.

സഭാ നേതൃത്വത്തിൽ അദ്ദേഹം വഹിച്ചിട്ടുള്ള പങ്ക് ചരിത്രപ്രധാനം തന്നെയാണ്. കോടതിയിൽ കേസ് തോറ്റ് സഭ നിരാശയിലേക്കു വഴുതിവീഴാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ “സത്യം ജയിക്കും” എന്ന് പ്രാർത്ഥനയോടെ

ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ടു, പ്രത്യാശയിലേക്കും പുരോഗതിയിലേക്കും സഭയെ തിരികെ കൊണ്ടുവരുവാൻ ബാവാ തിരുമേനി കാട്ടിയ കഴിവ് അസാമാന്യം തന്നെയായിരുന്നു. നിഷ്ഠയുള്ള പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതവും കളങ്കമില്ലാത്ത മനഃസാക്ഷിയും തന്നെയാണ് ആ ധീരനേതൃത്വത്തിന്റെയും പിറകിലുണ്ടായിരുന്ന രഹസ്യം.

ഇവിടെയുള്ള ഇരുകക്ഷികളുടെയും പൂർണസമ്മതമുള്ള സമാധാന വ്യവസ്ഥകളുമായി 1934 -ൽ ഹോംസിൽ ചെന്ന് പാത്രിയർക്കീസിനെ കണ്ടു സമ്മതിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ട് അപ്രേം പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരമോഹം കൊണ്ട് അശേഷവും സാധിക്കാതെ വന്നയവസരത്തിൽ ഒട്ടും വിട്ടുകൊടുക്കാതെ തിരിച്ചുവന്ന നമ്മുടെ ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായ്ക്കു കൊട്ടാരക്കര റയിൽവേസ്റ്റേഷൻ മുതൽ കോട്ടയം വരെ നൽകിയ ഗംഭീര സ്വീകരണം ആ പിതാവിനോടു നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കുള്ള ഭക്ത്യാദരവുകൾ വെളിപ്പെടുത്തി.

അതിനേക്കാളേറെ പ്രാധാന്യമുള്ളതായി എന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നത് ഇങ്ങനെയുള്ള അനേക പരാജയങ്ങളിലും ദുരിതാനുഭവങ്ങളിലും കൂടെ ശുദ്ധീകരിച്ചെടുത്ത ആ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതവും വ്യക്തിവൈഭവവും തന്നെ.

അതുപോലുള്ള ആളുകൾ ഇന്നും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!

(മലയാള മനോരമ, ജനുവരി 7, 1989)

2

മലങ്കരയുടെ മഹർഷിവര്യൻ

കല്ലാശേരി ബാവാ കാലം ചെയ്തിട്ടു കാൽ നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞു. 1964 ജനുവരി ഒന്നിന് – തന്റെ പേർപ്പിതാവായ പരിശുദ്ധ മാർ ബസേലിയോസ് നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ (379–ൽ) കാലം ചെയ്ത അതേ പുതുവൽസരദിനത്തിൽ.

പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ തിരുമേനിയുടെ ചരമ രജത ജൂബിലിയാചരണത്തിന്റെ സമാപനവേളയാണിത്. പടിഞ്ഞാറെക്കടലിൽ പകലോൻ മുങ്ങിയാലും അസ്തമയത്തിന്റെ വർണശബളിമ ചക്രവാളത്തിൽ കളിയാടുന്നതുപോലെ ഇന്നും ആ മഹർഷി വര്യന്റെ ജീവിതം നമുക്ക് ആവേശം പകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ സാരഥിയായി 1929 ഫെബ്രുവരി 15–ന് അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ട ആ പുണ്യപുരുഷനെ ഞാൻ ആദ്യമായി കണ്ടത് എന്റെ ബാല്യകാലത്തായിരുന്നു. തന്റെ സഹോദരീഭർത്താവായ മനയിട കുഞ്ഞുംപാപ്പിയുടെ മാതാവിനെ രോഗശയ്യയിൽ കാണുവാൻ ബാവാ തൃപ്പൂണിത്തുറ മനയിടത്തറവാട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ ഒട്ടേറെപ്പേർ കൈമുത്തുവാൻ ഒത്തുകൂടി. ഞങ്ങളുടെ വീടും മനയിടത്തറവാടും അടുത്തടുത്താണ്. ഒരു വേലിയാണ്. അന്ന് എട്ടോ പത്തോ വയസ്സുള്ള ഞാനും ചെന്നു കൈമുത്തി. മന്ദസ്മേരമുഖനായ ആ ഉജ്ജ്വല വ്യക്തിപ്രതിഭയുടെ പുണ്യദർശനം ബാലനായ എന്നെയും ആവേശഭരിതനാക്കി.

പിന്നീടു ഞാൻ ആ പരിശുദ്ധ പിതാവിനെ കണ്ടത് 1955 ലാണ് – എനിക്കു 33 വയസ്സുള്ളപ്പോൾ, പീസ് ലീഗ് സത്യഗ്രഹത്തിന്റെ കാലത്ത്. അന്നു തുടങ്ങി ഞാൻ ആ പിതാവിന്റെ ആരാധകനും ശിഷ്യനുമായിത്തീർന്നു. ബാവായെപ്പറ്റിയുള്ള അനേകം സ്മരണകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ട്. രണ്ടെണ്ണം മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തു പറയട്ടെ.

ആദ്യത്തേത് 1956–ലാണ്. ഞാൻ അന്ന് ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിൽ ഒരു അത്മായക്കാരനായി പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു. എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഭാരത സന്ദർശനവേളയിൽ കേരളത്തിലും വന്നു. പരിശുദ്ധ ബാവായെ കാണുവാൻ ദേവലോകത്തെത്തിയ ചക്രവർത്തിയുമായുള്ള സംഭാഷണം തർജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ എത്യോപ്യൻ ഭാഷ അറിയാവുന്ന എന്നെ വിളിച്ചു.

മറക്കാനാവാത്ത ഒരു കൂടിക്കാഴ്ചയായിരുന്നു അത്. ആ നർമ്മ സംഭാഷണം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ ലഭിച്ച മഹാഭാഗ്യം എന്നെ വളരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ആ സംഭാഷണത്തിന്റെ ആരംഭ ഭാഗം ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു.

ബാവാ: "അനേകകാലം, ദാവീദുപുത്രനായ മിശിഹായെ കാണുവാൻ കാത്തിരുന്ന്, ശിശുവായ യേശുവിനെ യരുശലേം ദേവാലയത്തിൽ വച്ചു കണ്ടപ്പോൾ ജീവിത നിർവൃതിയടഞ്ഞ വൃദ്ധനായ ശിമവോന്റെ വികാരങ്ങളാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ആരുമഭാജനമായ ചക്രവർത്തിയെ കാണുമ്പോൾ എനിക്കിന്നുണ്ടാവുന്നത്."

ചക്രവർത്തി: "പരിശുദ്ധനായ അങ്ങയുടെ ദർശനത്തിങ്കൽ എനിക്കിന്നുണ്ടാവുന്ന സാഫല്യ സന്തോഷത്തേക്കാൾ വലിയ ഒന്ന് ഒരു ചക്രവർത്തിക്കും ഉണ്ടാകാനില്ല."

ഇങ്ങനെ തുടർന്ന ആ സംഭാഷണം ഇരുവരുടെയും വ്യക്തിവിലാസത്തെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ ബാവായെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ വലിയ ആളുകൾക്കും ആവേശം പകർന്നുകൊടുക്കുവാനുള്ള അനിതരസാധാരണമായ കഴിവ് ബാവായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ആ സംഭാഷണത്തിന്റെ പരിണതഫലമെന്നോണമാണു ഞാൻ രണ്ടാമത് എത്യോപ്യയിൽ പോകാനും ചക്രവർത്തിയുടെ ഉപദേഷ്ടാവും കാര്യദർശിയും ആയി പ്രവർത്തിക്കുവാനും ഇടയായതെന്നു പറയാം.

രണ്ടാമത്തെ അനുഭവം 1957-ലാണ്. സമുദായക്കേസിലെ സുപ്രീം കോടതി വിധിയുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പായിരുന്നു അത്. മലങ്കരസഭയിലെ കക്ഷിവഴക്കു മൂത്ത കാലം. തന്റെ കണ്ണടയുന്നതിന് മുമ്പേ സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടായിക്കാണണമെന്നു പരിശുദ്ധ ബാവായ്ക്കു വലിയ ആഗ്രഹമായിരുന്നു. ഇക്കാര്യം യാക്കോബ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ അനൗദ്യോഗികമായി അറിയിച്ചു പ്രതികരണം തേടാൻ ബാവാ എന്നോടു പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഞാൻ ഡമാസ്ക്കസിൽ പോയി വിവരങ്ങൾ അറിഞ്ഞു തിരികെ വന്നു. അന്നു ഞാൻ എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കൂടെയായിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കു മറ്റാരുടെയും സഹായം കൂടാതെ സ്വന്തചെലവിൽ സിറിയയിൽ പോകാനും വരാനും കഴിയുമായിരുന്നു.

യാക്കോബ് തൃതീയന്റെ അനുകൂലമായ പ്രതികരണം പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാബാവായെ ഞാൻ അറിയിച്ചു. ഇവിടെ അന്നുള്ള സഭാ പ്രമാണികൾ കൂടി കാര്യങ്ങളാലോചിച്ചു വയോവൃദ്ധനായ കാതോലിക്കാബാവായുടെ കാലത്തുതന്നെ ഒത്തുതീർപ്പിലെത്തുന്നതാണു നല്ലതെന്നും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ ഔദ്യോഗികമായി കാണുവാൻ പത്തനംതിട്ട

പീലക്സിനോസ് തിരുമേനിയും ഞാനും കൂടെ പോയി ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കണമെന്നുമായിരുന്നു അനൗദ്യോഗിക തീരുമാനം. ബാവാ അതു സമ്മതിച്ചു.

എന്നാൽ പോകുന്നതിനു മുമ്പു പരിശുദ്ധ സുന്നഹദോസിന്റെ ഔദ്യോഗികാനുമതി വേണമെന്നും, സുന്നഹദോസ് കൂടുമ്പോൾ ഞാൻ കൂടെ (അന്ന് അത്മായക്കാരൻ) സന്നിഹിതനായി ഒരു ഡലിഗേഷൻ സിറിയയിൽ പോകുന്നതിന്റെ അഭിലഷണീയത തിരുമേനിമാരെ പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തണമെന്നും ബാവാ എന്നോടു കല്പിച്ചു.

അന്ന്, സുന്നഹദോസ് പതിവായി കൂടില്ലായിരുന്നു. വളരെ അത്യാവശ്യം വരുമ്പോഴേ കൂടുകയുള്ളൂ. സുന്നഹദോസിലെ അംഗസംഖ്യയും പരിമിതമാണ്. എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ അന്നു ബാവായെക്കൂടാതെ, പിന്നീടു കതോലിക്കായായി വാഴിക്കപ്പെട്ട ഔഗേൻ മാർ തീമോത്തിയോസ്, പത്തനാപുരത്തെ തോമ്മാ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്, പാറേട്ട് മാർ ഈവാനിയോസ്, ദാനിയേൽ മാർ പീലക്സിനോസ് എന്നീ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വട്ടക്കുന്നേൽ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് തിരുമേനി സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ചില്ല.

എന്റെ പരിമിതമായ കഴിവുപയോഗിച്ചു കാര്യങ്ങൾ തിരുമേനിമാരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. ഒരു ഡലിഗേഷൻ പോകുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന പ്രയോജനവും ഇപ്പോൾ പോകാതിരുന്നാലുള്ള സംഭാവ്യതകളും ഒരു അഭിഭാഷകനെപ്പോലെ ഞാൻ വിസ്തരിച്ചു. ആദ്യം ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നീട് ഒരു തിരുമേനി എന്നോടിങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

“സാർ പറഞ്ഞതെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണ്. വരുംവരായ്കകളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതൊക്കെ വാസ്തവമാണ്. അതനുസരിച്ച് ഒരു ഡലിഗേഷൻ ഇപ്പോൾ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായെ കാണാൻ പോകുന്നത് നല്ലതാണെന്നേ ആർക്കും പറയാനൊക്കുകയുള്ളൂ. എങ്കിലും ഞങ്ങൾ പറയുന്നു, ഇപ്പോൾ ഈ ഡലിഗേഷൻ പോകണ്ട എന്ന്. അത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. തക്കതായ കാരണം കാണുമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇനിയും പോൾ വർഗീസ് സാർ ഒന്നും പറയേണ്ട.”

ഞാൻ അമ്പരന്നു പോയി. സഭാ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഒട്ടും പരിചയമില്ലാതിരുന്ന എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. അപ്പോൾ പരിശുദ്ധ ബാവാ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ട് ഗർജിച്ചു: “എന്നെക്കൊണ്ടു കഴിയില്ല. ഞാൻ ഇറങ്ങിപ്പോകുകയാണ്. ഇതു ഗുണംപിടിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്.”

പറയുക മാത്രമല്ല ഉടനെ ഇറങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായത് സുന്നഹദോസിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാ

യത് ആരാണു പോകേണ്ടതെന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു എന്ന്. ഏതായാലും ആരും പോയില്ല. വാങ്ങിച്ച ടിക്കറ്റ് കാൻസൽ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

സഭാ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അക്ഷീണമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ബാവായെ ഭഗ്നാശയനായി ഞാൻ കണ്ടത് അന്നാണ്. മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥമാണ് സഭയിൽ അസമാധാനത്തിനു കാരണമെന്നു ബാവാ എപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു.

പരിശുദ്ധ ബാവായുടെ വ്യക്തിവിലാസത്തെപ്പറ്റി നാലഞ്ചു കാര്യങ്ങൾ എടുത്തു പറയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഒന്നാമത്, സഭയോട് ആ പിതാവിനുണ്ടായിരുന്ന അനിതരസാധാരണമായ സ്നേഹം. സ്വന്ത താൽപര്യങ്ങൾ ഒന്നും നോക്കാതെ സഭയുടെ സമാധാനത്തിനും ഐശ്വര്യത്തിനും വേണ്ടി വ്യക്തിപരമായി എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കുവാൻ ബാവാ എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു. പക്ഷേ, സഭാ നേതൃത്വത്തിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന ചിലരുടെ വ്യക്തിതാൽപര്യങ്ങളായിരുന്നു സമാധാനപന്ഥാവിലെ പ്രധാന വിഘാതം. അതേക്കുറിച്ച് ബാവാ വളരെയേറെ വിഷമിക്കുകയും പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകുകയും ചെയ്തു എന്ന് എനിക്കറിയാം.

രണ്ടാമത്, ബാവായുടെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യ ബോധം. ആരാധനയിലും പ്രാർത്ഥനയിലും മാത്രമല്ല എല്ലാ സമയത്തും ആ സാന്നിദ്ധ്യബോധം പിതാവിനുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലായ്പ്പോഴും ദൈവത്തോടു ഹൃദയത്തിൽ അത് തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ യോഗിയായിരുന്നു ബാവാ തിരുമേനി. മനുഷ്യരുടെ സ്വാർത്ഥം നിറഞ്ഞ പെരുമാറ്റത്തെപ്പറ്റി മനസ് വിഷമിച്ചാലും അല്പനിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് തന്റെ പ്രയാസം ദൈവതിരുമുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ചു ശക്തി പ്രാപിക്കാനും ഈശ്വരാശ്രയത്തിൽ നിരാശ കൂടാതെ ഉറച്ചു നില്ക്കുവാനും തിരുമേനിക്കുള്ള കഴിവ് അപാരമായിരുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ പ്രത്യേകത തിരുമേനിയുടെ ആരാധനാനുഭവമായിരുന്നു. ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കുവാൻ മദ്ബഹായിൽ കയറുമ്പോൾ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്നേയസിംഹാസനത്തിലാണു താൻ നില്ക്കുന്നതെന്നുള്ള ഉത്തമബോധ്യം ബാവായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മറ്റുള്ളവർ ആരാധാനാസ്ഥലത്ത് അലക്ഷ്യമായി പെരുമാറിയാൽ തിരുമേനി കോപാകുലനാകാറുണ്ടായിരുന്നത്. പരിശുദ്ധ കുർബാനയിലെ ആരാധനയായിരുന്നു പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഊർജ്ജമൂല്യം. അതിൽ നിന്നു പ്രാപിക്കുന്ന ശക്തിയെ തന്റെ നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനാശീലം മൂലം കൂടുതൽ കൂടുതൽ വളർത്തിയെടുത്തു മറ്റുള്ളവർക്കു കൃപ ലഭിക്കുവാൻ കാരണ

മാക്കിത്തീർക്കുകയായിരുന്നു ആ മഹനീയ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

നാലാമത്, അസാധാരണവും അളവില്ലാത്തതുമായ മനുഷ്യ സ്നേഹവും അനുകമ്പയുമായിരുന്നു. അതു സഭാംഗങ്ങളോടു മാത്രമല്ല, അന്യസഭാംഗങ്ങളോടും ക്രൈസ്തവേതരരോടും ഒരുപോലെ കാണിക്കും. രോഗം മൂലമോ സാമ്പത്തിക പ്രയാസം മൂലമോ ക്ലേശമനുഭവിക്കുന്നവ രോടൊരുമിച്ച് കരഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തിരുമേനിക്കുള്ള കഴിവ് അസാ മാന്യമായിരുന്നു. ആ മനം നൊന്തുള്ള പ്രാർത്ഥന അതുപോലെ ഫലി ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീങ്ങളും ഒക്കെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കും. കുട്ടികളില്ലാതെ സങ്കടപ്പെട്ട ഹിന്ദുവായ അന്നത്തെ കോട്ടയം കലക്ടർക്ക് ആ പിതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥന മൂലം സന്താന സൗഭാഗ്യം ഉണ്ടായ അത്ഭുത സംഭവം എന്റെ അനുഭവത്തിൽ ഉണ്ട്.

അഞ്ചാമത്, ആ പിതാവിന്റെ വ്യതനിഷ്ഠയാണ് എടുത്തു പറയേണ്ട ത്. ഇന്ന് മനുഷ്യർക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മിക നേതാക്കൾക്ക് ആത്മചൈതന്യം ഇല്ലാതെ കാണുന്നതിന്റെ പ്രധാന കാരണം, ആത്മശിക്ഷണത്തിലും വ്രതനിഷ്ഠയിലും പ്രാർത്ഥനാശീലത്തിലും അടി യുറച്ചു വളരുവാനുള്ള മനക്കരുത്ത് അവർക്കില്ല എന്നതു തന്നെയാണ്.

ശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും ദുരാഗ്രഹങ്ങൾക്ക് മനപ്രയാസം കൂടാതെ വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന നമ്മുടെ തലമുറയ്ക്ക് ആ പിതാവു വലിയ ദീപസ്തംഭം തന്നെയാണ്. കടന്നുപോയ തലമുറ യുടെ കരുത്തുറ്റ ഗുരുവായിരുന്നു ആ മഹർഷിവര്യൻ. ആ പുണ്യപിതാ വിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാൽ ലോകത്തിനും മനുഷ്യരാശിക്കും സഭയ്ക്കും അനു ഗ്രഹവർഷമുണ്ടാകട്ടെ.

(ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ ചരമ രജത ജൂബിലി സപ്ലിമെന്റ്, മല യാള മനോരമ, ഡിസംബർ 28, 1989)

3

വിശ്വാസത്തിന്റെ മർമ്മമറിഞ്ഞ ആത്മീയ നേതാവ്

പരിശുദ്ധ ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ തിരുമേനിയുടെ പെങ്ങളെ കെട്ടിച്ചത് എന്റെ വീടിനു വളരെ അടുത്താണ്. തിരുമേനി അവിടെ വരുമ്പോഴൊക്കെ ഞാനും പോയി കൈ മുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് തിരുമേനി മെത്രാച്ചനാണ്. ഞാൻ തീരെ ചെറുപ്പവും.

പിന്നീട് പ്രധാനമായി പരിചയപ്പെടുന്നത് 1954-ൽ ആണ്. സഭാസമാധാനം ലക്ഷ്യമാക്കി പീസ് ലീഗ് എന്നൊരു സംഘടന കോട്ടയത്ത് ഉപവസിക്കുന്ന കാലം. ആറു പേരാണ് ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. കെ. ഇ. മാമ്മൻ, എം. കുര്യൻ, പാമ്പാടികണ്ടത്തിലച്ചൻ, കോടിയാട്ടച്ചൻ, ഡ്രൈവർ വർഗ്ഗീസ് തുടങ്ങിയവർ. ഞാൻ അമേരിക്കയിൽ നിന്നു ദൈവാശാസ്ത്രപഠനം കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങി ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിൽ എം. തൊമ്മനോടൊപ്പം താമസിക്കുകയായിരുന്നു. തൊമ്മച്ചന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച്, ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന പീസ് ലീഗുകാർക്ക് ബൈബിൾ ക്ലാസ്സെടുക്കാൻ കോട്ടയത്തു വന്നു. ഒരു ദിവസത്തെ ക്ലാസു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറച്ചു ദിവസം ഇവിടെ തങ്ങി ഞങ്ങൾക്ക് ബൈബിൾ ക്ലാസ് എടുത്തു കൂടെ എന്ന് ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ ചോദിച്ചു.

"ഇത്തരം ക്ലാസ് ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു പട്ടിണി കിടക്കാൻ ഒരു പാടുമില്ല" എന്ന അവരുടെ വാക്ക് എനിക്കും പ്രചോദനം നൽകി. ഞാൻ 30 ദിവസത്തോളം അവർക്കു വേണ്ടി ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകൾ എടുത്തു. അപ്പോൾ അവർ മറ്റൊരു നിർദ്ദേശം കൂടി വെച്ചു - ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരെ കാണാൻ കുറെ പേർ കുരിശുപള്ളിയിൽ വരുന്നുണ്ടല്ലോ. അവർക്കു കൂടി ക്ലാസ് എടുത്തു കൂടെ എന്ന്. അങ്ങനെ അങ്ങാടിയിൽ നിന്ന് കുരിശുപള്ളിയിൽ വരുന്നവർക്കും വേണ്ടി ഞാൻ ബൈബിൾക്ലാസ് എടുത്തു തുടങ്ങി.

ബാവാ ഇത് എങ്ങനെയോ അറിഞ്ഞു. ഒരു ഞായറാഴ്ച 'ഇന്ന് പഴയസെമിനാരിയിൽ തന്നെപ്പറ്റിയായിരുന്നു സംസാരം. ബാവായെ ചെന്നു കാണാൻ എന്നെ പറഞ്ഞു വിട്ടതാണ്.' കെ. ഫീലിപ്പോസച്ചൻ (ഫീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് തിരുമേനി) വന്നു പറഞ്ഞു.

വളരെ ആകാംക്ഷയോടെ എന്നെപറ്റി എന്താണ് പറഞ്ഞത് എന്ന് അച്ചനോട് ഞാൻ ചോദിച്ചു. 'ഇവിടെ ഏതോ ഒരു പോൾ വർഗീസ് വന്നിട്ടു

ണ്ട്. അയാൾ കുരിശുപള്ളിയിൽ ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടത്രെ. ആരുടെ ബൈബിളാണോ? അമേരിക്കേന്നു കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നാ തോന്നുന്നെ.' കെ. ഫീലിപ്പോസച്ചൻ ബാവായുടെ വാക്കുകൾ എടുത്തു പറഞ്ഞു. 'എന്താ യാലും ബാവായെ പോയി കാണണം.' ഫീലിപ്പോസച്ചൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

അച്ചൻ തന്നെയാ എന്നെ ബാവായുടെ അടുത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയതും. അച്ചൻ എന്നെ ബാവായ്ക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി 'ഇയാളാണ് പോൾ വർഗ്ഗീസ്.' പെട്ടെന്ന് ശെമ്മാശനോട് ബാവാ ഒരു പായ് കൊണ്ടുവ രാൻ പറഞ്ഞു. ശെമ്മാശൻ കൊണ്ടുവന്നു. എന്നോട് അതിൽ ഇരിക്കാൻ കൽപ്പിച്ചു.

ഫീലിപ്പോസ് അച്ചനോട് അപ്പുറത്തേക്ക് പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ പറഞ്ഞു. ഒരു വിസ്താരത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പാണ് എന്ന് എനിക്കും മനസ്സിലായി. മനസ്സിൽ അല്പം ഭീതിയും ഇല്ലാതില്ല.

വിസ്താരം രണ്ടു മണിക്കൂറിലേറെയെടുത്തു. ഇരുനൂറിലേറെ ചോദ്യ ങ്ങളാണ് എന്നോട് ചോദിച്ചത്. എല്ലാം വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നും. ഓരോ ചോദ്യവും തിരുമേനിയോട് എനിക്കുള്ള ആദരവ് വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊ ണ്ടിരുന്നു.

പാശ്ചാത്യനാട്ടിൽ നിന്നും ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അഭ്യസനം നടത്തിവന്ന എനിക്ക് ബാവായുടെ വേദപുസ്തകപാണ്ഡിത്യത്തിൽ അത്ഭുതം തോന്നി. ചോദ്യങ്ങൾ എല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തിരുമേനി കൽപി ച്ചു. 'തന്റെ മറുപടി ഒക്കെ എനിക്ക് സന്തോഷമായി. ഏതായാലും അതിൽ രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ മറുപടി ശരിയല്ല. ബാക്കിയൊക്കെ സത്യവിശ്വാസത്തിനു ചേർന്നതു തന്നെ.' ഉടനെ 'ഫീലിപ്പോസച്ചൻ അവിടെ ഉണ്ടോ' എന്ന് ചോദി ച്ചു. അച്ചനെ വിളിപ്പിച്ചു. പിന്നെ തമാശരൂപേണ 'കത്തനാരറിയുമോ ഇയാളേ.... ഇയാളാ പോൾ വർഗ്ഗീസ്. ഇയാളും തന്നെപ്പോലെ പടിഞ്ഞാ റൻ രാജ്യത്തു പോയി വേദപുസ്തകം പഠിച്ചയാളാ. പക്ഷേ ഇയാൾ ഓർത്ത ഡോക്സ് വിശ്വാസിയാ. തന്നെപ്പോലൊന്നുമല്ല....' എന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കൽപ്പിച്ചു. അന്നു മുതൽ എന്നോട് വലിയ കാര്യമാ.

പിന്നീട് പലപ്പോഴും ബാവായെ പോയിക്കാണുമായിരുന്നു. പിന്നീട് പ്രധാനമായി ഞാൻ ബാവായെ കാണുന്നത് എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്‌ലി സെലാസി ദേവലോകത്തു വന്നപ്പോഴാണ്. അന്ന് ബാവായുടെ ദ്വിഭാഷിയായി ചക്രവർത്തിയോട് സംസാരിക്കാനാണ് എന്നെ വിളിപ്പിച്ച ത്. അന്നും ഞാൻ ഒരു അത്മായക്കാരനായിരുന്നു. പട്ടം ഏൽക്കുവാൻ ഉദ്ദേശം പോലും ഇല്ലാത്ത കാലം.

മടക്കയാത്രയ്ക്ക് മുൻപ് ചക്രവർത്തി ബാവായോട് 'അയാളെ എനിക്കു വേണം തരാമോ' എന്നു ചോദിച്ചു.

'എല്ലാവർക്കും ഇയാളെ ആവശ്യമാണെന്നാ പറയുന്നെ' ബാവാ ചക്രവർത്തിയോട് മറുപടിയായി പറഞ്ഞു.

'താനെന്തോ പറയുന്നു?' ബാവാ എന്നോടായി ചോദ്യം.

'താൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കൂടെ പോകുന്നത് സഭയ്ക്കു നല്ലതാ. പക്ഷേ താനിവിടെ നിൽക്കുന്നതും സഭയ്ക്കു നല്ലതാ. അതുകൊണ്ടു നല്ലതു പോലെ പോയി പ്രാർത്ഥിച്ചു തീരുമാനിച്ചാൽ മതി പോകണോ വേണ്ടയോ എന്ന്' ബാവാ കൽപ്പിച്ചു.

ഞാൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. കൈമുത്തി ഇറങ്ങി. ബാവാ എന്നെ തിരികെ വിളിപ്പിച്ചു.

'എടോ, താൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു തീരുമാനിക്കുവാൻ പോവുകയാ. പണ്ട് രണ്ടുപദേശിമാർ പെണ്ണിനും ചെറുക്കനും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ച കഥ തനിക്ക് അറിയാമോ? ചെറുക്കന്റെ ഉപദേശി സ്ത്രീധനം കൂട്ടിത്തരണമെന്നാ പ്രാർത്ഥിച്ചത്. അതുപോലെ പെണ്ണിന്റെ ഉപദേശി സ്ത്രീധനം കുറച്ചു കിട്ടണം എന്നും. ആരുടെ പ്രാർത്ഥനയാ ദൈവം കേൾക്കേണ്ടിയത്.' ബാവാ ഗൗരവമേറിയ കാര്യം തമാശരൂപേണ അവതരിപ്പിച്ചു ചിരിച്ചു. 'എന്തായാലും അതുപോലെ പ്രാർത്ഥിക്കരുത്. താൻ ദൈവഹിതം അറിയുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞാണ് എന്നെ അയച്ചത്. തീരുമാനമെടുത്തത് മറ്റുള്ളവർ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചാണ്.

വീണ്ടും കാലം കഴിഞ്ഞു. കക്ഷിവഴക്കുകൾ സഭയിൽ മൂർച്ഛിച്ചു നിൽക്കുന്ന കാലം. പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുമായി ഒരു അനുരഞ്ജനം ഉണ്ടാക്കണമെന്നും അതിന് സഭയിൽ നിന്ന് പ്രതിനിധികളെ അയക്കണമെന്നും അതിലൊരാളായി താനും പോകണമെന്നും ബാവാ കൽപിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി ടിക്കറ്റും ശരിയാക്കിക്കൊള്ളാൻ എന്നോടു കൽപിച്ചു. അതനുസരിച്ച് ടിക്കറ്റും എടുത്തു. അന്ന് ഞാൻ ഹെയ്ലി സെലാസി ചക്രവർത്തിയുടെ സെക്രട്ടറിയാണ്. അന്നത്തെ സുന്നഹദോസിൽ അയ്മേനിയായ എന്നെക്കൂടി വിളിപ്പിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ അന്നു കൂടിയ സുന്നഹദോസിൽ അതിന് ഒരു ഐകരൂപ്യം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തീരുമാനമുണ്ടാകാഞ്ഞതുകൊണ്ട് യാത്ര മാറ്റി വച്ചു.

1958-ൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ സമാധാന കൽപന വന്ന സമയം. അന്ന് എത്യോപ്യയിൽ നിന്ന് ഞാൻ ഡൽഹിയിൽ വന്നിരുന്നു.

ഡൽഹിയിൽ നമ്മുടെ മക്കാറിയോസ് തിരുമേനി (അന്ന് കെ. സി. തോമസ് അച്ചൻ) യും വിംഗ് കമാൻഡർ കെ. സി. മാത്യൂസും (ഇപ്പോൾ അച്ചനായി സാംബിയായിൽ) ഉണ്ട്.

ഡൽഹി എയർപോർട്ടിൽ മനോരമ കൊണ്ട് മുഖം മറച്ചാണ് അവർ എന്നെ സ്വീകരിച്ചത്. മനോരമയുടെ ഒന്നാം പേജിൽ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ കാതോലിക്കാ ബാവായെ സ്വീകരിച്ചു എന്ന തലക്കെട്ട് എനിക്ക് വായിക്കാമായിരുന്നു. ഞാൻ നേരെ ഒരു ഹോട്ടലിലേക്ക് പോയി പ്രാർത്ഥിച്ചു. 1956 മുതലുള്ള ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന ദൈവം സ്വീകരിച്ചതിന്റെ നന്ദി പ്രകടനമായിരുന്നു അത്. സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടായി.

ഹോട്ടലിലിരുന്ന് സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയും ദൈവത്തിനു വേണ്ടിയും എന്നെ സമർപ്പിക്കുന്നു എന്നു കാണിച്ച് ബാവായ്ക്ക് ഞാനൊരു കത്തയച്ചു. എത്യോപ്യയിലെ ജോലി രാജിവയ്ക്കാമെന്നും എഴുതി. പിന്നെ വന്ന് ബാവായെ കണ്ടു. ബാവായ്ക്കും വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നു. ബാവാ എന്നെ കുറുപ്പുംപടി പള്ളിയിൽ വച്ച് ശെമ്മാശനാക്കി.

പട്ടം നൽകുന്നതിന്റെ തലേ രാത്രി എന്നോട് തിരുമേനി കൽപിച്ചു. 'എടോ എനിക്ക് പ്രായമായി, സഭയുടെ തലവന് പ്രായമാകുമ്പോൾ മരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയല്ല പേടിയുള്ളത്. മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആ സഭ ഏതു വഴിക്കു പോകും. സഭയുടെ വിശ്വാസം ഏതു വഴിക്കു പോകും അതാണ് ആശങ്ക. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പുറത്തു പോയി പഠിച്ചു വന്ന ആളുകളൊക്കെയുണ്ട്. സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസം ശരിയാംവണ്ണം പഠിച്ചിട്ടുള്ള തന്നെ ഒരാളെ കണ്ടിട്ടെങ്കിലും എനിക്കു സമാധാനമായി മരിക്കാമല്ലോ.'

ആ വാക്കുകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴമായി പതിച്ചു. 1967–ൽ എന്നെ ഔഗേൻ ബാവാ, സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പാളായി നിയമിച്ചപ്പോൾ ആ വാക്കുകൾ എനിക്ക് ഏറെ പ്രചോദനം നൽകി. അന്ന് ഞാൻ അച്ചനായിരുന്നു.

പരിശുദ്ധ പരുമല തിരുമേനിയും വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും ബാവായുടെ ഗുരുക്കന്മാരായിരുന്നു. അവരിൽ നിന്ന് പഠിച്ച കാര്യങ്ങൾ ബാവായെ ആത്മീയതയിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും അഗ്രിമനാക്കി. അദ്ദേഹത്തോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ അത് വ്യക്തവുമായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം വിശുദ്ധ മദ്ബഹായിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ, ദൈവതിരുമുൻപാകെയാണ് താൻ നിൽക്കുന്നത് എന്ന ബോധം അദ്ദേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. ദൈവം അവിടെ എഴുന്നള്ളി വസിക്കുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം മാലാഖമാരോടൊപ്പം ആരാധന നടത്തുന്നുവെന്നുമുള്ള ആഴമായ അവബോധം. അതുകൊണ്ടാണ് മദ്ബഹായിൽ ആരെങ്കിലും

ഉദാസീനമായി നിന്നാൽ വഴക്കു പറഞ്ഞിരുന്നത്.

വേദപാണ്ഡിത്യവും രഹസ്യ പ്രാർത്ഥനയും അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരുപോലെ കണ്ടെത്താമായിരുന്നു. ഏതു സമയത്തും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതാണ് അദ്ദേഹത്തെ ആത്മീയമായി പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയത്. ആദിമ സഭാ പിതാവായിരുന്ന ബസേലിയോസ് വേദപണ്ഡിതനും പ്രാർത്ഥനാനിരതമായ ജീവിതം ഉള്ളയാളും ആയിരുന്നു. ഒപ്പം തികഞ്ഞ ഒരു സന്യാസിയും. ആ ജീവിതം ബാവായ്ക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. ബാവായെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളതും ആ വ്യക്തിത്വം ആയിരിക്കണം.

സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസം അത്ര കണ്ടു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആളായിരുന്നില്ല ബാവാ. മറിച്ച് ആത്മീയ നിറവിൽ നിന്ന് ലഭ്യമായതും പരിശ്രമത്തിലൂടെ ആർജ്ജിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളതുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവ്. വേദപുസ്തകം വായിക്കുകയോ വായിപ്പിച്ചു കേൾക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിൽ നിന്ന് സത്തായത് ഉൾക്കൊള്ളുവാനും ഹൃദിസ്ഥമാക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ബാവായുടെ പ്രസംഗത്തിൽ വാക്കുകളുടെ ഒഴുക്ക് ആരേയും ആകർഷിക്കും. പ്രസംഗത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ബാവാ എന്താണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത് എന്നു സംശയിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ കേൾവിക്കാരനിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയം പതിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കും.

പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടു മാത്രം ഓർത്തഡോക്സ് സ്പിരിച്വാലിറ്റി ആകുന്നില്ല. വേദപുസ്തകത്തിലുള്ള അറിവ്, നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥന, വ്രതനിഷ്ഠമായ സന്യാസജീവിതം ഇവയെല്ലാം ഒന്നായി ലയിച്ചിരിക്കണം ഒരു വ്യക്തിയിൽ. അത്തരമൊരു വ്യക്തിത്വമാണ് ബാവായിൽ നാം ദർശിക്കുക. കപടഭക്തിയോട് ബാവായ്ക്ക് വലിയ വിരോധവുമായിരുന്നു.

മഹാത്മാഗാന്ധിയെപ്പോലെ 'സത്യം ജയിക്കും' എന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ടാണ് കാറും കോളും നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സഭാനൗകയെ ശാന്തതയുടെ തുറമുഖത്തെത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞതും.

പിതാക്കന്മാരുടെ ജീവിത ദർശനവും ജീവിതത്തിലൂടെയുള്ള അതിന്റെ പ്രതിഫലനവും ആളുകൾ മനസ്സിലാക്കി അതിനോടു ചേർന്നു നില്ക്കുക എന്നതാണ് ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിന്റെ മർമ്മം.

(1988 ഡിസംബർ 20 ചൊവ്വാഴ്ച ഡോക്ടർ പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി ഡോ. സാമുവേൽ

ചന്ദനപ്പള്ളി, ഫാ. രാജു വർഗീസ്, ഫാ. ഷേബാലി എന്നിവർ നടത്തിയ അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്ന്. തയ്യാറാക്കിയത് - ഷേബാലി. പരിശുദ്ധ ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ ചരമ രജത ജൂബിലി സ്മരണിക, കോട്ടയം, 1989, പേജ് 77-81)

സഭയും സ്ത്രീകളും

വേദപുസ്തകപരമായി ഉല്പത്തി 1:27-ൽ ദൈവം ആദാമിനെ (മനുഷ്യനെ) സൃഷ്ടിച്ചു. സ്വന്തരൂപത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആണും പെണ്ണുമായി അവൻ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു; അവൻ അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. രണ്ടു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ദൈവസ്വരൂപം എന്നു പറയുന്നത് സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഉൾപ്പെടുന്ന മനുഷ്യനിലാണ്: സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒരുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തരൂപത്തിലാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. അവരുടെ പരസ്പരബന്ധത്തിലാണ് ദൈവിക സ്വരൂപം ദൃഷ്ടമായത്. പുരുഷനിൽ മാത്രമായല്ല സ്ത്രീയോടൊപ്പം പുരുഷനിലാണത്. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ പാരസ്പര്യം ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ നിദർശനമാണ്.

Image എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിന്റെ ഗ്രീക്കുപദം Icon എന്നാണ് (എബ്രായഭാഷയിൽ സേലം). അതായത് ദൃഷ്ടമല്ലാത്ത ഒരാളുടെ ദൃഷ്ടരൂപം. ഏതെങ്കിലും വസ്തുവിന്റെ പുനരാവിഷ്ക്കരണം എന്നും ആകാം.

ദൈവം കാണപ്പെട്ടവനല്ല എന്നും ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടമായ രൂപമായാണ് മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നുമുള്ള മൗലിക യാഥാർത്ഥ്യം പലപ്പോഴും നാം വിസ്മരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് ആദാമിൽ അതിന്റെ മങ്ങിയ ചിത്രം നമുക്കു കാണാമെങ്കിലും അതിന്റെ പൂർത്തീകരണം രണ്ടാമത്തെ ആദാമായ ക്രിസ്തുവിലാണ്. ക്രിസ്തു സഭയെയും സൃഷ്ടിയെയും എല്ലാം തന്നിൽ ഒന്നാക്കി തിന്മയുടെ ലേശം പോലും ഇല്ലാതെ ദൃഷ്ടമാക്കുന്നതാണ് സകലത്തിന്റെയും സമ്പൂർത്തി.

അപ്പോൾ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം ആദിമ സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ തന്നെ പ്രകാശനമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണ്. പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ ക്രിസ്തുവും തന്റെ സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിവാഹബന്ധത്തിലെ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം പോലെ നിഗൂഢമായ ഒരു രഹസ്യവും അഗാധമായ ഒരു ബന്ധവും ആണെന്ന്. ദൈവവും തന്റെ പ്രതിരൂപമായ മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഒരു അവശ്യഘടകമാണ് സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധമെന്നുള്ളത് വേദശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതാണ്.

രണ്ടാമത്തെ സംശയം വീഴ്ചയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം മനുഷ്യകുടുംബത്തിന് പൊതുവെ ഉള്ളതാണ്. ആദാം ഹവ്വയിൽ നിന്നാണ് പഴം വാങ്ങി തിന്നത്. ഹവ്വയാണ് അത് പാമ്പിൽ നിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങിയത്. ഇതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ആർക്കാണ് എന്നു ചോദിക്കുമ്പോൾ ഓരോ ആളും ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ വീഴ്ചയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം സ്ത്രീയുടേതും പുരുഷന്റേതും (ആദം - ഹവ്വാ) പൊതുവായുള്ളതാണ്. മനുഷ്യന് മാത്രമല്ല, ജന്തുലോകത്തിനും അതിൽ പങ്കുണ്ട്. സൃഷ്ടി മുഴുവൻ വീണു പോകാനുള്ള കാരണം മനുഷ്യന്റെ പാപവും ആ പാപത്തിന്റെ പുറകിൽ

ജന്തുലോകത്തിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ചില കാര്യങ്ങളുമാണ്. വീഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം ദൈവം പാമ്പിനെ ശപിക്കുന്നു, സ്ത്രീയെ ശപിക്കുന്നു, പുരുഷനെ ശപിക്കുന്നു. എന്താണ് ഈ ശാപം. ജന്തുലോകത്തോട്: 'മനുഷ്യൻ നിന്റെ ശത്രുവായി തീരും. അവൻ നിന്റെ തല ചതക്കും. നീ അവന്റെ കുതികാൽ തകർക്കും." ഈ ശത്രുത ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ നിന്നുള്ള വീഴ്ചയാണ്. ദൈവസ്വരൂപം തിരികെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ ഈ ശത്രുതയും മാറണം. സ്ത്രീയോടുള്ള ശാപം: ഒന്ന് ഗർഭധാരണത്തിലും പ്രസവത്തിലുമുള്ള നിന്റെ പ്രയാസങ്ങൾ (കഷ്ടത, വേദന) ഞാൻ വർദ്ധിപ്പിക്കും. രണ്ടാമത് നിന്റെ ആഗ്രഹം (desire) നിന്റെ ഭർത്താവിനോടാകും. സ്ത്രീക്ക് പുരുഷനോടുള്ള ആസക്തി (ഇതിന്റെ മറുവശവും) ഒരു ശാപം പോലെയാണ്. മൂന്നാമത്തെ ശാപം അവൻ നിന്നെ അടക്കിഭരിക്കും. അതായത് പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ അടക്കി ഭരിക്കുന്നത്, അഥവാ പുരുഷമേധാവിത്വം ദൈവസൃഷ്ടിയിലുള്ള തല്ല, വീഴ്ചയാലുണ്ടായതാണ്. മനുഷ്യന്റെ പാപത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ് പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ അടിച്ചമർത്തുന്നത്, അടക്കിഭരിക്കുന്നത്. ഇതു സൃഷ്ടിയുടെ ആദിഭാവത്തിലുള്ളതല്ല, പാപാവസ്ഥയുടെ ഫലമായി പിന്നീ ടുണ്ടായതാണ്. അല്ലാതെ ഈ അടിച്ചമർത്തൽ 'സൃഷ്ടി'യിൽ തന്നെ ഉള്ള താണെന്നു പറഞ്ഞ് ആരും അതിനെ absolutize ചെയ്ത് പരമമായി കാണേ ണ്ടതില്ല. യഥാർത്ഥ ദൈവസ്വരൂപം വരുമ്പോൾ ഈ ശാപവും മാറണം. ദൈവസ്വരൂപം പൂർണത കിട്ടുമ്പോൾ പ്രസവത്തിന്റെ വേദന, അമിതമായ ലൈംഗികാസക്തി, ഒരാൾ മറ്റേ ആളെ അടക്കി ഭരിക്കുക ഇതെല്ലാം മാറും. ദൈവം പുരുഷനോട് പറയുന്നു: നീ വിയർപ്പോടെ അപ്പത്തിനായി അദ്ധ്വാ നിക്കും. അതായത് ക്ലേശം നിറഞ്ഞ അദ്ധ്വാനം കൊണ്ട് മാത്രമേ ജീവി ക്കാൻ സാധിക്കൂ.

ഉല്പത്തി പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ മറ്റൊരു കഥ യുണ്ട്. അവിടെ പറയുന്നത് ആദ്യം പുരുഷനെ (ആദമിനെ) സൃഷ്ടിച്ചു. അതിനുശേഷം അവന് സഖിത്വം നല്കാൻ (തനിയെ ആയിരിക്കുന്നത് നന്നല്ല എന്ന് കണ്ടിട്ട്) ജന്തുലോകത്തെ മുഴുവൻ അണിനിരത്തി നോക്കി. അവർക്ക് ഒക്കെ അവൻ പേരു നല്കി. എങ്കിലും തനിക്ക് തക്കതായ 'തുണ' യായി അവയിൽ ഒന്നിനെയും അവൻ കണ്ടില്ല. അവസാനം പുരുഷന് വലിയ ഒരുറക്കം കൊടുത്തിട്ട് അവന്റെ വാരിയെല്ലിൽ നിന്നും സ്ത്രീയെ ഉണ്ടാക്കി. സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ രണ്ടു കഥകളിലും രണ്ട് വശങ്ങളാണ് പറയുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ കഥയിൽ ആദം ഉറക്കത്തിൽ നിന്നുണർന്നു വന്നപ്പോൾ തന്റെ വാരിയെല്ലിൽ നിന്നെടുത്ത സ്ത്രീ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആദം (പുരുഷൻ) സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു: ഇതാ 'എന്റെ അസ്ഥിയിൽ നിന്ന് അസ്ഥിയും മാംസത്തിൽ നിന്ന് മാംസവും – ഇവളാണ് എന്റെ ശരിയായ തുണ, എന്റെ യഥാർത്ഥ കൂട്ടുകാരി.' അതുകഴിഞ്ഞ് ദൈവം പറയുന്നു, അതിനാൽ ഏതു പുരുഷനും തന്റെ അപ്പനെയും അമ്മ യെയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഭാര്യയോട് പറ്റിച്ചേരും. അവരിരുവരും ഒരു ശരീരമാകും (മത്താ. 19:5). പുരുഷനാണ് അപ്പനെയും അമ്മയെയും വിട്ട് സ്ത്രീയോട് പറ്റിച്ചേരേണ്ടത്; മറിച്ചല്ല. നമ്മുടെ സാമൂഹിക ആചാരങ്ങളിൽ അപ്പനെയും

അമ്മയെയും 'വിട്ടുപിരിഞ്ഞ്' പറ്റിച്ചേരുന്നത് സ്ത്രീയായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആദിയിൽ ദൈവം കല്പിച്ചത് അങ്ങനെയല്ല. ഉല്പത്തി 2:22 ൽ പറയുന്നത് അതീവ ഗൗരവമായ ഒരു കാര്യമാണെന്ന് വിവാഹമോചനത്തെപ്പറ്റി ചോദിക്കുമ്പോൾ യേശുവും പറയുന്നുണ്ട്. "മോശ വിവാഹമോചനം അനുവദിച്ചത് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം കൊണ്ടാണ്" (മത്താ. 19:8). സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളത് 'പുരുഷൻ മാതാപിതാക്കളെ വിട്ട് സ്ത്രീയോട് ചേർന്ന് ഇരുവരും ഒരു ശരീരമായി' ജീവിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് എന്ന് കർത്താവ് പഠിപ്പിച്ചു. പുരുഷൻ സ്ത്രീയോട് ചേർന്ന് ഇരുവരും വേർപെടുത്താൻ പറ്റാത്തവണ്ണം ഒന്നായി തീരണം എന്നത് ഗൗരവമായെടുക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം നിസാരമായല്ല ക്രിസ്തീയ പഠിപ്പിക്കലിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. മറ്റു ചില മതങ്ങൾ അത്ര തന്നെ ഗൗരവമായല്ല ഈ വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ബുദ്ധമതത്തിൽ സ്ത്രീയെ വളരെ താണതരത്തിലാണ് വിലയിരുത്തിയിട്ടുള്ളത്; പുരുഷന് ആധ്യാത്മികമായി ഒരു പ്രതിബന്ധം എന്ന തരത്തിൽ. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും തുല്യപദവി ഉണ്ടെന്നു തന്നെയല്ല സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിനും സമുന്നതമായ പദവിയാണ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തിൽക്കൂടിയാണ് ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

വേദശാസ്ത്രപരമായി ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ കൂടി പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പഴയനിയമത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനം എന്തായിരുന്നു? അസാധാരണമെന്നും അപൂർവമെന്നും പറയാവുന്ന സ്ഥാനമാണ് പഴയനിയമകാലത്ത് സ്ത്രീക്ക് നല്കിയിട്ടുള്ളത്. സ്ത്രീകളെ ധാരാളമായി നേതൃത്വസ്ഥാനത്ത് കാണുന്നുണ്ട്. ന്യായാധിപന്മാരിൽ, പ്രവാചകരിൽ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു പറയാം. എന്നാൽ 'പുരോഹിതൻ' എന്ന എബ്രായപദത്തിന്റെ സ്ത്രീലിംഗപദം മാത്രം പഴയനിയമത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഇതിൽ നിന്ന് ഏതെങ്കിലും നിഗമനത്തിലെത്തുകയല്ല. പ്രവാചിക എന്നത് സ്ത്രീകൾക്ക് ശരിയായ, സാധാരണയായ സ്ഥാനമായി കാണുന്നു. പുതിയനിയമത്തിലേക്ക് വരുമ്പോൾ നാം പല സ്ത്രീകളേയും അസാമാന്യമായ നേതൃത്വ സ്ഥാനത്ത് കാണുന്നുണ്ട്.

കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ വിശുദ്ധ കന്യകമറിയവും എലിസബത്തും പ്രമുഖമായ പങ്കുവഹിച്ചതായി കാണുന്നു. സഭാചരിത്രത്തിൽ യേശുവിന്റെ അമ്മ മറിയയ്ക്ക് മറ്റേതൊരാളെയുംകാൾ, അപ്പോസ്തോലന്മാരെക്കാളൊക്കെ ഉയർന്ന സ്ഥാനമാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നത് അസാധാരണമായി തോന്നാം. സഭയ്ക്ക് ദൈവം കൊടുത്ത ഒരു സവിശേഷ ജ്ഞാനമാണിത്. യേശുക്രിസ്തുവിനെ ഒരു 'പുരുഷ' ഭാവത്തിൽ മാത്രം കാണാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി കൂടിയാണോ ഇത്തരം ഒരു സ്ഥാനം കൊടുത്തത് എന്ന് സംശയം തോന്നുന്നു. പാമ്പ് പറഞ്ഞത് അനുസരിച്ചതിലൂടെ ഹവ്വ ഉണ്ടാക്കിവെച്ച പ്രശ്നം, മാറ്റിയിട്ട് അതിന് വിപരീതമായി ദൈവത്തിന്റെ മാലാഖാ വന്നു പറഞ്ഞത് വിശ്വസിച്ചതിലൂടെ വി. കന്യകമറിയമാണ് വീഴ്ചയിലേക്ക് നയിച്ച പ്രക്രിയയെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നത്.

പാശ്ചാത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇതിനെ EVA - AVE doctrine എന്നു പറയും. EVA (ഹവ്വാ) ഉണ്ടാക്കിയ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചത് Ave അഥവാ കൃപനിറഞ്ഞ മറിയം ആണ്. Eva എന്ന വാക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞ് Ave എന്നാകുന്നതുപോലെ നേരെതിരിച്ചുവരുന്ന പ്രക്രിയയാണിവിടെ നടക്കുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വായായ മറിയമാണ് മനുഷ്യരാശിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രമുഖ പങ്ക് വഹിച്ചത്. അവളുടെ വിശ്വാസമാണ് മനുഷ്യാവതാരം സാധ്യമാക്കിയത് എന്നത് സഭയുടെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ചിന്തയായി കരുതുന്നു. പൗരസ്ത്യസഭയുടെ ചിന്തയിൽ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ (Incarnation) ആരംഭം മാലാഖയുടെ അറിയിപ്പിൽ (annunciation) ആണ്. മാലാഖയുടെ അറിയിപ്പാകട്ടെ വിശ്വസിക്കാൻ ഏറ്റം പ്രയാസമുള്ളതാണ്. ഒന്നാമത് പതിനെട്ട് വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയോട് പറയുന്നു: 'നീ പുരുഷബന്ധം കൂടാതെ ഗർഭിണി ആകുമെന്ന്.' രണ്ടാമത് 'അങ്ങനെ ജനിക്കുന്ന ശിശു ദൈവപുത്രനായിരിക്കു'മെന്ന് - പാമ്പ് വന്ന് ഹവ്വായോട് പറഞ്ഞതിലും വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള വചനമാണ് മാലാഖാ മറിയത്തോട് അറിയിക്കുന്നത്. അവൾ അത് വിശ്വസിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യാവതാരം അസാധ്യമാകുമായിരുന്നു. അതായത് മനുഷ്യരാശിയുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി മാത്രമേ ദൈവം മനുഷ്യനായി തീർന്നിട്ടുള്ളൂ. ദൈവം ഒരു തീർപ്പ് കല്പിക്കയോ തന്റെ ആജ്ഞ മനുഷ്യനിൽ അടിച്ചേല്പിക്കുകയോ അല്ല ചെയ്തത്. മറിച്ച് തന്നോടൊപ്പം സഹകരിക്കാൻ, തന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിയെ കണ്ടെത്തിയതാണ് മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ വലിയ മർമ്മം. മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കും വേണ്ടി ദൈവത്തെ സ്വീകരിച്ചത്, ദൈവത്തിനു മനുഷ്യനാകാൻ അനുവാദം കൊടുത്തത് കന്യകമറിയം ആയിരുന്നു. അതാണ് വി. കന്യകമറിയത്തിന് പരമോന്നതമായ സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

നമ്മുടെ പ്രതിരൂപശാസ്ത്ര ചിന്തയിൽ കർത്താവിന്റെ അമ്മ മറിയം നാലു പ്രകാരത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒന്ന്, രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വാ എന്ന നിലയിൽ. രണ്ടാമത്, വിശ്വാസികളുടെ മുഴുവൻ മാതാവ് അതായത്, മനുഷ്യാവതാരം നടക്കുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ 'സുവിശേഷം' അവൾക്കാണ് നൽകപ്പെട്ടത് എന്നതുകൊണ്ട് സഭ മറിയാമിനെ വിശ്വാസികളുടെ മാതാവായി, സഭയുടെ തന്നെ ഒരു പ്രതീകമായി കരുതുന്നു.

മൂന്നാമതായി, മനുഷ്യരാശിയുടെ മുഴുവൻ പ്രതീകമായിട്ടും കന്യകമറിയം കരുതപ്പെടുന്നു. കാരണം കർത്താവായ യേശുമിശിഹാ എടുത്ത 'മനുഷ്യത്വം' യഹൂദ മനുഷ്യത്വമല്ല, ക്രിസ്തീയ മനുഷ്യത്വമല്ല, സാർവത്രിക മനുഷ്യത്വമാണ് - എല്ലാ മനുഷ്യരുടേതുമാണ്. എല്ലാ മനുഷ്യരും ഉൾപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് വി. കന്യകമറിയം 'മനുഷ്യവർഗ്ഗ'ത്തിന്റെ മുഴുവൻ പ്രതീകം കൂടിയാണ്. മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവരും ഇന്നുള്ളവരും വരാനിരിക്കുന്നവരുമായ മുഴുവൻ 'മനുഷ്യരാശിയെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ജഗദ്രൂപം (Cosmic figure) കൂടിയാണ്.

നാലാമതായി, മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയുടെയും പ്രതിരൂപമാണ് കന്യകമ

റിയം. സൃഷ്ടി എന്നു പറയുന്നത് ദൈവം തന്റെ മുഖാഭിമുഖമായി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് (Ochma) ദൈവവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ദൃഷ്ടപ്രദർശനം ആണ്. ഭൂമി, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രജാലം ഇവയെല്ലാം കൂടിയ സൃഷ്ടി കർമം ദൈവവിജ്ഞാനമാണ്. Ochma എന്ന എബ്രായപദത്തിന്റെ ഗ്രീക്ക് രൂപമാണ് Sophia - എല്ലാ മനുഷ്യരാശിക്കുമായുള്ള ദൈവവിജ്ഞാനം. സൃഷ്ടിയുടെ മുഴുവൻ പ്രതിരൂപമായാണ് കന്യകമറിയമിനെ സങ്കല്പി ച്ചിരിക്കുന്നത്.

സഭയിൽ സ്ത്രീകളുടെ സേവനം പ്രാരംഭം മുതൽ വളരെ പ്രധാനമായി രുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികളിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും സ്ത്രീക ളായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല; വളരെ കഴിവുള്ള സ്ത്രീകൾ വരെ തന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കർത്താവ് പന്ത്രണ്ട് ശിഷ്യന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്പോൾ പുരുഷന്മാരിൽ നിന്നു മാത്രം തെരഞ്ഞെടുത്തതുകൊണ്ടാവാം, 'ചോയ്സ്' അല്പം മോശമായത് എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. ഇവരെക്കാളധികം കഴിവുള്ളവർ തന്റെ ചുറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നു (ഒരുപക്ഷേ വളരെ അധികം കഴിവുള്ളവരെ, താൻ തെരഞ്ഞെടുക്കാതിരുന്നത് തല അധികം വലുതാകാതിരിക്കാനായിരിക്കാം!). ഏതായാലും കഴിവില്ലാത്ത 12 മീൻപിടുത്തക്കാരെ പിടിച്ച് അവരെ 12 ഗോത്രതലവന്മാരുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ ഇസ്രായേലിന്റെ 12 അധിപതികൾ - പാത്രിയർക്കീസുമാർ - ആക്കു കയാണ് യേശു ചെയ്തത്. എന്നാൽ അവരേക്കാൾ ഉന്നതമായ സ്ഥാനം കന്യകമറിയാമിന് ആദിമുതൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

സ്ത്രീകളുടെ സേവനത്തിന് സഭ കല്പിച്ച സ്ഥാനത്തിന്, ഒരുദാഹ രണം കൂടിയുണ്ട്. ആദ്യ അപ്പോസ്തലൻ ആരെന്ന് ചോദിച്ചാൽ 'മഗ്ദല ക്കാരി മറിയ' എന്ന് പറയണം. ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തുവിന്റെ വർത്ത മാനം ആദ്യം പോയി അറിയിച്ചത് അവളാണ്. "നീ പോയി അപ്പോസ്തോല ന്മാരോടു പറയുക" (മർക്കോ. 16:7). അസാധാരണമായ ഒരു ജോലിയാണ് യേശു അവൾക്കു കൊടുക്കുന്നത്.

സഭയ്ക്കുള്ളിൽ, സ്ത്രീകളുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തനം സഭയുടെ തന്നെ ഏറ്റം വലിയ പ്രവർത്തനമായ ആതുരശുശ്രൂഷയായിരുന്നു. രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുക, വൃദ്ധരെ പരിചരിക്കുക, വഴിയാത്രക്കാർക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കുക എന്നിങ്ങനെ അശരണർക്ക് ആശ്രയം കൊടുക്കുന്ന സഭയുടെ കർത്തവ്യം ഏതാണ്ട് മുഴുവൻ പങ്കും സ്ത്രീകളുടെ നേതൃത്വത്തിലായി രുന്നു നിറവേറ്റപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആശുപത്രി ഒക്കെ അവരുടെ Hospitality യിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്. സഭയുടെ 'ഡയക്കോനിയാ' (ശുശ്രൂഷ) യുടെ പ്രധാന സ്വഭാവം രോഗികളായി നോക്കാനാരുമില്ലാത്തവരെ പള്ളിമുറിയിൽ കൊ ണ്ടുവന്നു ശുശ്രൂഷിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. രണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ അവ സാനം റോമിലെ സഭയിൽ 2000 വിധവകൾ പേര് ചേർത്തിരുന്നതായി കാണുന്നു. അവരുടെ രണ്ടു പ്രധാന ചുമതലകൾ: ഒന്ന്, നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥനയിൽ ജാഗരിക്കുക. ഇത് സഭയുടെ ഒരു വലിയ ശക്തി സ്രോത സായിരുന്നു. അതുപോലെ ആതുരശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക. ഇവ രണ്ടും സഭയു ടെ അടിസ്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങളായിരുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ മതബോധനത്തിലും സ്ത്രീകൾക്ക് പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു കുഴപ്പം വന്നു ഭവിച്ചു. കൊരിന്ത്യർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനത്തിന്റെ 14:34-37 വരെ ഭാഗത്ത് ശ്ലീഹാ "നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾ സഭയിൽ മിണ്ടാതിരിക്കട്ടെ; അവർ വല്ലതും പഠിക്കണമെങ്കിൽ വീട്ടിൽവെച്ചു ഭർത്താക്കന്മാരോടു ചോദിച്ച് പഠിക്കട്ടെ" എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് മറ്റുള്ളിടത്ത് ഒക്കെ ഇങ്ങനെയാണ് എന്ന് കഠിനമായി വാദിച്ചു. ഇത് ചിന്താക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കി. എന്നാൽ ഒന്നാമതായി, ഈ വീക്ഷണം സഭ അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ എടുത്തില്ല. സ്ത്രീകളെ സഭായോഗത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ സഭ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ആദ്യത്തെ മൂന്നുനാല് ശതകങ്ങളിൽ സഭയുടെ ബോധന ശുശ്രൂഷയിൽ സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഒരു പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞു എന്നതു ശരി തന്നെ; എന്നാൽ ആ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തന്നെ പുരുഷൻ തല മൂടിക്കൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ലജ്ജാകരമാണ് എന്നു പറഞ്ഞു. ബിഷപ്പന്മാർ തലമൂടിയല്ലേ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്? സ്ത്രീകൾ തല മൂടണം എന്ന് കോരിന്തിലെ സഭയോട് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. റോമിലെ വിഗ്രഹാരാധനക്കാരായ വിജാതീയ സമൂഹത്തിൽ അവിവാഹിതകളായ സ്ത്രീകൾക്ക് ശിരോവസ്ത്രം അണിയേണ്ടതില്ല. തല മൂടുന്നത് വിവാഹിതകളായ സ്ത്രീകൾ മാത്രം.

കോരിന്ത് ഒരു വലിയ വാണിജ്യനഗരമായിരുന്നു. Acro - Corinth (അക്രോ കോരിന്ത്) അവിടെയുള്ള ഒരു കുന്നാണ്. അതിന്റെ ഉച്ചിയിൽ ഒരു വലിയ ദേവീക്ഷേത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ക്ഷേത്രപരിസരം കൊണ്ടു കഴിയുന്ന ആയിരക്കണക്കിന് ക്ഷേത്രവേശ്യകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ കോരിന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന മുഖം തന്നെ അതായിരുന്നു. അങ്ങനെ വേശ്യകൾ ഒരു പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചിരുന്ന കോരിന്തിലാണ് പൗലോസ് സഭ സ്ഥാപിച്ചത്. അവിടത്തെ 'ക്ഷേത്രവേശ്യകൾ' എപ്പോഴും ചിലച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും 'വെളിച്ചപ്പാട്' പറയുന്നവരും ഒക്കെ ആയിരുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രവേശ്യകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കട്ടെ എന്നു കരുതിയാണ് കോരിന്തിലെ സ്ത്രീകളോട് തല മൂടണമെന്നും തലമുടി വെട്ടരുതെന്നും പൗലോസ് ശ്ലീഹാ കല്പിക്കുന്നത്.

ആ ആചാരം സഭ ഒരു ചട്ടം ആക്കിയിട്ടില്ല. 'പുരുഷൻ തല മൂടാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾ, പ്രവചിക്കുമ്പോൾ തല മൂടണം' എന്നു വ്യക്തം. സഭയിൽ മിണ്ടാതിരിക്കണമെന്നതിന് അപ്പോൾ അർത്ഥമില്ലല്ലോ. പ്രവചന ശുശ്രൂഷയിൽ നിന്ന് സ്ത്രീകളെ രണ്ടാം തരക്കാരായി മാറ്റിനിർത്തിയിട്ടില്ല എന്നു സാരം. പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പദവി, സ്ഥാനം ആദ്യം മുതലേ ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ ബസ്സേലിയോസ് മെത്രാന്റെ ചരിത്രം ഏറ്റം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം വലിയ പരിശുദ്ധനും മഹാനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "എന്റെ വിശ്വാസം എനിക്കു ലഭിച്ചത് മൂന്നു സ്ത്രീകളിൽ നിന്നാണ് - മറ്റൊരു മെത്രാനിൽ നിന്നല്ല." തന്റെ വലിയമ്മ മക്രീന, തന്റെ അമ്മ എമിലിയാ, തന്റെ സഹോദരി മക്രീനാ ഇങ്ങനെ മൂന്നു സ്ത്രീകളാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ തന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് എന്ന് അദ്ദേഹം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. സഭയിലെ ഏറ്റം വലിയ പണ്ഡിതനും വിശുദ്ധനും

പരിശുദ്ധനുമായ പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസിന്റെ സാക്ഷ്യത്തിൽ നിന്ന് സ്ത്രീകൾക്ക് കുടുംബത്തിനുള്ളിലും പുറത്ത് സഭയിലും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നേതൃത്വം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു കാണാം. ഇവിടെയും ഒരു നിഗമനത്തിലേക്കു ഞാൻ വരുന്നില്ല. ഇന്ന് തീർച്ചയായും സ്ത്രീകൾക്ക് ബോധന ശുശ്രൂഷയിൽ പ്രാമുഖ്യം നല്കുക തന്നെ വേണം എന്നത് യാതൊരു സംശയവുമില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. അങ്ങനെ വന്നാൽ തന്നെ കാര്യങ്ങൾക്ക് വലിയ വ്യത്യാസം വരും.

സഭയിൽ സ്ത്രീകളായ രക്തസാക്ഷികൾ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് - പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥത ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലുണ്ട്. എന്നാൽ പരിശുദ്ധകളോടും മദ്ധ്യസ്ഥത വേണ്ടതാണ്; അത് നാം പലപ്പോഴും മറന്നുപോകുന്നു. അവരെ നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് ജീവൻ ബലി കഴിച്ചാണ് അവർ സഭയെ വളർത്തിയെടുത്തത്.

ശെമ്മാശിനിമാരെ (Deaconesses) പറ്റി ധാരാളം പറയാനുണ്ട്. സഭയുടെ ആരംഭകാലം മുതൽ ശെമ്മാശിനിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടാണ് കന്യാസ്ത്രീകൾ വന്നത്. അവർക്ക് കുർബാന കൊടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരുന്നു. മാമ്മോദീസാ മുക്കാനും മൂറോൻ അഭിഷേകം ചെയ്യാനും അവർക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. കൗദാശികമായ ചുമതലകളും സ്ത്രീകൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. ശെമ്മാശിനിമാരെക്കുറിച്ച് നാം കൂടുതലായി പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാലാം ശതാബ്ദം വരെ അവർക്ക് പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അഞ്ചാം ശതകത്തിൽ സന്ന്യാസിമാർ (Monks) മെത്രാന്മാരായി വന്നുതുടങ്ങിയപ്പോളാണ് സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനത്തിന് പ്രശ്നം വരുന്നത്. കാരണം സന്യാസിമാർക്ക് പൊതുവെ സ്ത്രീകൾ അടുത്തുവരുന്നത് ഭയമാണ്. സ്ത്രീകളെ ഒരു പ്രലോഭനമായും പ്രതിബന്ധമായും അവർ കാണാൻ തുടങ്ങി. അന്നു മുതലാണ് സഭാ ജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള ചുമതലകൾ കുറഞ്ഞു വന്നത്.

വർത്തമാനകാലത്ത്

അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിൽ 1947-ൽ മിസ് സാറാ ചാക്കോ ഒരു പ്രസിഡണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു പുരുഷന്റെയും കീഴിലായിരുന്നില്ല. ആരെയും കവച്ചുവെക്കുന്ന കഴിവുകൾ വളർത്തിയ ഒരു വനിതയായിരുന്നു അവർ. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് സ്ത്രീകൾക്ക് ഇടവകകളിൽ വേണ്ടത്ര സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നില്ല. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സഭകൾ നേതൃത്വത്തിൽ അർഹമായ നേതൃത്വസ്ഥാനം സ്ത്രീകൾക്കു കൊടുക്കാതെ വന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ Y. W. C. A. പോലുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കാനിടയായത്. നേതൃത്വസ്ഥാനങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സഭകളിൽ, സ്ത്രീകളെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതിനു കാരണം വിദ്യാഭ്യാസവും കഴിവുമുള്ള സ്ത്രീകളെ പൊതുവെ ഭയമാണ് എന്നതു കൊണ്ടാണ്. വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള സ്ത്രീകൾ വന്നാൽ അച്ചന്മാർ പറയുന്നിടത്ത് അവർ നില്ക്കുകയില്ല എന്ന ഭയം. അതുകൊണ്ട് കഴിവുള്ള സ്ത്രീകളെപ്പോലും സഭയ്ക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഈ നയം തിരുത്തിയില്ലെങ്കിൽ നമു

ക്കുള്ള നഷ്ടം ഭീമമായിരിക്കും.

അന്തർദേശീയമായി പറയുമ്പോൾ വനിതാപ്രസ്ഥാനം ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലും മറ്റും സജീവമായി ഉടലെടുത്തു. സ്ത്രീകളുടെ വോട്ടവകാശത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രസ്ഥാനം വളരെ ശക്തമായിരുന്നു. 1970-ലാണ് പിന്നീട് അത്തരം ശബ്ദങ്ങൾ കാര്യമായി ഉയർന്നുവന്നത്. 1968-70 കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെയാണ് മൂന്നാംലോക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ (ഏഷ്യയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും ജനങ്ങൾ) ശബ്ദം ഉറക്കെ കേട്ടു തുടങ്ങിയതും അത് വെള്ളക്കാരുടെ സമ്പന്ന രാഷ്ട്ര നേതൃത്വങ്ങൾക്ക് ഭീതി ഉളവാക്കാൻ തുടങ്ങിയതും. ആ ഭീതി ലോകത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമായ ദരിദ്രരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ തങ്ങളെ ഒതുക്കിക്കളയുമോ എന്നതായിരുന്നു. മൂന്നാംലോക ജനതയെ ഭിന്നിപ്പിച്ചാൽ അവർ ഉയർന്നു വരില്ല എന്ന കണക്കുകൂട്ടലിൽ മനുഷ്യാവകാശ പ്രസ്ഥാനത്തെയും വനിതകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഫെമിനിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തെയും പടിഞ്ഞാറൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ ബോധപൂർവം ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കൂട്ടായ ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് നേരിട്ട് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് പാശ്ചാത്യഫെമിനിസ്റ്റുകൾ പറയുന്നതൊക്കെ ഏഷ്യൻ വനിതകളും ആവർത്തിക്കുമായിരുന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഏഷ്യൻ വനിതാ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തങ്ങളുടേതായ തനതായ ശബ്ദം ഉയർത്താൻ തുടങ്ങിയത്. ഏഷ്യൻ സ്ത്രീകളുടെ പോരാട്ടം ഏഷ്യയിലെ എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയും മോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിന്റെ ഭാഗമാകണമെന്നത് ഒരു പ്രധാന ഉൾക്കാഴ്ചയായി സ്വീകരിക്കണം. അതായത് സ്ത്രീകളുടെ മോചനം എന്നു പറയുന്നത് പുരുഷന്മാരിൽ നിന്നുള്ള മോചനം മാത്രമല്ല. പുരുഷന്മാരും സാമ്പത്തികമായ അനീതിക്ക് വിധേയരായി കിടക്കുകയാണ്. അവരുടെ വിമോചനം സ്ത്രീകളുടെ വിമോചനവും ഒരു പാക്കേജ് ആയി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നു കളഞ്ഞിട്ട് മറ്റത് നേടാൻ കഴിയില്ല.

സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള അസമത്വം രണ്ടു തലത്തിലുണ്ട്. ഒന്ന് പ്രകൃത്യാലുള്ളത് (ജീവശാസ്ത്രപരം). പുരുഷന്മാർ സംഘടിച്ച് ഗർഭധാരണത്തിനും പ്രസവത്തിനും ഉള്ള അവകാശം തങ്ങൾക്കും വേണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ കാര്യമായിട്ടൊന്നും നടക്കില്ല. പ്രകൃത്യാലുള്ള ചില വൈജാത്യങ്ങളുണ്ട്. ചില ചുമതലകൾ പ്രകൃതി സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും എന്ന് വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാംസ്കാരികമായി വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള അസമത്വങ്ങളാണ് പ്രധാന പ്രശ്നം. ആചാരപരമായും മറ്റും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അസമത്വങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതിന്റെ ചരിത്രം പഠിച്ച് അതിനെ പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടതു ചെയ്കയാണ് വനിതാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ നമുക്ക് ചെയ്യാവുന്നത്.

സ്ലീബാ വന്ദനവ് വിഗ്രഹാരാധനയോ?

നമ്മുടെ കർത്താവ് ലോകരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി സ്വയം ക്രൂശിൽ വരിച്ച് തന്നെത്തന്നെ പാപപരിഹാര ബലിയായി അർപ്പിച്ചു. ആ ക്രൂശിനോട് നാം ബഹുമാനം കാണിയ്ക്കുന്നത് വിഗ്രഹാരാധനയാണെന്ന് ഒരു മിഥ്യാവാദം ചില അമേരിക്കൻ മതാനുയായികൾ നമ്മുടെ സഭയിലും പ്രചരിപ്പിച്ചു വരുന്നതായി കാണുന്നു.

ക്രൂശിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തേയും സ്ലീബാ വന്ദന ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തേയും കുറിച്ച് ഏതാനും വാക്കുകൾ വിശ്വാസികളുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്തായിരിക്കയില്ലല്ലോ.

ക്രൂശ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു പൊതുസംജ്ഞയായിത്തീരുന്നത് കോൺസ്റ്റന്റീൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മാതാവായ ഹെല്ലേനി രാജ്ഞി ക്രിസ്താബ്ദം 330-ാമാണ്ടോടടുത്ത് കാൽവറിയിലെ യഥാർത്ഥ ക്രൂശ് കണ്ടുപിടിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. ക്രിസ്താബ്ദം 350-ാമാണ്ടിൽ ഊർശ്ലേമിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന കൂറിലോസ് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ക്രൂശിച്ച യഥാർത്ഥ സ്ലീബാ ഊർശ്ലേമിൽ ഉള്ളതായും അതിന്റെ ശകലങ്ങൾ പലരും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ ദിവ്യസ്ലീബായുടെ ശകലങ്ങൾ 359-ാമാണ്ടിൽ ഉത്തരാഫ്രിക്കയിലും (അൾജീറിയയിൽ) 370-ാമാണ്ടിൽ കപ്പദോക്യയിലും വന്ദിയ്ക്കപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ട്. സ്വർണ്ണനാവുകാരൻ ഈവാനിയോസ്, സ്ലീബായുടെ ശകലങ്ങൾ അന്തോഖ്യായിൽ വന്ദിയ്ക്കപ്പെട്ടു വരുന്നതായി 387-ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശ് ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയിരിയ്ക്കയാണ്. രണ്ടാമത് വരുമ്പോൾ കുരിശോടു കൂടെയായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക.

നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഊർശ്ലേം സന്ദർശിച്ച സ്പാനിഷ് തീർത്ഥാടകയായ എഹേറിയാ ഊർശ്ലേം ദേവാലയത്തിലെ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചയിലെ ആരാധനയിൽ സ്ലീബാ വന്ദനവിന്റെ ക്രമമുള്ളതായും ആ സമയത്ത് കർത്താവിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ലീബായെ മുട്ടുകുത്തി വന്ദിക്കുന്നവർ അതിന്റെ ശകലങ്ങൾ കടിച്ചു വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ശെമ്മാശന്മാർ അവിടെ കാവൽ നിൽക്കുന്നതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ കുസ്തന്തീനോസ് രാജാവ് ആകാശത്തിൽ

സ്ലീബായുടെ അടയാളം കണ്ടതായും അതുമൂലം യുദ്ധത്തിൽ ജയം പ്രാപിച്ചതായും ഐതിഹ്യം പറയുന്നു.

അഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിൽ സിറിയയിൽ കുർബ്ബാനസമയത്തു ഒരു സ്ലീബാ ത്രോണോസിന്മേൽ വയ്ക്കുന്നതായി രേഖയുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ഈ പതിവ് സിറിയയിൽ നിന്നു പകർത്തിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ആറാം ശതാബ്ദത്തിൽ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും സ്ലീബാ ഘോഷയാത്രയിൽ വഹിച്ചിരുന്നതായി തെളിവുണ്ട്.

എന്നാൽ കുരിശു വരയ്ക്കുന്ന പതിവ് ഇതിനൊക്കെ വളരെ മുൻപേയുള്ളതാണ്. രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുരിശു വരയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. നാലാം ശതാബ്ദത്തോടെ പരസ്യാരാധനയിൽ സ്വയം കുരിശു വരയ്ക്കുകയെന്നതു സാധാരണയായിത്തീർന്നു.

"തൂങ്ങപ്പെട്ടരൂപം" ഇല്ലാത്ത കുരിശാണ് പൊതുവെ എല്ലാവരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കർത്താവിന്റെ ക്രൂശിത ശരീരത്തെ ക്രൂശിൽ കാണിക്കുന്ന പതിവ് എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിനുശേഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു പാശ്ചാത്യസഭയിൽ പോലും ആരംഭിച്ചത്. ക്രിസ്തു ക്രൂശിതനായിക്കിടക്കുകയല്ല, ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിന്റെ പ്രതീകമായിട്ടാണ് പൗരസ്ത്യസഭകൾ ഇപ്പോഴും "ഒഴിഞ്ഞ കുരിശ്" (Empty Cruz)പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നത്. സ്ലീബാ ജയത്തിന്റെ അടയാളമാകുന്നു. ക്രിസ്തു മരണത്തെ ചവുട്ടിത്തകർത്തു പാതാളത്തെ വെന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു പിതൃസവിധത്തിൽ സർവ്വാധിപതിയായി ആരൂഢനായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യത്തെയാണ് നാം സ്ലീബാ പ്രതീകം കൊണ്ട് അനുസ്മരിക്കുന്നത്.

സ്പാനിഷ് തീർത്ഥാടകയായ എഹേറിയായുടെ കാര്യം മുമ്പു പറഞ്ഞല്ലോ. നാലാം ശതകത്തിൽ ഊർശ്ലേം ദേവാലയത്തിലെ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച ശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു പൂർണ്ണവിവരണമാണ് ഈ ഭക്ത നമുക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ അടുത്തുള്ള എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഗോൽഗോഥായിലെ ദേവാലയത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്താ സഭാ മദ്ധ്യത്തിൽ ഗുരുപീഠത്തിൽ ആരൂഢനായിരിക്കുന്നു. ശെമ്മാശന്മാർ ചുറ്റും നിൽക്കുന്നു. ബിഷപ്പിന്റെ മുമ്പിൽ വെള്ള വിരിച്ച ഒരു മേശയിന്മേൽ യഥാർത്ഥ സ്ലീബാ വച്ചിരിക്കുന്നു (അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. ബാക്കിയൊക്കെ പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിലോട്ട് പോയിക്കഴിഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു). മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ലീബായുടെ ഒരറ്റത്ത് ഉറപ്പിച്ചുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. പള്ളിയിലുള്ള ഓരോരുത്തരും വന്ന് സ്ലീബായെ വന്ദിച്ചിട്ടു കടന്നുപോകുന്നു.

ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഈ പതിവ് എല്ലാ പള്ളികളിലും പര

ന്നു. ഇത് വിഗ്രഹാരാധനയായിരിയ്ക്കാമെന്ന ഒരു സംശയമേ അന്നവർക്കാർക്കും തോന്നിയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തല്ല അവർ സ്ലീബായെ വന്ദിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ സ്ലീബായാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് രക്ഷയുണ്ടായി എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ സ്ലീബായിൽ ക്രൂശിതനായി നമ്മെ രക്ഷിച്ച കർത്താവിന്റെ രക്ഷാപ്രവൃത്തിയെയാണ് നാം വന്ദിയ്ക്കുന്നത്.

ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിലാണ് രണ്ടാം കല്പനയുടെ അജ്ഞാനമായി സ്ലീബാ വന്ദനവിനെ കരുതുവാനുള്ള ശ്രമം ഗ്രീക്കുസഭയിലും കത്തോലിക്കാസഭയിലും ഉണ്ടായത്. എന്നാൽ അവർ നിഖ്യായിൽ കൂടിയ രണ്ടാം സുന്നഹദോസിൽ (അവരുടെ കണക്കനുസരിച്ച് ഏഴാമത്തെ സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസ് നിഖ്യാ 747 എ.ഡി.) സ്ലീബായുടെയും ഐക്കോണുകളുടെയും ആരാധന ദൈവത്തിനു നൽകുന്ന ആരാധനയാണെന്നും അതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ ആരാധനയ്ക്കു സ്ലീബായുടെയും പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും രൂപങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന വന്ദനവ് (ആരാധനയല്ല) സഹായകവും അത്യന്താപേക്ഷിതവുമാണെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

വിഗ്രഹാരാധനയെന്നു പറയുന്നത് സൃഷ്ടിയിലുള്ള എന്തിനെയെങ്കിലും സ്രഷ്ടാവായിക്കരുതി ആരാധിക്കുന്നതിനെയാണ്. മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിനെയല്ലാതെ സൃഷ്ടിയിലുള്ള മറ്റു യാതൊന്നിനെയും നമുക്ക് ദൈവമായി ആരാധിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ കർത്താവിന്റെ ക്രൂശും കബറിടവും ഒക്കെ നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കായി കർത്താവ് നിർവ്വഹിച്ച പ്രവർത്തിയുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് നാം നൽകുന്ന വന്ദനവ് ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിനു നാം നൽകുന്ന വന്ദനവാണ്. ക്രൂശിനെ വന്ദിക്കുന്നതിൽ ആരാധനയുണ്ടെങ്കിൽ ആ ആരാധന ക്രൂശിനല്ല ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിനാണ് നൽകപ്പെടുന്നത്. പരിശുദ്ധന്മാരെ വന്ദിക്കുന്നതിലും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത് അവരിൽകൂടെ കാണപ്പെടുന്ന ദൈവത്വത്തെയുള്ള വന്ദനയാണ്. പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ ദൈവവാഹികളായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവരെയും അവരുടെ ചിത്രങ്ങളെയും നാം വന്ദിക്കുന്നത്.

ആരാധന എപ്പോഴും പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധ റൂഹായുമാകുന്ന ഏക ദൈവത്തിനാണ് സമർപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ വന്ദനവ് ദൈവസിംഹാസനമായ ത്രോണോസിനും രക്ഷായുധമായ സ്ലീബായ്ക്കും ദൈവബന്ധമുള്ള മറ്റു പലതിനോടുമാകാം.

ആദാമ്യപാപം അത് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു

വേദശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ സഭയ്ക്കുള്ള ആധികാരികമായ നിലപാട് എവിടെയാണ് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുക. അതിന് നമുക്കുള്ള പ്രമാണരേഖകളേവ?

ഈ ചോദ്യത്തിന് ഒരു സമാധാനം പറയാതെ, ശീർഷകത്തിൽ കാണുന്ന ചോദ്യത്തിന് അതായത് ആദാമ്യപാപം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന് മറുപടി സാധ്യമല്ല.

വേദശാസ്ത്ര കാര്യങ്ങളിൽ നമ്മെ വ്യക്തമായി വഴികാണിക്കുന്ന പ്രാഥമിക പ്രമണം നിഖ്യാവിശ്വാസ പ്രമാണമാണ്. ത്രിത്വം മനുഷ്യാവതാരം ഇവ രണ്ടുമാണ് ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രധാന മർമ്മങ്ങൾ. ഇവയെക്കുറിച്ച് വിശ്വാസപ്രമാണം നൽകുന്ന നിർവ്വചനം സർവ്വപ്രധാനമാണ്. അതിൽ കൂട്ടുവാനോ കുറയ്ക്കുവാനോ സഭയ്ക്ക് അധികാരമില്ല.

മറ്റു കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സഭയുടെ പാരമ്പര്യം അറിയുന്നതിനുള്ള പ്രധാന രേഖകൾ യഥാക്രമം പരിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം, പിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, നമ്മുടെ ആരാധനക്രമങ്ങൾ എന്നിവയാണ്. എന്നാൽ സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ആരാണ്?

ആദ്ധ്യാത്മികവും വേദശാസ്ത്രപരവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ നമുക്ക് മാർഗ്ഗദർശികളായിട്ടുള്ളവരെയാണ് പിതാക്കന്മാർ എന്നു പറയുന്നത്. സഭാപിതാക്കന്മാരെ 5 വിഭാഗങ്ങളായി തരം തിരിക്കാം. ഒന്നാമത് അപ്പോസ്തോലിക പിതാക്കന്മാർ. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ നമുക്ക് സർവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് റോമിലെ ക്ലീമ്മിസും, അന്ത്യോഖ്യായിലെ ഇഗ്നാത്യോസുമാണ്. രണ്ടാമത് സുന്നഹദോസ് പിതാക്കന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ നാലും അഞ്ചും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ നമ്മെ സുന്നഹദോസുകളിൽ കൂടെ വഴികാണിച്ച പിതാക്കന്മാർ. ഇവരിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് വലിയ മാർ അത്താനാസ്യോസ്, വലിയ മാർ ബസ്സേലിയോസ്, നാസിയാൻസിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്, നിസ്സായിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്, മാർ കൂറിലോസ് എന്നിവരാണ്. മൂന്നാമത് സന്യാസി പിതാക്കന്മാർ; രണ്ടാം വിഭാഗത്തിൽപെട്ടവരെല്ലാവരും തന്നെ സന്യാസികളായിരുന്നെങ്കിലും സന്യാസത്തെയും ആത്മീയ വളർച്ചാ മാർഗ്ഗങ്ങളെയും പറ്റി നമ്മെ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള പിതാക്കന്മാരിൽ വലിയ മാർ ബസ്സേലിയോസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരൻ നിസ്സായിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും മാത്രമാണ് സർവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പ്രധാന

സന്യാസിപിതാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാർ അന്തോനിയോസ്, മാർ പക്കോമിയോസ്, മാർ അപ്രേം, മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അരിയോപഗേറ്റ്, മാർ ശെമവൂൻ ദെസ്തുനി, സ്വർണ്ണനാവുകാരൻ മാർ ഈവാനിയോസ് മുതലായവർ പെടുന്നു.

ഈ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളിലും പെട്ട പിതാക്കന്മാർ സാർവ്വത്രികസഭയുടെ പിതാക്കന്മാരാണ്. കത്തോലിക്കാസഭയും, ഗ്രീക്കു സഭകളും, നമ്മുടെ സഭകളും അവരെ ഒരുപോലെ അംഗീകരിക്കുന്നു. നാലാമതൊരു വിഭാഗം പിതാക്കന്മാരെ സഭാ സംരക്ഷകരെന്നു വിളിക്കാം. ഒരു വിധത്തിൽ എല്ലാ പിതാക്കന്മാരും സഭാ സംരക്ഷകരും സഭയെ പാഷാണ്ഡോപദേശങ്ങളിൽ വീണ്ടെടുത്തിട്ടുള്ളവരുമാണ്. സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിൽ നാം പ്രത്യേകം ഓർക്കുന്നവരായ മാർ തിമോഥെയോസ്, മാർ ദിയസ്കോറസ്, മാർ യാക്കോബ് ബൂർദ്ദാനാ എന്നിവർ സഭയെ പ്രത്യേക പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിൽ ആപത്തുകളിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്.

നമ്മുടെ വിശ്വാസ സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ അറിയുന്നതിന് ഈ പിതാക്കന്മാരുടെ എല്ലാവരുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേണ്ടുംവിധം വായിച്ചറിയാതെ സാധ്യമല്ല. ആദാമ്യ പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി ഞാൻ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ സഭയിലെ ഒരു വൈദികൻ കുറച്ചുനാൾക്ക് മുമ്പ് ഒരു ലഘുലേഖ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതിൽ പാഷോണ്ഡോപദേശങ്ങളുടെ നേരേ സമരത്തിനിറങ്ങിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് സാക്ഷിയായി ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന രേഖകൾ വേദവിപരീതികളുടേതാണെന്നുള്ളത് രസാവഹമാണ്. നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിനറിഞ്ഞു കൂടാഞ്ഞിട്ടോ എന്തോ, അധികം ഉദ്ധരിച്ചു കാണുന്നുമില്ല.

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കൂടുതൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതുവരെ പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ വിശദമാക്കണമെങ്കിൽ ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥം തന്നെ എഴുതണം. അതിനു സമയമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പ്രധാനാശയങ്ങളെ മാത്രം ചുരുക്കമായി ഇവിടെ കുറിയ്ക്കുന്നു.

1. 'ജന്മപാപം' എന്ന പദപ്രയോഗം നമ്മുടെ മാമോദീസാക്രമത്തിലോ, മറ്റു ക്രമത്തിലോ മറ്റു കൂദാശകളിലോ കാണുന്നില്ല. എവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ ലേഖകന് അതറിയുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. സുറിയാനിയിൽ ജന്മപാപം എന്നൊരു പ്രയോഗമേ ഇല്ലെന്നാണ് മൽപ്പാന്മാർ പറയുന്നത്. ഗ്രീക്കിലും കാണുന്നില്ല.

2. 'ജന്മപാപം', 'കർമ്മപാപം' എന്നിങ്ങനെ പാപത്തെ രണ്ടായി തരംതിരിയ്ക്കുന്ന രീതിയും നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിലില്ല. പരിശു

ദ്ധനായ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ കാലത്ത് അലക്സാന്ത്രിയയിലെ വേദവിദ്യാലയത്തിന്റെ പ്രധാന ഗുരുവായിരുന്ന അന്ധനായ ദിദിമോസ് (Didimus the Blind) ആദാം മൂലം മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള പാപസ്വഭാവത്തെയും, ഓരോ മനുഷ്യനും തന്റെ സ്വന്ത ഇച്ഛ മൂലം ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാമത്തേതിന് ശിക്ഷയും ആദ്യത്തേതിന് ശുദ്ധീകരണവുമാണ് അദ്ദേഹം പ്രതിവിധി കൽപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ദിദിമോസിന്റെ ആശയങ്ങളിൽ പലതിനേയും സഭാപാരമ്പര്യം നിരാകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. മനുഷ്യൻ ശരീരിയായതുകൊണ്ടാണ് അവന് പാപാസക്തിയുണ്ടാകുന്നതെന്ന ഗ്നോസ്റ്റിക് ചിന്താഗതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകിയിരുന്നത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹവും ജന്മപാപം എന്നൊരു പദം പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല.

നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരിൽ എല്ലാ വിധവും സമാരാധ്യന്മാരായ പരിശുദ്ധന്മാരായ മാർ ബസ്സേലിയോസും, മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും ശിശുക്കൾക്ക് പാപമേയില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചവരായിരുന്നു. ആദാമ്യപാപം ശിശുക്കളിൽ പാപമായി കണക്കിടപ്പെടുന്നില്ല എന്നു തന്നെയാണ് ഈ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. മാമോദീസാ എന്നുള്ളത് ആദാമ്യപാപം കഴുകിക്കളയാനുള്ള മാർഗ്ഗമായി അവർ കരുതിയിരുന്നുമില്ല.

3. ആദാമിന്റെ പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആദാമ്യപാപം എന്നൊന്ന് എല്ലാ മനുഷ്യരിലും അവകാശിക്കുന്നുവെന്ന് നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ഭൂരിഭാഗവും പഠിപ്പിക്കുകയില്ല. അകാലമരണം പ്രാപിക്കുന്ന ശിശുക്കളുടെ മരണത്തിന് ഹേതുവാകുന്നത് അവർ ആദാമിൽ നിന്നുമാർജ്ജിക്കുന്ന ജന്മപാപമാണെന്ന് ചിലർ വാദിച്ചപ്പോൾ നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ അതിനെ ശക്തിയായി എതിർക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മാമോദീസാ മുങ്ങാതെ മരിക്കുന്ന ശിശുക്കൾക്ക് നിത്യശിക്ഷയൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ, അവർക്ക് രാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനും സാധ്യമല്ല. ഇതാണ് പരിശുദ്ധന്മാരായ മാർ ബസ്സേലിയോസ്, നിസ്സായിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്നീ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. സ്വർണ്ണനാവുകാരൻ മാർ ഈവാനിയോസും പറയുന്നത് ആദാമിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത് പാപമല്ല, മരണാധീനതയും കാമാസക്തിയുമാണെന്നാണ്. കാമാസക്തി തന്നെയും വിവാഹബന്ധത്തിനുള്ളിൽ നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തുന്നപക്ഷം പാപമല്ലെന്നും ആദാമിൽ വീണുപോയ മനുഷ്യത്മാവ് തിന്മയല്ലെന്നും ആ പിതാവ് ശക്തിയായി വാദിക്കുന്നു (ഉൽപത്തിപ്പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ 16, 18, 19 എന്നീ പ്രസംഗങ്ങളും റോമാ ലേഖനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പത്താമത്തെ പ്രഭാഷണവും നോക്കുക).

നിസ്സായിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നു: “ഇപ്പോൾ ജനിച്ച ഒരു

ശിശുവിനെതിരായി ആരോപണങ്ങളോ കുറ്റവിധികളോ ഇല്ലാത്തതുപോലെ, മാമോദീസായിൽ വീണ്ടും ജനിക്കുന്നയാളും ദൈവത്തിന്റെ മഹാകാരുണ്യം കൊണ്ട് പാപസംബന്ധമായ സകല കടപ്പാടിൽ നിന്നും വിമുക്തനാകുന്നു" (ക്രിസ്തുവിന്റെ മാമോദീസായെക്കുറിച്ച് എന്ന പ്രഭാഷണത്തിൽ നിന്ന്). പ്രായമായവരുടെ മാമോദീസായെക്കുറിച്ചാണ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നത്. അവർ ഇപ്പോൾ ജനിച്ച ശിശുക്കളെപ്പോലെ കുറ്റമില്ലാത്തവരായിത്തീരുന്നുവെന്ന്. അതായത് ചെറിയ കുട്ടികൾ മാമോദീസാ മുങ്ങിയവരെപ്പോലെ കുറ്റമില്ലാത്തവരാണെന്നാണല്ലോ അതിന്റെ ധ്വനി.

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് വിശാലമായി എഴുതിയിയിട്ടുള്ള നമ്മുടെ പിതാവ് പരിശുദ്ധനായ മാർ സേവേറിയോസ് ആണ്. ഹാലിക്കർനാസിലെ ജൂലിയാനുമായുള്ള സംവാദത്തിലാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ചിന്ത വ്യക്തമാക്കിയത്.

ജൂലിയന്റെ വാദം കർത്താവിനു പാപം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് കർത്താവിന്റെ മരണം യഥാർത്ഥമല്ലായിരുന്നെന്നും, തന്റെ ശരീരത്തിനു ദ്രവത്വം കാണുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നുവെന്നുമാണ്. ഇതിനെതിരായി മാർ പീലക്സിനോസും, മാർ സേവേറിയോസും ശക്തിയായി വാദിച്ചു. ഓരോരുത്തന്റേയും പാപം മൂലമാണ് ഓരോരുത്തനും മരിക്കുകയോ മരണശേഷം ദ്രവിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതെന്നു പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, അങ്ങനെയെങ്കിൽ മാമോദീസാ മുങ്ങിയതിനുശേഷം ഉടനെ മരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ദ്രവത്വം ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലല്ലോ എന്നും ആയിരുന്നു മാർ പീലക്സിനോസിന്റെ വാദം. അങ്ങനെയല്ലാ, ആദാമിന്റെ പാപഫലമായി മരണവും ദ്രവത്വവും നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുകയാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് ആദാമിൽ നിന്നും വിവാഹബന്ധത്തിൽ കൂടി ഉല്പാദിതരാകുന്നവർക്ക് പാപമുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും മരണത്തിൽ നിന്നും ദ്രവത്വത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപെടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദത്തിന് പിറകിൽ ആദാമിന്റെ കുടിപ്രദേശത്ത് എല്ലാ മനുഷ്യരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അവിടെ നിന്ന് ജനിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം മരണവും ദ്രവത്വവും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ പാപമുണ്ട് എന്ന ചിന്ത കാണുന്നില്ല.

മാർ പീലക്സിനോസും മാർ സേവേറിയോസും പാശ്ചാത്യ ചിന്തകനായ അഗസ്തീനോസിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന് സംശയമില്ല. ആദാമിന്റെ കുടിപ്രദേശത്ത് മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അങ്ങനെ ആദാമിൽ സർവ്വ മനുഷ്യരും പാപം ചെയ്തുവെന്നും ഈ ആദാമ്യപാപം പുരുഷബീജത്തിൽ കൂടിയാണ് എല്ലാവരിലേക്കും സംക്രമിക്കുന്നതെന്നുമൊക്കെയായിരുന്നു അഗസ്തീനോസിന്റെ വാദം. നമ്മുടെ കർത്താവിൽ പുരുഷബീജം ഇല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് തനിക്ക്

ആദാമ്യപാപം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതെന്ന് അഗസ്തീനോസ് പഠിപ്പിച്ചു.

ഈ വാദത്തിനെതിരായി മാർ സേവേറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്, നമ്മുടെ കർത്താവെടുത്തത് ആദാമിന്റെ വീണ സ്വഭാവമാണെന്നും, ആ സ്വഭാവത്തിൽ മരണവും ദ്രവത്വവും അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും, എന്നാൽ പാപം എന്നു പറയുന്നത് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമല്ലെന്നും മനുഷ്യസ്വഭാവമെടുത്തപ്പോൾ മരണവും ദ്രവത്വവുമല്ലാതെ പാപം കർത്താവിന് എടുക്കേണ്ടിവന്നില്ലെന്നുമാണ്. പാപം ഒരു തലമുറ അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് കൊടുക്കുന്നില്ല, പിതാവ് തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ഉല്പാദന പ്രക്രിയ മൂലം നൽകുന്നുമില്ല. ആദാമിന്റെ പാപം ആദാം തന്റെ മക്കൾക്ക് പകർന്നു കൊടുക്കുന്നുവെന്നുള്ള ചിന്ത ക്രിസ്തീയമല്ലെന്ന് മാർ സേവേറിയോസ് വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചു.

മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശം ഇങ്ങനെയാണ്: “ശരീരം പാപത്തിൽ മുഴുകിയതാണെങ്കിൽ, അത് ദ്രവത്വത്തിൽ നിന്നുത്ഭൂതമാണെങ്കിൽ ആദാമിലുണ്ടായിരുന്ന പാപം ആദാമിന്റെ സന്തതിയിലേക്ക് മനുഷ്യ സ്വഭാവത്തിലൂടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരംശമായി സംക്രമിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഓരോ പാപിയും പാപിയായിരുന്നത് പാപിയായ ആദ്യ പിതാവിന്റെ പാപം മൂലം മാത്രമായതുകൊണ്ട് പാപത്തിന് കുറ്റമില്ല എന്നു വരുമായിരുന്നു.”

ìIf the body is ëin siní and was formed ëour corruptibilityí and if the sin that was in Adam is transmitted with the nature from Adam to his descendants as something that belongs to nature, sin is free from all blame, each sinner being so as it would appear, only due to the fact of his first father being a sinnerî (contra additions).

മാർ സേവേറിയോസ് വ്യക്തമായി പറയുന്നത് ആദാമിന്റെ പാപത്തിൽ നമുക്ക് പങ്കൊന്നുമില്ലെന്നാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു. “മരണവിധേയനും പാപിയുമായ ആദാമിൽ നിന്നു നാം മരണവിധേയരായി ജീവിക്കുന്നില്ല” എന്ന്. സുറിയാനിസഭയുടെ “വായും, തൂണും, മല്പാനും” ആയ മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ലിഖിതങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരുദ്ധരണി കൂടെ താഴെ കൊടുത്തുകൊള്ളട്ടെ:

“നമ്മുടെ പൂർവികജനകന്മാരുടെ പാപം, അതായത് ആദമിന്റെയും ഹവ്വായുടെയും പാപം, ചില മാണിക്കിയൻ ചിന്തകരുടെ ദുരുപദേശം പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ സത്തയുമായി സ്വഭാവേന സങ്കലിതമാകുന്നില്ല. എന്നാൽ അവർ പാപവും കല്പനലംഘനവും മൂലം മരണമില്ലായ്മയുടെ കൃപ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടാണ്, അവരുടെ മേൽ പതിച്ച ന്യായവിധിയും കുറ്റാരോപണവും നമ്മെയും ബാധിക്കുന്നത്. പാപികളായ ആദിജനകന്മാരിൽ നിന്നുത്ഭൂതമാകുന്ന നാം അവരെപ്പോലെ സ്വഭാവേന മരണവിധേയരായി ജനിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാപമെന്നതു മാതാപിതാക്ക

ന്മാരിൽ നിന്ന് സന്തതിയിലേക്കു വിനിമയം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു വസ്തു വല്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഈ അഭിപ്രായ ത്തിന് ആധാരമായി അദ്ദേഹം നൽകുന്ന സാക്ഷികൾ മാർ കൂറിലോസും മാർ ദീവന്നാസ്യോസുമാണ്. പാപം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു അംശമ ല്ലെന്നും, എന്നാൽ മരണവിധേയതയും ദ്രവത്വവും വീണുപോയ മനു ഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ അംശങ്ങളാണെന്നും ഈ വീണുപോയ ആദാ മിന്റെ സ്വഭാവമാണ് നമ്മുടെ കർത്താവെടുത്തതെന്നും ഒരുപോലെ വാദി ക്കുന്നു.

ആധികാരികമായി സുറിയാനിസഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന് മാർഗ്ഗദർശി യാകേണ്ടുന്ന പിതാവാണ് മാർ സേവേറിയോസ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദഗതിയെ പാശ്ചാത്യമൽപ്പാനായ ആഗസ്തീനോസിന്റെ വാദഗതിയു മായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത് പ്രശ്നത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണത കാണുവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കും. അഗസ്തീനോസ് ആകമാനസഭയുടെ പിതാവാ ണെന്ന് പൗരസ്ത്യസഭ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല.

ആഗസ്തീനോസിന്റെ വാദം ഏറെക്കുറെ ഇങ്ങനെയാണ്: മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിക്ക് നന്മ ചെയ്യുവാൻ കഴിവില്ല (Massa dmnata). അതിൽ നിന്ന് യാതൊരു നന്മയും ഉദിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിലുള്ളത് പാപം, മരണം, ധാർമ്മിക ദൗർബല്യം ഇവ മാത്രമാണ്. ഇവയെല്ലാം ആദാമിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ശിശുക്കൾ പാപത്തിൽ ജനിക്കു ന്നു. കുറ്റം വിധിക്കപ്പെട്ടവരായിട്ടാണ് അവർ പിറക്കുന്നതു തന്നെ. കാമാ സക്തിയിൽ കൂടെയാണ് പാപം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പരക്കുന്നത്. കാമാ സക്തി കൂടാതെ ക്രിസ്തീയ മാതാപിതാക്കന്മാർ പോലും ജനിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് മാതാപിതാക്കന്മാർ മാമോദീസാ മൂലം വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെ ട്ടവരായിരുന്നാലും അവരുടെ കാമാസക്തിയിൽ നിന്നുല്പാദിതമാകുന്ന സന്തതി അശുദ്ധമാണ്. എല്ലാവർക്കും അവരെ ജനിപ്പിക്കുന്ന ആ ക്രിയ യിൽ നിന്ന് ജന്മപാപം സിദ്ധമാകുന്നു.

ഈ ചിന്തയ്ക്കെതിരായിട്ടാണ് മാർ സേവേറിയോസ് എഴുതുന്നത്. ആഗ സ്തീനോസിന്റെ ചിന്തയിൽ പല പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമത് എല്ലാവരും ആദാമ്യപാപത്തെ ഒരുപോലെ അവകാശിക്കുന്നുവെങ്കിലും എല്ലാവരിലും ഒരേ തരത്തിലുള്ള പാപപ്രവണത കാണണ്ടേ? രണ്ടാമത്, മാമോദീസാ മൂലം ജന്മപാപം കഴുകിക്കളയപ്പെടുമെങ്കിൽ, മാമോദീസാ മുങ്ങിയ മാതാ പിതാക്കന്മാരുടെ ശിശുക്കൾക്ക് എവിടെനിന്ന് ജന്മപാപം ലഭിക്കുന്നു? മൂന്നാമത്, മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളെങ്കിലും മാമോദീസാ മുങ്ങിയ വിശ്വാസിയാണെങ്കിൽ അവരുടെ ശിശുക്കൾ വിശുദ്ധരാകുന്നുവെന്ന് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ പറയുമ്പോൾ (1 കോരി. 7:14), രണ്ടു പേരും വിശ്വാസി കളാണെങ്കിലും ശിശുക്കൾ അശുദ്ധരാണെന്ന് ആഗസ്തീനോസ് പറയു

ന്നതിനെ നാം സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? നാലാമത്, എല്ലാവരും ഒരു പോലെ പാപികളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കെടുക്കപ്പെട്ട ഹാനോക്കും, ഏലിയായും, യൂദാസ്ക്കറിയോത്തോയെപ്പോലെ തന്നെ പാപിയാണെന്നർത്ഥം വരുമോ?

ഇതിനെല്ലാം പുറമെ മറ്റൊരു പ്രശ്നം കൂടിയുണ്ട്. ആഗസ്തീനോസ് തന്നെ കണ്ട പ്രശ്നമാണ്. പക്ഷേ, തന്റെ ജീവിതാന്ത്യം വരെ, അതിനൊരു പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ലായെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യാത്മാവുണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ? ഇതാണ് ചോദ്യം. സാദ്ധ്യത നാലാണ്. ഒന്നുകിൽ ദൈവം ഒരാത്മാവിനെ മാത്രം (അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടിനെ മാത്രം) സൃഷ്ടിച്ചു. അതിൽനിന്നാണ് മറ്റെല്ലാ ആത്മാക്കളും ഉല്പാദനപ്രക്രിയ മൂലം ഉണ്ടാകുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ ആത്മാവിനെ ഗർഭധാരണസമയത്ത് ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. മൂന്നാമ തൊരു സാദ്ധ്യത ക്ലിപ്ത സംഖ്യയുള്ള കുറെ ആത്മാക്കളെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് ഓരോ ശരീരവും ഉല്പാദിതമാകുമ്പോൾ അതിന് ഒരാത്മാവിനെ കൊടുക്കുന്നു. നാലാമത്തെ സാദ്ധ്യത ഹൈന്ദവ രുടെ ഇടയിലുള്ള പുനർജ്ജന്മ വിശ്വാസമാണ്.

നാലാമത്തെ സാദ്ധ്യത ഓറിജൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതാണെങ്കിലും ആഗ സ്തീനോസ് സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. മൂന്നാമത്തേത് പ്രശ്നമുള്ളതാണ്. ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മാവാണെങ്കിൽ പാപമില്ലാത്തതായി രിക്കണം. പിന്നെ അത് ശരീരത്തിൽ വരുമ്പോഴാണ് പാപമുണ്ടാകുന്ന തെന്ന് പറഞ്ഞാൽ വസ്തു തിന്മയാണെന്നുള്ള മാനിഖിയൻ ചിന്താഗതി യിലേക്ക് പുറപ്പെടുകയായിരിക്കും.

“ജന്മപാപം” എന്ന ആശയത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള ആഗ സ്തീനോസിന്റെ വാദഗതിയെ വിശകലനം ചെയ്യുകയായിരുന്നല്ലോ മുമ്പ് ചെയ്തത്. ഒരു മനുഷ്യാത്മാവ് ഉണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ? നാലു സാദ്ധ്യത കളുള്ളതായി നേരത്തെ വിവരിച്ചിരുന്നു. ഇതിൽ ആഗസ്തീനോസ് സ്വീക രിച്ച വിശ്വാസം, ആദിയിൽ ദൈവം ഒരാത്മാവിനെ മാത്രം സൃഷ്ടിച്ചു. അതിൽ നിന്നെടുത്തതാണ് ഹവ്വായും അവരുടെ മക്കളത്രയും. ആദാമും ഹവ്വായും തോട്ടത്തിൽ വച്ച് പാപം ചെയ്ത സമയത്ത് മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴു വൻ ആദാമിന്റെ കുടിപ്രദേശത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ എല്ലാ ആത്മാ ക്കളും ആദാമിൽ പാപം ചെയ്തുവെന്നാണ് ആഗസ്തീനോസിന്റെ മതം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ലത്തീൻ വേദപുസ്തകം ഈ അഭി പ്രായത്തെ ഉറപ്പിച്ചു. റോമാലേഖനം 5: 12 –ൽ കാണുന്ന വാക്യം അപൂർണ്ണ മായ ഒരു വാചകമാണ്. അതിന്റെ ശരിയായ മലയാള പരിഭാഷ ഉണ്ടാക്കു വാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇതുമൂലം “പാപം ഒരു മനുഷ്യനിൽ കൂടെ ലോക ത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയും പാപത്തിൽ കൂടെ മരണവും വരികയും

അങ്ങനെ മരണം എല്ലാ മനുഷ്യരിലും പരക്കുകയും അതുമൂലം എല്ലാവരും പാപം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതു പോലെ.” ഇതാണ് അനുപദ പരിഭാഷ. എന്നാൽ ലത്തീൻ വേദപുസ്തകത്തിൽ കിടക്കുന്നത് “... മരണം എല്ലാ മനുഷ്യരിലും പരക്കുകയും അവനിൽ (അതിൽ) എല്ലാവരും പാപം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതുപോലെ” എന്നാണ്. ഈ അവനിൽ എന്നു തർജ്ജിമ ചെയ്ത ലത്തീൻപദത്തെ അദ്ദേഹം ആദാമിൽ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ എടുത്തിരിയ്ക്കണം.

സുറിയാനി വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നത് ഗ്രീക്കിലുള്ളതുപോലെ തന്നെയാണ്. അതായത്: “ഒരു മനുഷ്യൻ മുഖാന്തരം പാപം ലോകത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. പാപം മുഖാന്തരം മരണവും.” അങ്ങനെ എല്ലാ മനുഷ്യരിലും മരണം കടന്നുവന്നു. കാരണം എല്ലാവരും പാപം ചെയ്തു എന്നതു തന്നെ. ഇവിടെ ആദാമിൽ എല്ലാവരും പാപം ചെയ്തു എന്നു പറയുന്നില്ല. ആദാമ്യപാപം മൂലമാണ് എല്ലാവരും പാപികളാകുന്നതെന്നും പറയുന്നില്ല.

ഇക്കാരണം കൊണ്ടാണ് ആഗസ്തീനോസിന്റെ ഉപദേശത്തേയും വേദവ്യാഖ്യാനത്തേയും സഭ തിരസ്ക്കരിച്ചത്.

പാശ്ചാത്യസഭയിൽ തന്നെ അനേകം പേർ ആഗസ്തീനോസിന്റെ ചിന്തയെ എതിർത്തിട്ടുള്ളവരാണ്. ജന്മപാപം അല്ലെങ്കിൽ ആദ്യപാപം (original Sin) എന്ന ആശയത്തെ അത്യുന്നത കത്തോലിക്കാ വേദവിശാരദനായ തോമസ് അക്വിനാസ് പോലും സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഓരോ ആത്മാവിനേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നത് ദൈവം തന്നെയാണ് എന്ന തത്വം സ്വീകരിക്കുന്ന ആൾക്ക്, അങ്ങനെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പുതിയ ആത്മാവിന് പാപം ഉണ്ടെന്നു വാദിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ആദാം മുതൽ അവസാന നാൾ വരെയുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരും കൂടി ഒരു ഏക സാമൂഹ്യവ്യക്തിയാണെന്നും, ഒരു വ്യക്തിയുടെ കൈ ചെയ്യുന്ന കുറ്റത്തിന് ആ വ്യക്തി മുഴുവൻ ഉത്തരവാദി ആകുന്നതുപോലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ തലനായ ആദാം ചെയ്ത കുറ്റത്തിന് ആ വർഗ്ഗത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ഉത്തരവാദികളാണെന്നും തോമസ് വാദിച്ചു. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ മിക്ക പ്രധാന കാര്യങ്ങളിലും തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ വാദങ്ങളെ അതേപടി സ്വീകരിക്കുന്ന കത്തോലിക്കാസഭ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്.

റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഔദ്യോഗിക ഉപദേശം

മാമോദീസാ, ജന്മപാപം കഴുകിക്കളയുന്നതിനു വേണ്ടിയാണെന്നുള്ള വാദം പാശ്ചാത്യ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഉപദേശത്തിൽ പണ്ടേയുള്ളതാണ്. എന്നാൽ 12–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ മാർപ്പാപ്പയാണ് അതിനു വ്യക്തരൂപം കൊടുത്തത്. “നമ്മുടെ ഇച്ഛ കൂടാതെ നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ജന്മപാപം നമ്മുടെ ഇച്ഛ കൂടാതെ തന്നെ കൂദാശ മൂലം മോചി

ക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഇച്ഛപ്രകാരം നാം ചെയ്യുന്ന കർമ്മപാപം നമ്മുടെ ഇച്ഛയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മോചിക്കപ്പെടുകയുള്ളു. ജന്മപാപത്തിന്റെ ശിക്ഷ ഈശ്വരദർശനത്തിന്റെ നിഷേധമാണ്. കർമ്മപാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയോ നിത്യനരകത്തിലെ ദുരിതവും."

പതിനഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിൽ സുറിയാനിസഭയെപ്പറ്റി റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭക്കാരുടെ ഫ്ളോറൻസ് സുന്നഹദോസ് പാസ്സാക്കിയ നിശ്ചയത്തിലും സുറിയാനി ഓർത്തഡോക്സുകാർ ജന്മപാപത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപദേശം കൂടെ സ്വീകരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അവർ സത്യക്രിസ്ത്യാനികൾ ആകുകയുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നുണ്ട്.

1546-ാമാണ്ട് ജൂൺ മാസം 17-ാം തീയതി ട്രെന്റ് സുന്നഹദോസാണ് ജന്മപാപത്തെപ്പറ്റി എന്ന ഔദ്യോഗിക പ്രഖ്യാപനം മൂലം ഈ വിശ്വാസം എല്ലാ റോമൻകത്തോലിക്കരും സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമാക്കിയത്. സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശത്തെ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ വ്യക്തമായി നിഷേധിക്കുന്നു. "അനുസരണക്കേടിന്റെ പാപം മൂലം പങ്കിലനായ ആദാം മരണത്തേയും ശാരീരികശിക്ഷകളേയും മാത്രമേ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ മുഴുവൻ പരത്തിയിട്ടുള്ളു എന്നും, ആദാമിന്റെ മരണമാകുന്ന പാപത്തെ മറ്റുള്ളവരിൽ പരത്തിയില്ല എന്നും പറയുന്നവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവൻ; കാരണം അവൻ അപ്പോസ്തോലന്റെ റോമാലേഖനം 5:12 -ലെ ഉപദേശത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു എന്നു ട്രെന്റ് സുന്നഹദോസ് ലത്തീൻ വേദപുസ്തകത്തിലെ തെറ്റായ വേദപരിഭാഷ ഉപയോഗിച്ച് യാക്കോബായക്കാരെ മഹറോൻ ചൊല്ലി.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ ഒരു പുതിയ സമീപനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. വേദപുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു തെറ്റായ പരിഭാഷയിന്മേലാണ് ഈ ഉപദേശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ന് ആധുനിക കത്തോലിക്കാ പണ്ഡിതന്മാർ ഏറെക്കുറെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ജന്മപാപം എന്നു പറയുന്നത് പ്രധാനമായും കാമാസക്തി ആണെങ്കിൽ മാമോദീസാ കൊണ്ട് അതു മാറിപ്പോകാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ചോദിക്കുന്ന കത്തോലിക്കാ പണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നുണ്ട്. ഉല്പാദന പ്രക്രിയയിൽ കൂടെയാണു ജന്മപാപം പരക്കുന്നത് എന്ന ഔദ്യോഗിക ഉപദേശവും ഇന്നു ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശമാകട്ടെ, സുചിന്തിതവും പുരാതന സഭയുടെ സത്യമായ പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവുമാകയാൽ അത് ഇതുവരെയും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. സുറിയാനിസഭയുടെ ഔദ്യോഗിക മല്പാനായ മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ ഒരു സമാഹാരം താഴെ കൊടുക്കുന്നത്. അറിവില്ലായ്മകൊണ്ട് സുറിയാനിസഭയിലെ

വൈദികരും അത്മായരും സണ്ടേസ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുന്നവരും ഔദ്യോഗിക ഗുരുക്കന്മാരായ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ തന്നെയും ആദിപാരമ്പര്യത്തെ വിട്ടു പിന്നീട് റോമാ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ ഇടയിൽ കയറിവന്ന ഉപദേശങ്ങളെ സുറിയാനിസഭയുടെ മതോപദേശങ്ങളായി ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കണമെന്നുള്ള താല്പര്യത്തിലാണ്.

മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശ സമാഹാരം

അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന ഈ പിതാവിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം കാണപ്പെടുന്നത് ക്രിസ്താബ്ദം 512 മുതൽ 518 വരെയുള്ള കാലങ്ങളിലെ തന്റെ ഭദ്രാസന ദേവാലയ പ്രസംഗങ്ങളിലും (Cathedral Homilies) *ജൂലിയാനെതിരായി* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലുമാണ്. ഇതിന്റെ മൂലം ആർക്കെങ്കിലും നോക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ (Patrologia Orientalis) എന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ 4, 8, 12 എന്നീ വാല്യങ്ങൾ കാണുക.

1. ആദാമിന്റെ പാപം ആദാമിനു മാത്രമല്ല അവന്റെ സന്തതിപരമ്പരയ്ക്കും പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലേക്കു മരണാധീനത വരുത്തിവച്ചത് ആദാമിന്റെ പാപമാണ്. ഈ മരണാധീനതയെ മാറ്റുന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണം മാത്രമാണ്.

2. ആദാം പാപം ചെയ്യാതിരുന്നെങ്കിൽ അമർത്യനായിത്തീരുകയില്ലായിരുന്നു. പാപം ചെയ്യുന്നതുമൂലം മരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതയും പാപം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നെങ്കിൽ മരിക്കാതിരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതയും ഒരുമിച്ച് അവനുണ്ടായിരുന്നു.

3. ആദാം പാപം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ് അവനു ശരീരം ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഘനം ഇല്ലാത്തതും പ്രകാശമയവുമായ ശരീരമായിരുന്നു അത്.

4. ക്രിസ്തു എന്ന പുളിപ്പ് മനുഷ്യവർഗ്ഗം എന്ന മൂന്നുപറ മാവിൽ ചേർക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇന്ന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് വീണ്ടും നിത്യജീവൻ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നത്.

5. സങ്കീർത്തനം 51:7 -ൽ "പാപത്തിൽ എന്റെ മാതാവ് എന്നെ ഗർഭം ധരിച്ചു" എന്നു കാണുന്നതിനെ ആക്ഷരികമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു പാപസിദ്ധാന്തത്തിനടിസ്ഥാനമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. ഞാൻ അടിസ്ഥാനം മുതലെ പാപിയാണ് എന്നുള്ള ഒരു കുറ്റസമ്മതം മാത്രമാണത്.

6. നമ്മുടെ കർത്താവ് കന്യകയിൽ നിന്നു ജാതനാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരേയുംപോലെ മരണാധീനതയും ദ്രവത്വസാദ്ധ്യതയും ഉള്ള ഒരു ശരീരമായിരുന്നു തന്റേത്. തന്നിൽ പാപമില്ലായിരുന്നു എന്നതു മാത്രമാണു വ്യത്യാസം. എന്നാൽ പാപമില്ലാത്ത മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് അമർത്യവും

അദ്രവത്വവും ഉണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല. വീണുപോയ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടു പറ്റിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നവയാണ് മർത്യതയും ദ്രവത്വവും. അവയെ കർത്താവ് സ്വയം എടുത്തു. എന്നാൽ പാപം വീണുപോയ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പാപമില്ലാത്തതും എന്നാൽ വീണുപോയ മനുഷ്യന്റേതുമായ സ്വഭാവത്തെ ക്രിസ്തുവിനെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത്.

7. ആദാമിന്റെ പാപം നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞത് മൃത്യുവിധേയവും ദ്രവത്വസാദ്ധ്യതയുള്ളതുമായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ മൃത്യുവിൽ നിന്നും ദ്രവത്വത്തിൽ നിന്നും സംരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ദൈവകൃപയെയാണ്. ഈ കൃപ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നാലും മനുഷ്യസ്വഭാവം മനുഷ്യസ്വഭാവമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ, അതിനെ മരണത്തിൽ നിന്നും ദ്രവത്വത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുന്ന കൃപ അതിനില്ലെന്നു മാത്രം.

8. ആദാമ്യപാപം ഒരു തലമുറയിൽ നിന്നും പിൻതലമുറയിലേക്കു വിനിമയം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല എന്നു മാർ സേവേറിയോസ് വാദിച്ചു. ഒരു പിതാവിൽ നിന്നു പുത്രനോ പുത്രിക്കോ പാപം ലഭിക്കുന്നില്ല എന്നു മാർ സേവേറിയോസ് വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചു. "മരണവിധേയനും പാപിയുമായ ആദാമിൽ നിന്നു നാം മരണവിധേയരായി ജനിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാപികളായിട്ടല്ല ജനിക്കുന്നത്." ആദാമിന്റെ പാപം അവന്റെ മക്കൾക്ക് അവൻ പകർന്നുകൊടുത്തു എന്ന വാദം മാണിക്യൻ ചിന്താഗതി ആണെന്നു പറഞ്ഞ് മാർ സേവേറിയോസ് നിരാകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

9. വിവാഹം പാപത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉപാധിയല്ലെന്നും, നേരേ മറിച്ച് ആദാമ്യപാപം മൂലം മരണവിധേയനായ മനുഷ്യൻ ഇല്ലാതായിപോകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി ദൈവം തന്റെ കൃപയാൽ വീണുപോയ മനുഷ്യനു നൽകിയിട്ടുള്ള ഉപാധിയായിട്ടുമാണ് മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശം.

10. മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ പാപിയാണെന്നുള്ള പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ഉപദേശം ക്രിസ്തീയമല്ലെന്ന് മാർ സേവേറിയോസ് വാദിച്ചു. പ്രകൃതി എന്നു പറയുന്നത് ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണ്. അതിൽ പാപമുണ്ടെങ്കിൽ പാപത്തെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നു വരും. പ്രകൃതിയിൽ പാപം ഇല്ല. പാപം പ്രകൃതിക്കു പുറത്തു നിന്നു വന്നു പ്രകൃതിയെ താറുമാറാക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നാണ് മാർ സേവേറിയോസ് വളരെ വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചത്.

അസോസ്യേഷൻ: ഒരു തിരനോട്ടം

സഭയിലെ എല്ലാ പള്ളികളിൽ നിന്നുമുള്ള പ്രതിപുരുഷന്മാരുടെ കൂടിവരവിനെയാണ് സുന്നഹദോസ് എന്നു പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കൂടിവരവിനെക്കുറിച്ച് അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികൾ 15-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഭാരതത്തിൽ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് ഇതോടനുരൂപമായി മൂന്നു സുന്നഹദോസുകളാണ് പ്രസിദ്ധിയാർജിച്ചിട്ടുള്ളത്. 1599-ലെ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസും 1836 -ലെ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസും 1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസും ആണ് അവ.

എന്നാൽ ഭാരതസഭയായ നമ്മുടെ സഭയെ റോമാവല്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയ 1599-ലെ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസ് നമ്മുടെ സഭ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല.

ഭാരതത്തിലെത്തിയ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷനറിമാരുടെ നവീകരണ രീതികൾ സഭാവിശ്വാസികളിൽ ചിന്താക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കി. ഒരു വിഭാഗം ആളുകളുടെ പിന്തുണയും അവർക്കു ലഭിച്ചു. സഭയുടെ പരമ്പരാഗതമായുള്ള രീതികൾക്ക് വ്യതിയാനം വരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറെ കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കി. ഈ അവസരത്തിൽ പ്രശ്നപരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് ആംഗ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പ് ഡാനിയേൽ വിത്സൺ, മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് നാലാമന് 6 നിർദ്ദേശങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ പരിചിന്തനത്തിനുവേണ്ടി മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് നാലാമൻ 1836-ൽ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി. എന്നാൽ യോഗം ആ നിർദ്ദേശം നിരാകരിക്കുകയും ആ തീരുമാനം 'മാവേലിക്കര പടിയോല' എന്നറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയ 1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിന് ഒരു പ്രത്യേക ചട്ടക്കൂടു തന്നെ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നുവെന്നു പറയാം. അതിന് ഇപ്പോഴുള്ള നമ്മുടെ അസോസ്യേഷൻ ക്രമീകരണങ്ങളുമായി സാധർമ്മ്യമുണ്ട്. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പള്ളിപ്രതിപുരുഷന്മാർ അധികാരപത്രം ഏല്പിച്ചാണ് യോഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തത്.

അന്ന് അധികാരപത്രം വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ച് സുന്നഹദോസിൽ ക്രമീകരിച്ചിരുന്ന പെട്ടിയിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിന് ചാത്തുരുത്തി റമ്പാനായിരുന്നു (പ. പരുമല കൊച്ചുതിരുമേനി) നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അധികാരപത്രങ്ങളിൽ 10 എണ്ണം പനയോലയിലായിരുന്നു എഴുതപ്പെട്ടത്. ആ യോഗത്തിൽ പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് മദ്ബഹായിലും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ഹൈക്കലായിലുമാണ് ഇരുന്നു സംബന്ധിച്ചത്.

മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള നവീകരണ മുന്നേറ്റത്തെ തടയുകയും പള്ളികളിൽ ഇതിന്റെ പേരിൽ നടക്കുന്ന വ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് ഒരു പൊതുഫണ്ട് രൂപീകരിക്കുകയും മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പണപ്പിരിവുകൾ നിരോധിക്കുന്നതിനും, സഭാജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും യോഗം തീരുമാനിച്ചു (ഇതോടൊപ്പം വന്ന ഒരു കൈക്കുറ്റപ്പാടാണ് പാത്രിയർക്കീസിന് മലങ്കരയുടെ മേലുള്ള അധീശത്വം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തീരുമാനം). മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിലെ നാലാം കാനോനാപ്രകാരമാണ് മലങ്കരസഭയിൽ ഒരു സ്റ്റാൻഡിംഗ് അസോസ്യേഷൻ നിലവിൽ വന്നത്. അതനുസരിച്ച് അസോസ്യേഷൻ അംഗങ്ങളായി 24 വൈദികരും 79 അത്മായക്കാരും ചേർന്ന ഒരു സ്റ്റാൻഡിംഗ് അസോസ്യേഷൻ രൂപീകൃതമായി.

ഇങ്ങനെ രൂപീകൃതമായ അസോസ്യേഷന്റെ പേര് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷൻ എന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ രക്ഷാധികാരി പാത്രിയർക്കീസും പ്രസിഡന്റ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും എന്ന് അനുശാസിക്കപ്പെട്ടു. അംഗങ്ങളെ നാലു ക്ലാസുകളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം ക്ലാസ് അംഗം 100 രൂപയും രണ്ടാം ക്ലാസ് അംഗം 50 രൂപയും മൂന്നാം ക്ലാസ് അംഗം 25 രൂപയും നാലാം ക്ലാസ് അംഗം 10 രൂപയും നല്കിയിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു നിബന്ധന. അംഗത്വമുള്ള ഇടവകകൾ 500 രൂപാ അംഗത്വഫീസായി നല്കിയിരിക്കുകയും വേണം. പണം മുഴുവൻ മുടക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത ഇടവകകൾ ഒരു ശതമാനം മാസപ്പലിശയോടെ ഒടുക്കിക്കൊള്ളാമെന്ന് സമ്മതപത്രം എഴുതിക്കൊടുക്കയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇതിന്റെ നടത്തിപ്പിലേക്ക് 8 വൈദികരും 16 അത്മായക്കാരും ചേർന്നുള്ള ഒരു പ്രധാന കമ്മറ്റി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു (ഇത് നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി എന്നു പറയാം). ഈ പ്രധാന കമ്മറ്റിക്ക് ഒരു സെക്രട്ടറിയും നിയമിതനായി.

ഈ പ്രധാന കമ്മറ്റി വർഷത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും സമ്മേളിക്കണമെന്നതായിരുന്നു തീരുമാനം. പള്ളികളുടെ കണക്കുകൾ കേൾക്കുക, പള്ളികളുടെ പുനർനിർമ്മാണത്തിനും നിർമ്മാണത്തിനും സഹായിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പ്രധാന ചുമതലകൾ.

അതനുസരിച്ച് നിലവിൽ വന്ന സ്റ്റാൻഡിംഗ് അസോസ്യേഷന്റെ (സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷന്റെ) പ്രധാന കമ്മറ്റി (8 വൈദികർ, 16 അത്മായക്കാർ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നിവരടക്കം 25 പേർ) പരുമലയിൽ കൂടി. എന്നാൽ ഈ യോഗത്തിൽ അനൗദ്യോഗികമായെങ്കിലും 150 പള്ളികളിൽ നിന്നുള്ള ആയിരത്തിലധികം പേർ വന്നു ചേർന്നു.

പ്രധാന കമ്മറ്റിയിൽ മുളന്തുരുത്തി സൂന്നഹദോസിനുശേഷം വാഴിക്കപ്പെട്ട ആറ് മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർക്ക് അംഗത്വം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ കോപ്റ്റ് ചെയ്യാൻ യോഗം തീരുമാനിച്ചു. പ്രധാന കമ്മറ്റി 25 പേരിൽ നിന്ന് വൈദികരും അത്മായരും അടക്കം 40 പേരും 6 മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുമടക്കം 47 പേർ ആയി ഉയർത്തി.

പ്രധാന കമ്മറ്റി അങ്ങനെ സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി എന്ന പേരിൽ 1878-ൽ സമ്മേളിച്ചു.

നവീകരണ സഭയായ മാർത്തോമ്മാ സഭയ്ക്കെതിരെ വ്യവഹാരം നടത്തുക, വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിയ്ക്കായി സ്കൂളുകൾ പണിയുക, പള്ളികളുടെ കണക്കുകൾ കേട്ട് അംഗീകരിക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു പ്രസ്തുത കമ്മറ്റിയിൽ നടന്ന പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ.

1934-ൽ കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷനാണ് സഭയുടെ ഭരണഘടന പാസാക്കിയത്. മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ നല്കിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ഭരണഘടന.

പള്ളി, പള്ളി വസ്തുക്കൾ, ഭരണം എന്നിവയ്ക്ക് വ്യക്തമായ സംഹിതകൾ, പള്ളിയുടെ കണക്കുകൾ കേൾക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസപരമാ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുക, സമുദായത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്കുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുക, പള്ളികൾ പുനരുദ്ധരിക്കുക, പുതിയ പള്ളികൾ പണിയുക, റിശീശാ പിരിച്ചെടുക്കുക, മെത്രാന്മാരുടെ വിഹിതമായ കൈമുത്ത് ഏർപ്പെടുത്തുക, സന്യാസിമാരുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിനുള്ള ക്രമീകരണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക, ഇടവകയിലെ വൈദീകർക്കുള്ള ശമ്പളം ഏർപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങി പലതും അസോസ്യേഷൻ തീരുമാനങ്ങളായിരുന്നു.

ആദ്യ സുന്നഹദോസുകളിലെങ്ങും മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. 1934-ലെ എം. ഡി. അസോസ്യേഷനിലെ ഭരണഘടനപ്രകാരമാണ് മെത്രാൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള അധികാരം അസോസ്യേഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമായത്.

ഏറ്റവും വിപുലമായ ജനായത്ത സമ്പ്രദായം തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ വർത്തിക്കുന്ന ഏക സഭയാണ് മലങ്കരസഭ. അസോസ്യേഷനിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന വൈദികരുടെയും അത്മായക്കാരുടെയും വോട്ടുകൾ പ്രത്യേകം എണ്ണി തിട്ടപ്പെടുത്തി 50% ത്തിനു മുകളിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വോട്ടുകൾ നേടി മാത്രമേ മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. മെത്രാൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള അധികാരം അസോസ്യേഷനാണെങ്കിലും അതിന് അംഗീകാരം നല്കി വാഴിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം പ. എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിലും അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ കാതോ

ലിക്കായിലും നിക്ഷിപ്തമാണ്.

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ റോമിൽ ഓരോ പ്രവിശ്യകൾക്ക് ഓരോ മെത്രാന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ പ്രവിശ്യക്കും ഓരോ തലസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ തലസ്ഥാനം 'മെട്രോപ്പോലീസ്' എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മെട്രോപ്പോലീസിലെ ഭരണാധികാരിയാണ് മെട്രോപ്പോലീറ്റൻ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. അതതു പ്രവിശ്യകൾക്ക് പ്രവിശ്യകളുടെ സുന്നഹദോസും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവിശ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്താൽ ആ പ്രവിശ്യയിലെ ജനങ്ങൾ കൂടിയാണ് പുതിയ ആളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വന്നത്. 'രാഷ്ട്രീയ' രീതികൾ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കടന്നതോടെ ഇതിന് വ്യതിയാനം ആവശ്യമായി വന്നു. 31-ലെ അന്ത്യോഖ്യൻ സുന്നഹദോസ് തീരുമാനപ്രകാരം മെത്രാനെ വാഴിക്കുവാനുള്ള അധികാരം സുന്നഹദോസിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വാഴിക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ സന്നിഹിതനായിരിക്കണമെന്നും മറ്റുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെ ക്ഷണിച്ചിരിക്കണമെന്നും വരാൻ സാധിക്കാത്തപക്ഷം സമ്മതപത്രം നല്കണമെന്നും തീരുമാനമുണ്ടായി. ഭൂരിപക്ഷ അഭിപ്രായ രൂപീകരണത്തിനു വേണ്ടിയാണ് ഈ രീതി അവലംബിച്ചത്.

ഇതുപോലെ മറ്റെല്ലായിടങ്ങളിലും ഏതെങ്കിലും ഒരു മെത്രാസനത്തിനു വേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയിരുന്നത് അതതു മെത്രാസനത്തിലുള്ളവരായിരിക്കും. എന്നാൽ നമ്മുടെ സഭയിൽ മാത്രമാണ് സഭ മുഴുവനും ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത്. മറ്റെങ്ങും ഈ പതിവു കാണുന്നില്ല.

ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും പ. എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിക്കുകയും പ്രധാന തലവൻ പ. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിന്റെ സഹകരണത്തോടെ വാഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയാണ് മലങ്കരസഭയിലുള്ളത്.

നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്ന ധാരാളം കാനോനാകൾ നിലവിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം 30 വയസിൽ കുറയാത്തവനും ഏവർക്കും സ്വീകാര്യം ഉള്ളവനും ആയിരിക്കണമെന്നും കാനോനാകൾ അനുശാസിക്കുന്നു.

ഇപ്പോഴത്തെ ട്രസ്റ്റി, ട്രഷറാർ എന്ന പേരിലാണ് ആദ്യം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ വ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് കോടതിയിൽ പോകുന്നത് ഒഴിവാക്കുവാനും വട്ടിപ്പണം വാങ്ങുവാനുമായിരുന്നു ഈ കൂട്ടുസ്ഥാനം നിലവിൽ വന്നത്.

പിന്നീട് ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്നതോടെ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു കൂടി വട്ടിപ്പണം വാങ്ങുക, കോട്ടയം സുറിയാനി സെമിനാരി ആദായത്തിന്റെ ട്രസ്റ്റികളായി രണ്ടുപേർ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അതിൽ ഒരാൾ വൈദികനും ഒരാൾ അത്മായക്കാരനും ആയിരിക്കണമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ടായി.

നിയമ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള അവകാശം അസോസിയേഷ്യനിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്.

പലരും മലങ്കരസഭയുടെ പരമാധികാരസമിതിയായ മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസ്യേഷനെ മലങ്കരസഭയുടെ പാർലമെന്റ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ആ പദം അസോസ്യേഷന് ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ.

പള്ളികളിൽ നിന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്തു വന്നിട്ടുള്ളവർ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം സമ്മേളിച്ച് സഭയുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനുവേണ്ടി തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്ന പതിവാണ് നമുക്കുള്ളത്. ആ രീതിയിൽ വ്യതിയാനം വരുത്താതിരിക്കുവാൻ അസോസ്യേഷൻ അംഗങ്ങൾ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കണം.

ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം

ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം ഒരു കാലത്തും ഒറ്റവാക്കിലൊതുക്കാൻ ആവാത്തതു തന്നെ. എന്നാൽ ഇന്ന് ദാരിദ്ര്യവും അജ്ഞതയും യുദ്ധഭീതിയും അഴിമതിയും നടമാടുന്ന ലോകത്തിൽ 'ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു' എന്നൊരു സന്ദേശത്തിന് വല്ല പ്രസക്തിയുമുണ്ടോ എന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ തന്നെ ഇരുന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു എന്നത് ഇന്നത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് ബോധ്യമാവണമെങ്കിൽ മരണത്തിന്റെയും അന്ധകാരത്തിന്റെയും ശക്തികളെ അടിച്ചോടിക്കുന്ന ഒരു ശക്തി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നുണ്ടാവണം.

ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള കൈക്കൂലിയിലും അഴിമതിയിലും മറ്റാരുടെയും പിറകിലല്ല ക്രിസ്ത്യാനികൾ. ഈ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കെതിരെ ധാർമ്മിക ശക്തിയോടെ മല്ലിടുന്ന മനുഷ്യർ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയിടയിലെന്നപോലെ മറ്റു സമുദായങ്ങളിലുമുണ്ട്. എങ്കിലും ധാർമികതയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വന്ത താൽപര്യങ്ങളെ ബലികഴിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയാണല്ലോ ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശിന്റെ പ്രത്യേകത. ആ ക്രൂശിന്റെ ശക്തി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ധാരാളമായി കാണുമ്പോഴേ, ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ പ്രഖ്യാപനത്തിന് കാര്യമായ അർഥമുണ്ടാകൂ.

ക്രൂശില്ലാതെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപില്ല എന്നതാണു ക്രിസ്തീയ സന്ദേശം. ഉയിർപ്പിന്റെ ധാർമികശക്തി മനുഷ്യരാശിയിൽ പടരണമെങ്കിൽ ക്രൂശു വഹിക്കാൻ തയാറുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധാരാളമുണ്ടാകണം. ധാർമികതയ്ക്കു വേണ്ടി ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയിടയിയും മറ്റു സമുദായങ്ങളിലുമുണ്ട്. എങ്കിലും അധർമ്മത്തിനെതിരായ ഒരു സമഗ്രമായ ആക്രോശനം നമ്മുടെ ഭാരതീയ ജനതയിൽ നിന്ന് ഇപ്പോഴും ഉയരുന്നില്ല എന്നതാണ് പരിതാപകരമായിത്തോന്നുന്നത്.

ആന്തുലെ അനേക ലക്ഷങ്ങൾ അടിച്ചമർത്തിയെന്നു പറയുമ്പോഴോ, മന്ത്രിമാർ കൈക്കൂലി വാങ്ങി പണക്കാരായി എന്നു കേൾക്കുമ്പോഴോ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരമെന്താണ്? അവർ സമർഥരായതുകൊണ്ട് അവർക്കതു സാധിച്ചു എന്നൊരു ചിന്തയല്ലാതെ, എത്ര വലിയവനായാലും അഴിമതിയും കൈക്കൂലിയും കൊണ്ടു പണമുണ്ടാക്കുന്നവനെ ശരിയായി ശിക്ഷിക്കണമെന്നൊരു തോന്നൽ അധികം മനുഷ്യർക്കുമുണ്ടാവുന്നില്ല. പത്രങ്ങളിലും ആ രീതിയിൽ വളരെയൊന്നും കാണുന്നില്ല.

ബീഹാറിലും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലും ഗിരിജനങ്ങളെയും ഹരിജനങ്ങ

ളെയും നിർദയം മർദിക്കുകയും ചൂഷണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ഭൂവുടമകളെപ്പറ്റി നമുക്കുണ്ടാവുന്ന രോഷത്തിന്റെ പരിമാണം എത്രയോ ചെറിയതാണ്. കേരളത്തിൽ പാവപ്പെട്ടവരെ അത്രതന്നെ നിഷ്കരുണം പീഡിപ്പിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നത് വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ അധ്വാനിക്കാതെ പണമുണ്ടാക്കുക എന്നതല്ലേ ഇന്ന് നമ്മിലധികം പേരുടെയും ജീവിതലക്ഷ്യം?

ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശ് വഹിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്ന് അഴിമതിക്കും ചൂഷണത്തിനുമെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തുകയാണ്. രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല ഇന്ന് അഴിമതി നടമാടുന്നത്. അവരുടെയിടയിലും സത്യസന്ധതയും ധാർമികബോധവുമുള്ള കുറെപ്പേരുണ്ട്. പക്ഷേ ക്രൈസ്തവ സഭകളിലും സഭയുടെ വകയായി നടത്തപ്പെടുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിലും കാണുന്ന ധാർമികതയുടെ നിലവാരം എത്രയോ താഴ്ന്നതാണ്?

ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശു വഹിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ അധ്യാപകരിൽ നിന്നും വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നും 'സംഭാവന' വാങ്ങി നടത്തുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ നടന്നില്ലെന്നു വരും. പലർക്കും തൊഴിലില്ലാതായി എന്നു വരും. വളരെപ്പേർക്ക് കോളജിൽ പഠിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നു വരും. പക്ഷേ ആ കുരിശു വഹിക്കാതെ ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു എന്ന് കൊണ്ടാടുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ലേ എന്ന് എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ നേതാക്കന്മാരും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിന്റെ സന്ദേശം ആനന്ദത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും സന്ദേശമാണ്. പക്ഷേ, ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിലേക്കുള്ള വഴി ക്രൂശിൽക്കൂടെയല്ലേ? കുറെ ത്യാഗങ്ങൾ മനുഷ്യരും സ്ഥാപനങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കാതെ ഒരു സമൂല പരിവർത്തനം നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടാകുമോ? അതിന് നാം തയ്യാറുണ്ടോ എന്നതാണ് സമൂഹത്തിൽ ധാർമികതയുടെ പതനത്തെപ്പറ്റി നാം വിലപിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ചിന്തിക്കേണ്ടത്.

ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. പക്ഷേ, മനുഷ്യരാശിയിലിന്നും മരണമാണു നടമാടുന്നത്. ലോകത്തിൽ സമാധാനമില്ല. ധനികനും ദരിദ്രനും തമ്മിലുള്ള വിടവ് അകന്നകന്നു വരുന്നു. കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനുമില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പോലും തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ സംഖ്യ അനുദിനം വർധിച്ചുവരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയത്തിലും ഗവൺമെന്റിലും അഴിമതി അഴിഞ്ഞാടുന്നു. പണമുള്ളവർക്ക് മനഃസമാധാനമില്ല. സ്വന്ത സുഖവും ആഗ്രഹപൂരണവും തേടിപ്പോയ മനുഷ്യർ സ്വാർഥത്തിന്റെ വലിയ കിണറ്റിൽ വീണുകിടന്ന് നിലവിളിക്കുന്നു. അവനെ വലിച്ചു കയറ്റാനാളില്ല.

സുഖമോഹവും സ്നേഹരാഹിത്യവും ഒരുമിച്ചാണ് മരണത്തെ മാടി വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നത്. മനുഷ്യരാശിയുടെ രോഗം മാറണമെങ്കിൽ ക്രിസ്തുഭഗവാൻ കാണിച്ചുതന്ന ത്യാഗാത്മകമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പന്ഥാവിൽ ചരിപ്പാൻ വ്യക്തികളും സമൂഹങ്ങളും തയാറാകണം.

സമുദായങ്ങൾ പരസ്പരം മൽസരിച്ച്, തങ്ങളെത്തന്നെ ഉയർത്തിക്കാട്ടി വീമ്പടിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ പരസേവനത്തിൽ വ്യഗ്രരാകുമ്പോൾ അവര റിയാതെ അവർക്ക് മഹത്വമുണ്ടായിക്കൊള്ളും. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി, തങ്ങ ളുടെ ജീവൻ നൽകുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ സ്നേഹമില്ല. അതാണ് ക്രൂശി ന്റെ മാർഗം. ദരിദ്രന്റെ ഉന്നമനത്തിലും മർദിതനെയും ചൂഷിതനെയും സംര ക്ഷിക്കുന്നതിലും നാം ജീവിതലക്ഷ്യപൂരണം കണ്ടെത്തുവാൻ ശ്രമിക്കു മ്പോൾ ക്രൂശിന്റെയും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിന്റെയും ശക്തിയുള്ള സന്ദേ ശത്തിനു സാംഗത്യമുണ്ടാകും.

(മലയാള മനോരമ സൺഡേ സപ്ലിമെന്റ്, 11 ഏപ്രിൽ 1982)

വിവാഹവും കുടുംബജീവിതവും

സ്വർഗത്തിൽ വിവാഹം കഴിയ്ക്കുന്നുമില്ല; കഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നുമില്ല. അവിടെ മരണമില്ല. അതുകൊണ്ട് ജനനവുമില്ല. വിവാഹത്തിന്റെയാവശ്യ വുമില്ല (വി. ലൂക്കോ. 20:27–39).

വിവാഹവും കുടുംബജീവിതവും ഈ ശരീരത്തിലും ഈ ലോക ത്തിലും നാം ജീവിക്കുന്ന കാലത്തേയുള്ളൂ. ഈ ശരീരത്തിൽ നിന്നു നാം വാങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ സ്ഥലകാല പരിമിതിയുള്ള ഈ ലോകവും താനേ തിരോധാനം ചെയ്തിട്ട് വർണിക്കാവതല്ലാത്ത മറ്റൊരു ലോക വ്യവസ്ഥി തിയിലേക്കു നാം പ്രവേശിക്കുന്നു. അവിടെ മാലാഖമാരെപ്പോലെ നാമും ജനനമരണങ്ങളോ സ്ഥലകാല പരിമിതികളോ ഇല്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യരാ ശിയായിത്തീരുന്നു.

അതിന്റെയും അടുത്ത ലോകമായ പുനരുത്ഥാന ലോകത്തിൽ പുതിയ ശരീരം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവിടെയും ജനനമരണങ്ങളോ വിവാഹബന്ധങ്ങളോ ഇല്ലെന്നു കർത്താവ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു (വി. ലൂക്കോസ് 20:35–36).

സന്യാസിമാർ എന്നു പറയുന്നവർ ആ പുനരുത്ഥാന ജീവിതം ഇവി ടെവച്ചു തന്നെ ജീവിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ തൃഷ്ണകളെ സംയമനം കൊണ്ട് ഒതുക്കി നിയന്ത്രിച്ചു ജഡത്തെ ലാഘ വപ്പെടുത്തി, ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ പൂർണമായി ഒരു ക്കുന്നവരാണു താപസന്മാർ.

എന്നാൽ എല്ലാവരും അതുപോലെ താപസന്മാരാകണമെന്നല്ല സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വിവാഹം സഭയിൽ ബഹുമാന്യമാണ്; വിവാഹജീവി തത്തെ അപമാനിയ്ക്കുകയോ തരംതാഴ്ത്തിക്കാണിക്കുകയോ ചെയ് വാനും ഒരു ക്രിസ്തീയ താപസനും അധികാരമില്ല. 'വിവാഹം എല്ലാ വിധത്തിലും ബഹുമാന്യം; ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധം നിർമ്മലമായിരിക്കാനും' എന്ന് എബ്രായ ലേഖനം 13:4 ൽ കാണുന്നു.

സംയമനമില്ലാത്തവർക്കുള്ളതല്ല വിവാഹ ജീവിതം. ശരിയായ ആത്മ സംയമനം കൊണ്ടേ ക്രിസ്തീയ വിവാഹജീവിതത്തെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. നോമ്പു ദിവസങ്ങളിൽ മാത്ര മല്ല, അല്ലാത്ത സമയങ്ങളിലും കാമാവേശമാത്രഭരിതരായി വിവാഹബ ന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ ക്രിസ്തീയ ദമ്പതികൾക്കു സാധ്യമല്ല. സഹദ മ്പതിയോടുള്ള യഥാർത്ഥ സ്നേഹമില്ലാത്തിടത്തു വിവാഹബന്ധം പാപ

കരമായിത്തീരുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവ് തന്റെ പ്രഥമ അടയാളം (അത്ഭുതം) പ്രവർത്തിച്ചത് ഒരു വിവാഹവിരുന്നിലായിരുന്നല്ലോ. വേദപുസ്തകത്തിന്റെ അന്തിമഭാഗത്തും നാം കാണുന്നത് ഒരു വിവാഹമാണ്. പരിശുദ്ധ ആത്മാവും സഭയാകുന്ന വധുവും ഒത്തു ക്രിസ്തുവാകുന്ന വരനെ 'വരിക' എന്നു വിളിക്കുന്ന വലിയ മഹാരഹസ്യം (വെളി. 22:17). സ്വർഗീയ ഊർശ്ലേമാകുന്ന 'കുഞ്ഞാടിന്റെ വധു'വിനെ സർവാലങ്കാരവിഭൂഷിതയായി മാലാഖാ വെളിപ്പാടുകാരനെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നു (വെളി. 21:2, 9; 19:7, 9).

എന്നാൽ വിവാഹബന്ധത്തിന്നെതിരായുള്ളതാണ് വ്യഭിചാരമെന്ന പാപം (വി. ലൂക്കോസ് 16:18; എബ്രായ 13:15). ദമ്പതികൾ തങ്ങൾക്കുള്ള ജഢിക മോഹങ്ങളെ പൂരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതല്ല വിവാഹബന്ധം. രണ്ടു മനുഷ്യവ്യക്തികൾ ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നായിത്തീർന്ന് പരസ്പര സ്നേഹത്തിൽ ആയുഷ്ക്കാലം മുഴുവൻ ജീവിക്കുന്നതിലാണു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ വിവാഹബന്ധം. അവർ പരസ്പരം സഹായിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരേക വ്യക്തിയായി സൽക്കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നതിലാണ് ഒരു ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത വെളിപ്പെടുന്നത്. ആ പരസ്പരസ്നേഹത്തേയും വിശ്വസ്തതയെയും വഞ്ചിക്കുന്നതാണ് വ്യഭിചാരം. അതിനു കഠിനശിക്ഷയാണു സഭയിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വലിയ ഒരു പരമരഹസ്യമാണു വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. നാം എല്ലാവരും വ്യക്തികൾ എന്ന നിലയിൽ പൂർണരല്ല; അംശികൾ മാത്രമാണ്. മറ്റൊരു വ്യക്തിയുമായുള്ള വിവാഹത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ സംലയനത്തിൽക്കൂടെ നാം അനുഭവിക്കേണ്ടത്, സഭയും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിലുള്ള സംലയനം തന്നെയാണ്. മനുഷ്യൻ ദൈവവുമായി ഒന്നായിത്തീരുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രതീകമാണ് വിവാഹബന്ധം. ദമ്പതികളുടേയും പുതിയ മനുഷ്യവ്യക്തികളാകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടേയും സ്വഭാവ സൌഷ്ടവം വാർത്തെടുക്കുന്ന പരിശുദ്ധ മൂശയാണ് ഒരു ക്രിസ്തീയ കുടുംബം. അതു വിശുദ്ധവും അനുഗ്രഹീതവും തന്നെ.

താപസജീവിതവും കുടുംബജീവിതവും രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള ദൈവവിളികളാണ്. ഒന്നു മറ്റൊന്നിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമെന്നോ മോശമെന്നോ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള ദൈവവിളികളും സഭ വളരുന്നതിന് ഒരുപോലെ ആവശ്യമാണ്. താപസജീവിതത്തിലും കുടംബജീവിതത്തിലും ഒരേ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനമാണുള്ളത്. കുടുംബജീവിതമില്ലെങ്കിൽ, എല്ലാവരും താപസരും തപസ്വിനികളുമാകുന്നെങ്കിൽ, സഭ ഇല്ലാതാകുമല്ലോ.

യുക്തിയിൽ മാത്രം അധിഷ്ഠിതമായ നവീനചിന്തയ്ക്ക് ഇതൊന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിവില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ആധുനികതയേയും യുക്തിയേയും അനുധാവനം ചെയ്യുന്നവർ വിവാഹജീവിതത്തെ കാമപൂരണത്തിനുള്ള ഉപാധിയായി മാത്രം കാണുന്നു. ആ വിധത്തിലുള്ള വിവാഹബന്ധങ്ങൾ വിജയം വരിക്കുന്നില്ല; ഒരു നല്ല കുടുംബജീവിതത്തിനു നിദാനമായിത്തീരുന്നില്ല; ദമ്പതികളുടേയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടേയും ജീവിതത്തിന് അടിസ്ഥാനപരമായ ദോഷം ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ക്രിസ്തീയ മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥതയെ കാര്യമായി നീക്കുവാൻ ഒരു വിവാഹബന്ധത്തിനു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു ക്രിസ്തീയ വിവാഹമാണെന്നു പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇന്നത്തെക്കാലത്തു വിവാഹം കൂടാതെയുള്ള വിവാഹബന്ധത്തിലേക്കു പല യുവജനങ്ങൾ കടന്നുപോകുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു സാമൂഹ്യ മൂല്യങ്ങളുടെ വിനാശനത്തിനു മാത്രമേ വഴിതെളിയിക്കുകയുള്ളു.

വിവാഹം ബഹുമാന്യം; വിവാഹബന്ധം കുറ്റമറ്റത്. വിവാഹത്തിൽക്കൂടെ ദൈവത്വത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ദൈവവിളിയാണു ക്രിസ്തീയ കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. വിവാഹം കൂടാതെ തന്നെ സ്വാർത്ഥമില്ലാത്തവരായിത്തീർന്ന് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വിളിയാണ് താപസജീവിതത്തിന്നടിസ്ഥാനം. രണ്ടും ഒരു സഭയിൽത്തന്നെ. രണ്ടും ദൈവ മഹത്വത്തിന്നായിത്തന്നെ.

(പുരോഹിതൻ,)

വി. കുമ്പസാരം പാരമ്പര്യത്തിൽ

1. സഭയുടെ അധികാരം

വി. സഭയുടെ അതിപ്രധാനമായ അധികാരമാണു കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം.

'പാപം മോചിക്കാനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിന്നല്ലാതെ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമുണ്ടോ?' കഫർന്നഹൂമിലെ യഹൂദന്മാർ കർത്താവിന്റെ മുൻപിൽ വച്ചു ചോദിച്ച ചോദ്യമാണിത്. 'ഉണ്ട്, മനുഷ്യപുത്രന് അധികാരമുണ്ട്' എന്നു കർത്താവ് മറുപടി പറയുക മാത്രമല്ല, പാപമോചനത്തിന്റെ ദൃശ്യ ലക്ഷ്യമായി നാലു പേർ മേൽപ്പുര പൊളിച്ചു കയറിന്മേൽ കീഴോട്ടിറക്കിയ തളർവാതരോഗിയെ എഴുന്നേല്പിച്ചു നടത്തുകയും ചെയ്തു (വി. ലൂക്കോസ് 5:18-24).

ആ അധികാരമാണ് മനുഷ്യപുത്രനായ യേശുമിശിഹാ, അപ്പസ്തോലന്മാർ വഴി സഭയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളത് (വി. മത്തായി 16:19, 18:18).

എന്താണീ കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം? മൂന്നു തരത്തിൽ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. 1. നിഷിദ്ധമായത് അനുവദിക്കാനും, അനുവദിയ്ക്കപ്പെട്ടതു നിരോധിപ്പാനും ഉള്ള അധികാരം; 2. സഭയിൽ നിന്നു മുടക്കുവാനും, മുടക്കു മാറ്റുവാനുമുള്ള അധികാരം; 3. ദൈവത്തോട് അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാനും, അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാതിരിക്കാനുമുള്ള അധികാരം.

2. അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം

അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അതിപുരാതന രേഖയായ ഡിഡാഖേ (didache) യിൽ ശ്ലൈഹിക ഉപദേശം ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:

'നിങ്ങൾ സഭയിൽ നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയണം; കുറ്റമുള്ള മനഃസാക്ഷിയോടെ നിങ്ങൾ പൊതു ആരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ തുനിയരുത്. കർത്താവിന്റെ ദിവസത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു കൂടി അപ്പം മുറിക്കുക; സ്തോത്രബലി അർപ്പിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ബലി വിശുദ്ധിയുള്ളതാകാൻ വേണ്ടി, ആദ്യമേ നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയുക.

കുർബ്ബാനയനുഭവിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുന്നതെന്നും അനുഭവിക്കുന്നവർ മാത്രം ഏറ്റുപറഞ്ഞാൽ മതിയെന്നും ഉള്ളതു തെറ്റായ പഠിപ്പിക്കലാണ്. സഭയാണു വി. ബലി അർപ്പിക്കുന്നത്. സഭയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും പരസ്പരം ക്ഷമിക്കുകയും അനുരഞ്ജനം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമേ, സഭയുടെ ബലി വിശുദ്ധമാകയുള്ളൂ എന്നാണ് ശ്ലീഹന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുർബാനയർപ്പിക്കുന്നതു

പുരോഹിതൻ മാത്രമല്ല, വി. മാമ്മോദീസാ ഏറ്റിട്ടുള്ള എല്ലാ വിശ്വാസികളും ഒരുമിച്ചാണ്. അവരിൽ പാപം ഉണ്ടാകരുത്. അവർ തമ്മിലും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ വൈരാഗ്യമോ ഉണ്ടാകരുത്. എല്ലാവരും ദൈവത്തോടും പരസ്പരവും അനുരഞ്ജിതരായി, ഏകശരീരമായിത്തീർന്നു കൊണ്ടു വേണം വി. കുർബ്ബാനയർപ്പിക്കുവാൻ. ഇതാണു ശ്ലൈഹികോപദേശം. അല്ലാതെ കുറെപ്പേർ മോചനം പ്രാപിച്ചും കുറെപ്പേർ തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ മനഃസ്സാക്ഷിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടും വി. കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നല്ല.

പാപമോചനത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രക്രിയ മാമ്മോദീസായാണ്. കുമ്പസാരമല്ല. പാപജീവിതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, വീണ്ടും ജനനത്തിന്റെ മാമോദീസാ (കുളി) പ്രാപിക്കുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ പാപമോചന 'കൂദാശ.' അതു പിന്നെയാവർത്തിയ്ക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല എന്നു മാത്രം. *കുളിച്ചവൻ കാലു കഴുകിയാൽ മാത്രം മതി* (യോഹ. 13:10). അങ്ങിനെയുള്ള കാലു കഴുകലാണു പട്ടക്കാരന്റെയടുക്കലുള്ള പാപം ഏറ്റുപറച്ചിലും പാപമോചനപ്രാപനവും.

3. പദങ്ങൾ

'കുമ്പസാരം' എന്ന നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പദവും പതിവും പോർത്തുഗീസ് കത്തോലിക്കരിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ auricular Confession എന്നു പറയുന്ന പുരോഹിതന്റെ ചെവിയിൽ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയുന്ന പതിവ് വളരെ പുരാതനമല്ല. ad auriculam എന്ന ലാറ്റിൻ പ്രയോഗത്തിനു 'ചെവിയിലേക്ക്' എന്നാണർത്ഥം. Confessio ad auriculam എന്ന ലാറ്റിൻ പ്രയോഗത്തിൽ നിന്നായിരിക്കണം 'കുമ്പസാരം' എന്ന മലയാളപദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. സുറിയാനിയിൽ ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്നതിനു 'മൗദ്യോനൂതോ' എന്നാണു വാക്ക്. പക്ഷേ ഈ വാക്കിനു കുമ്പസാരം എന്ന അർത്ഥം കൂടാതെ വിസ്വാസം ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്ന അർത്ഥമാണു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പീഡനകാലത്തു സത്യവിശ്വാസത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാത്തതുമൂലം ദേഹോപദ്രവമേൽക്കുന്നവർക്കു 'മൗദ്യോനോ' എന്നാണല്ലോ പേര് പറയുത്. സുറിയാനിയിലുള്ള മറ്റൊരു പദം 'ത്യോബൂതോ' ആണ്. അതിന്റെ അക്ഷരാർത്ഥം *തിരിച്ചുവരവ്* എന്നും സാധാരണ അർത്ഥം *അനുതാപം* എന്നുമാണ്. കുമ്പസാരത്തിനു സുറിയാനിയിൽ തൽസമമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കത്തോലിക്കരും ലാറ്റിൻ ഭാഷയിൽ Confessio എന്ന പദത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി Penitentia എന്നാണു പറയുന്നത്. കുമ്പസാര കൂദാശയ്ക്ക് Sacramentum penitentiae എന്നാണു കത്തോലിക്കരുടെ കാനോനിൽ കാണുന്ന പേർ. ഈ കൂദാശയ്ക്കു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുള്ളതായി അവർ വിവക്ഷിക്കുന്നു. ഒന്ന് ഏറ്റുപറച്ചിൽ (Confessio individualis); രണ്ട്, മോചന പ്രഖ്യാപനം (absotutio). 1983 -ലെ കത്തോലിക്കാ കാനോൻ നിയമപ്രകാരം പലർക്ക് ഒരുമിച്ച് 'ഹൂസോയോ' കൊടുക്കുവാൻ അനുവാദമില്ല.

'ഹൂസോയോ' എന്ന സുറിയാനിപദത്തിന്റെ അർത്ഥം പാപപരിഹാരം, മോചനം, atonement, pardon, absolution, ശുദ്ധീകരണ എന്നു തന്നെ.

സുറിയാനിയിൽ നമുക്ക് ഒരു കുമ്പസാരക്രമം പാരമ്പര്യപ്രകാരം ഉള്ളതായി അറിവില്ല. ഉള്ളതു തക്സോ ദ് ഹൂസോയോ അല്ലെങ്കിൽ പാപമോചന പ്രഖ്യാപനക്രമമാണ്.

ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ metanoia എന്നും exomologesis എന്നും രണ്ടു വാക്കുകളാണുള്ളത്. ആദ്യത്തേതിന് അനുതാപം (ത്‌യോസൂതോ) എന്നും രണ്ടാമത്തേതിന് ഏറ്റുപറച്ചിൽ (മൌദ്യോനൂതോ) എന്നും പരിഭാഷ.

4. പുരോഹിതന്റെ പക്കലുള്ള ഏറ്റുപറച്ചിൽ

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇതേക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യ പരാമർശം ഓറിഗന്റെ (185-253 എ.ഡി.) എഴുത്തുകളിലാണു കാണുന്നത്. ലേവ്യ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഹോമിലിയിൽ പാപമോചനത്തിന് ഏഴു മാർഗങ്ങളുള്ളതായി പറയുന്നു. മാമ്മോദീസാ, രക്തസാക്ഷിത്വം ധർമ്മദാനം, പരസ്പരം ക്ഷമിക്കൽ, സഹോദരത്വത്തിലുള്ള തിരുത്തൽ, സ്നേഹം എന്നിങ്ങനെ ആറു കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ട്, ഓറിഗൻ പറയുന്നു:

'എന്നാൽ ഏഴാമതൊരു മാർഗമുണ്ട്; ദുഷ്കരവും അദ്ധ്വാനമയവുമായ മാർഗം - അനുതാപത്തിൽ കൂടെയുള്ള പാപങ്ങളുടെ മോചനം. ഇവിടെ പാപി അവന്റെ കിടക്കയെ കണ്ണീർ കൊണ്ടു കഴുകുന്നു; രാവും പകലും കണ്ണുനീർ അവന്റെ ഭക്ഷണം. അവന്റെ കുറ്റത്തെ ദൈവത്തിന്റെ പുരോഹിതനോട് ഏറ്റുപറയുവാനും ഔഷധം തേടുവാനും അവൻ ലജ്ജിക്കുന്നില്ല.'

എന്നാൽ ഇത് എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കുമ്പസാരമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി വലിയ ഒരു പാപം ചെയ്താൽ അതു സഭയോട്, സഭയിലെ കശീശന്മാരോട് ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ട്, അവർ വിധിക്കുന്ന ശിക്ഷയെ സ്വീകരിച്ച്, കുറെനാൾ ശിക്ഷാവിധേയനായി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പാപമോചനം പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു പതിവിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷയെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഗൗരവമുള്ള വലിയ പാപങ്ങൾക്ക്, ഞായറാഴ്ച തോറുമുള്ള പൊതു ഹൂസോയോ കൊണ്ട് പാപമോചനം സ്വതവേ ലഭിക്കുന്നില്ല, പ്രത്യുത അതിനെക്കുറിച്ച് കണ്ണുനീരോടു കൂടെ അനുതപിക്കുകയും സഭയിൽ നിന്നു ശിക്ഷ സ്വീകരിക്കുകയും പിന്നീട് പ്രത്യേക പാപപരിഹാരം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് ഓറിഗൻ 'പ്രാർത്ഥന'യെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ഗൗരവമുള്ള പാപങ്ങളുടെ ഉദാഹരണമായി വ്യഭിചാരം, മനഃപൂർവ്വമുള്ള ചോരചിന്തൽ എന്നിവയെ എടുക്കാം.

ഇങ്ങനെയുള്ള ശിക്ഷാകാലവും അതിനുശേഷമുള്ള പാപമോചനവും ക്രിസ്ത്യാനി വീണ്ടും മരിച്ചു പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യുന്നതിനു തുല്യമാണെന്നും, അങ്ങിനെ രണ്ടാമതു പാപമോചനം കൊടുത്തവർക്കു സഭയിൽ ഭരണപരമായ സ്ഥാനങ്ങളൊന്നും തങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നില്ലായെന്നും ഓറിഗൻ 'കെൽസസിനെതിരെ' എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. അനുതാപം, ഏറ്റുപറച്ചിൽ, മുടക്ക്, ശിക്ഷാകാലം, മുടക്കുതീർക്കൽ, കുർബ്ബാനയനുഭവിയ്ക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആ കുമ്പസാരത്തെ ഇന്നത്തെ കുമ്പസാരവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ശിക്ഷാകാലം എന്നു പറയുന്നത് ആദ്യമേ മാമോദീസാ മുങ്ങുന്നതിനുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥിത്വകാലത്തേക്കാൾ ദീർഘമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഓറിഗൻ പഠിപ്പിച്ചത്; അതായതു വർഷങ്ങൾ.

5. സുറിയാനിസഭയുടെ പാരമ്പര്യം

സുറിയാനിസഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ അപ്പസ്തോലിക ഉപദേശത്തിന്റെ മൂലരേഖ ദിദാസ്കാലിയ അല്ലെങ്കിൽ Teaching of the Apostles എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. അതിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു നൽകുന്ന ശ്ലൈഹിക ഉപദേശം ഇങ്ങനെയാണ്:

'പാപത്തിൽ വീണുപോയ ഒരുവനെ (വിശ്വാസിയെ) നീ കാണുമ്പോൾ അവനോടു നീ കാഠിന്യമായി പെരുമാറുകയും അവനെ പുറത്താക്കുവാൻ പറയുകയും ചെയ്യണം. അവൻ പുറത്തായിക്കഴിയുമ്പോൾ അവരും (മറ്റു വിശ്വാസികളും) അവനോടു കഠിനമായിത്തന്നെ പെരുമാറട്ടെ. അവനെ ശാസിക്കുകയും പള്ളിക്കു പുറത്തുനിർത്തുകയും ചെയ്യട്ടെ; എന്നിട്ട് അവർ തന്നെ നിന്റെയടുക്കൽ വന്ന് അവനോടു ദയവു കാണിക്കുവാൻ നിന്നോടാവശ്യപ്പെടണം. .... അതു കഴിഞ്ഞു നീ കുറ്റക്കാരനെ അകത്തു വിളിക്കണം. അവനു യഥാർഥ അനുതാപമുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കണം. അവന്റെ അനുതാപം ആത്മാർത്ഥമാണെന്നു ബോധ്യമായാൽ, അവന് ഉപവാസം വിധിക്കണം. കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവംപോലെ രണ്ടോ മൂന്നോ ആഴ്ചയോ, അല്ലെങ്കിൽ അഞ്ചോ ഏഴോ ആഴ്ചയോ ഉപവാസം വിധിച്ചിട്ട് അവനെ പറഞ്ഞയക്കണം. അവനു വേണ്ടുന്ന ഉപദേശവും പ്രചോദനവും നല്കുകയും വേണം. ഉപവാസസമയത്തു കണ്ണുനീരോടും യഥാർഥ അനുതാപത്തോടും കൂടെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ അവനോടു കല്പിക്കണം... ശിക്ഷാകാലം കഴിഞ്ഞ് അവനെ കൃപയോടെ പാപമോചനം നല്കി സ്വീകരിക്കണം' (Didascalia 6, 7, 10).

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന രേഖ അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ (ഏതാണ്ട് 270 എ.ഡി.) ലേഖനമാണ്. അതിൽ കുറ്റക്കാരെ കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ച് നാലു ഗ്രേഡായി തരംതിരിക്കുന്നു:-

1) വിലാപകൻ (mourner) പള്ളിക്കു പുറത്തു നില്ക്കണം.

2) ശ്രോതാവ് (hearer) പള്ളിക്കകത്തു നാടകശാലയിൽ നില്ക്കാം. എന്നാൽ കുർബ്ബാനയ്ക്കു മുമ്പായി മാമോദീസാ മുങ്ങാത്തവരെ പുറത്താക്കുമ്പോൾ പുറത്തു പോകണം.

3) പതിതൻ (faller) പള്ളിയ്ക്കകത്തു ഹൈക്ലായുടെ താഴെ നില്ക്കാം. സ്ഥാനാർത്ഥികളെ പുറത്താക്കുമ്പോൾ പുറത്തുപോകണം.

4) കൂടെ നില്ക്കുന്നവൻ (bystander) വിശ്വാസികളുടെ കൂടെ നില്ക്കാം. കുർബാനയനുഭവിക്കുന്നില്ല, പുറത്തു പോകുന്നുമില്ല.

6. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ്

എ.ഡി. 325-ലെ നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിന്റെ 11-ാം കാനോനിൽ, റോമ്മാ സാമ്രാജ്യപീഡനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു വീണുപോയവർക്കുള്ള ശിക്ഷകളെപ്പറ്റി പറയുന്നു. അവരിൽ യഥാർത്ഥ അനുതാപികളായിട്ടുള്ളവർക്കു മൂന്നു കൊല്ലം ശ്രോതാവ് എന്ന ഗ്രേഡിൽ ശിക്ഷയും അതുകഴിഞ്ഞ് ഏഴു വർഷം 'പതിതൻ' എന്ന ഗ്രേഡിൽ ശിക്ഷയും അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞ് രണ്ടു വർഷം 'കൂടെ നില്ക്കുന്നവനായി' കഴിക്കണം. ഇങ്ങനെ 12 വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടേ പാപമോചനം നല്കി സഭയിൽ തിരികെ എടുക്കാവൂ എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

7. പരിശുദ്ധനായ ബാസേലിയോസിന്റെ കാനോനാകൾ

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ കൃത്യമായ നിയമങ്ങൾ ആദ്യമായി ക്രോഡീകരിച്ചതു വലിയ മാർ ബാസേലിയോസ് (ഉദ്ദേശം 370) ആണെന്നു പറയാം. മനഃപൂർവം നരഹത്യ ചെയ്ത ആൾക്ക് 20 കൊല്ലത്തെ മുടക്കാണു വിധി. 4 വർഷം വിലാപകൻ, 5 വർഷം ശ്രോതാവ്, 7 വർഷം പതിതൻ, 4 വർഷം കൂടെ നില്ക്കുന്നവൻ. ഇതു കഴിഞ്ഞേ അവനു കുർബാന കൊടുക്കാവൂ (കാനോൻ 56). മനഃപൂർവമല്ലാത്ത നരഹത്യയ്ക്കു 10 വർഷത്തെ ഇതേ നാലു ഗ്രേഡുകളിൽ കൂടി.

വ്യഭിചാരം ചെയ്ത വിവാഹിതനു 15 വർഷം (4 + 5 + 4 + 2). അവിവാഹിതനു 7 വർഷം (2 + 2 + 2 + 1).

മോഷ്ടാവിനു യഥാർത്ഥ അനുതാപം ഉണ്ടെങ്കിൽ അവസാനംവരെ മുടക്ക്, മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാം.

8. പരസ്യശിക്ഷയുടെ സമാപനം

പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഈവിധമുള്ള പരസ്യശിക്ഷകളും മുടക്കുകളും ക്രമേണ നിന്നു പോവുകയാണുണ്ടായത്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ഈ പദ്ധതി വികസിച്ചു വളരെ വിശദമായ കാനോൻ നിയമങ്ങളും, ഇന്ന പാപത്തിന് ഇന്ന ശിക്ഷ എന്ന വിശദമായ ക്രമീകരണങ്ങളും ഉണ്ടായി.

ഐർലൻഡിൽ, എട്ടാം ശതാബ്ദത്തോടെ ശിക്ഷകൾ ബഹുവിധമായി. ആത്മാവു നരകത്തിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ ശിക്ഷയനുഭവിച്ചാൽ മാത്രം മതിയെന്ന രീതിയിലായി ഐറീഷ് കത്തോലിക്കരുടെ വിശ്വാസം. ഒരാത്മാവിനെ നരകത്തിൽ പോകാതെ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ, ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക് ഓരോ ദിവസവും 365 പ്രാവശ്യം ആകാശത്തിലുള്ള ബാവാ ചൊല്ലണം. ഓരോ ദിവസവും 365 കുമ്പിടണം. ഓരോ ദിവസവും ചാട്ടകൊണ്ടു 365 പ്രാവശ്യം സ്വയം അടിക്കണം. അതിന്റെ കൂടെ എല്ലാ മാസത്തിലും കുറെ ദിവസം ഉപവസിക്കയും ചെയ്യണം.

ഈ പതിവ് പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. പൗരസ്ത്യ ഗ്രീക്കുസഭയിലെ പതിവ് വൈദീകരും അത്മായക്കാരും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുർബ്ബാന അനുഭവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ആണ്ടുകുമ്പസാരമോ, എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുമ്പസാരമോ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തെളിവില്ല. എത്യോപ്യൻ സഭയുടെ കുർബാന തക്സായിലും വ്യക്തമായി പറയുന്നത് എല്ലാവരും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുർബാനയനുഭവിക്കണമെന്നു തന്നെയാണ്. കുർബാന രണ്ടോ മൂന്നോ ഞായറാഴ്ച അനുഭവിക്കാത്തവരെ മുടക്കണമെന്നാണ് പൗരസ്ത്യ സഭകളുടെയെല്ലാം പഴയ പാരമ്പര്യം. കുമ്പസാരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ കുർബാനയനുഭവിക്കാവൂ എന്ന പാരമ്പര്യം ആദിമ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല.

9. പിന്നീടുണ്ടായ പൗരസ്ത്യ സമീപനം

റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ പതിനാറും പതിനേഴും ശതാബ്ദങ്ങളിലുണ്ടായ പുതിയ ചിന്താഗതി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് നവീകരണ മിഷനറിമാരും കത്തോലിക്കാ മിഷനറിമാരും ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസികളെ ചാക്കിട്ടു പിടിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ കാൽവിന്റേയും ലൂഥറിന്റേയും നവീകരണത്തിലും അതിനു തിരിച്ചടിയായി കത്തോലിക്കാ സഭയിലുണ്ടായ പ്രതിനവീകരണ (counter reformation) ത്തിലും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭ പ്രതികരണം ചെയ്യേണ്ടയാവശ്യമുണ്ടായി. വിവാദ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു പാപമോചനത്തിനു സഭയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തെ ധിക്കരിച്ചു പാപമോചനത്തിനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിനു മാത്രമേയുള്ളു എന്ന യഹൂദവിശ്വാസത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു.

ഈ സമയത്ത് റഷ്യയിൽ കിയവി (Kiev) ലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ പീറ്റർ മൊഗിലാ (Peter Mogila) ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു ചോദ്യോത്തരം ഉണ്ടാക്കുകയും അതിനെ 1672-ൽ ഊർശ്ലേമിൽ വച്ചു കൂടിയ സുപ്രധാനമായ ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിയ്ക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ഗ്രീക്ക് വേദശാസ്ത്രജ്ഞ

ന്മാർ പറയുന്നത്, ഈ ചോദ്യോത്തരത്തിനു 'റോമ്മാചുവ' ആവശ്യത്തി ലധികം ഉണ്ടെന്നാണ്. എന്റെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായവും അതു തന്നെ. നവീകരണക്കാരും പ്രതിനവീകരണക്കാരും തമ്മിലുള്ള വാദപ്രതിവാദ ത്തിൽ ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ചില കാര്യങ്ങളിൽ റോമാ ക്കാരുടെ പക്ഷം പിടിച്ചു എന്നുള്ളതു മനസ്സിലാക്കാം.

തന്റെ ചോദ്യോത്തരത്തിന്റെ 112-113 എന്നീ ചോദ്യങ്ങളിലാണ് കുമ്പ സാരത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. കുമ്പസാരത്തെ അഞ്ചാമത്തെ സഭാരഹസ്യ മായി മൊഗിലാ വിവക്ഷിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ അനുതാപത്തോടെ പാപി തന്റെ പാപങ്ങളെ വിശദമായി പട്ടക്കാരനോട് ഏറ്റുപറയണമെന്നും പട്ട ക്കാരൻ അപ്പോൾ തന്നെ പാപമോചനം നല്കുകയും ശിക്ഷ വിധിക്കു കയും ചെയ്യണമെന്നും ആണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. ശിക്ഷകളായി പ്രാർത്ഥ നകൾ, ധർമ്മദാനങ്ങൾ, ഉപവാസം, തീർത്ഥയാത്രകൾ, കുമ്പിടീൽ മുത ലായവ പട്ടക്കാരന്റെ സ്വന്ത തീരുമാനപ്രകാരം നല്കണമെന്നും പറയുന്നു.

പതിനേഴാം ശതകത്തിൽ ഈ പതിവ് പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ പൊതുവേ വന്നുചേർന്നു. ഏതാണ്ട് അക്കാലത്തോ അതിനുശേഷമോ ആണ് ഇപ്പോ ഴത്തെ രീതിയിലുള്ള കുമ്പസാരം നമ്മുടെ സഭയിൽ നിലവിലായതെന്നു ചിലർ ചിന്തിക്കുന്നു. റീത്തിൽ പോയ ബഥനിയിലെ ഈവാനിയോസ് മെത്രാച്ചനാണ് ഇവിടെ ആണ്ടുകുമ്പസാരവും കുമ്പസാരിച്ചേ കുർബാന കൊള്ളാവൂ എന്ന നിയമവും പ്രചരിപ്പിച്ചതെന്നു മറ്റു ചിലർ പറയുന്നു. ഏതായാലും സുറിയാനിസഭയുടെ ആനീദാക്രമത്തിൽ കുമ്പസാര കൂദാ ശയ്ക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകക്രമം കാണുന്നില്ലല്ലോ.

സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായ ക്രമ ങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ സഭയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട്. പാപം മോചിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും കർത്താവു തന്റെ സഭയ്ക്കു നല്കിയി ട്ടുണ്ട്. ഇവയെ ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമമായി ഉപയോഗിച്ച് അദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ച യ്ക്കുള്ള യഥാർത്ഥ ഉപകരണമായി കുമ്പസാരത്തെ ഉപയോഗിയ്ക്കണ മെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ പതിവുകളെ വളരെയധികം പരിഷ്കരിയ്ക്കയും, ഒരു പുതിയ കുമ്പസാരക്രമം ആവിഷ്കരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടത് അവശ്യം എന്നു തോന്നുന്നു.

(പുരോഹിതൻ,)

ശാന്തിയുടെ നീർച്ചാലുകൾ

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജനനപ്പെരുനാൾ ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ സെമിനാരി കുടുംബം ഒരുമിച്ച് നിങ്ങളെ അഭിവാദനം ചെയ്യുന്നു.

ലോകരക്ഷകനായി പിറക്കാനിരിക്കുന്ന യേശുവിനെ ഉദരത്തിൽ വഹിച്ചു വിശുദ്ധ കന്യകമറിയാം തന്റെ ചാർച്ചക്കാരിയായ എലിസബേത്തിനെ വന്ദനം ചെയ്തു. ഒരിക്കൽ വന്ധ്യയായിരുന്ന, വൃദ്ധയായ എലിസബേത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ശിശുവായ യോഹന്നാൻ ആ ശബ്ദം കേട്ട് സന്തോഷപൂർണ്ണനായി ചാഞ്ചാടി എന്നു സുവിശേഷം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. യേശുവിനെ ഉള്ളിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടാവണം നാം ലോകത്തെ അഭിവാദനം ചെയ്യേണ്ടത്. എങ്കിൽ തിന്മയ്ക്കും മരണത്തിനും അധീനമായി വന്ധ്യമായിപ്പോകുന്ന ഈ ലോകം അതു കേട്ട് തുള്ളിച്ചാടും. പ്രത്യാശയുടേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും പുതിയ നാമ്പുകൾ അവിടെ മൊട്ടിടും. രോഗവും ദുഃഖവും അനീതിയും അക്രമവും നിലനിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ ലോകം സത്യവും സമാധാനവും സമത്വവും തേടുന്നു. ദൈവം തന്റെ ആർദ്രമായ കരുണ യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ ലോകത്തിനു മുഴുവൻ നൽകിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനവും ആ മഹാകാരുണ്യത്തിന്റേയും ശാന്തിയുടേയും നീർച്ചാലുകളായിത്തീർന്ന് ലോകത്തെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തട്ടെ.

ദൈവകൃപയാൽ സെമിനാരിക്കാര്യങ്ങൾ സാമാന്യം ഭംഗിയായി പോകുന്നു. നിങ്ങൾ നിരന്തരം നൽകുന്ന സ്നേഹത്തിനും കൈത്താങ്ങലിനും ഞങ്ങൾ അതീവ കൃതജ്ഞതയുള്ളവരാണ്. പ. കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനിയും അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനിമാരും ഞങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴും പ്രോത്സാഹനവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും നൽകുന്നു. സെമിനാരിയുടെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികളായ വൈദികർ അവരുടെ സന്ദർശനം കൊണ്ടും സ്നേഹം കൊണ്ടും ഞങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇടവക ജനങ്ങൾ സെമിനാരിക്കാര്യത്തിൽ പൂർവ്വാധികം താല്പര്യം കാണിക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിനെയും പുറമേ 'സെമിനാരി സ്നേഹിതരുടെ' സവിശേഷമായ വാത്സല്യവും കരുതലും ഞങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ഞങ്ങളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നു. ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. സഭയുടേയും മനുഷ്യ സമൂഹത്തിന്റേയും സേവനത്തിനായി ഞങ്ങൾ വിനയപൂർവ്വം ഞങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഏവർക്കും ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ക്രിസ്തുമസ്സും നവവത്സരവും ആശംസിക്കുന്നു. ദൈവം നമ്മേയും സൃഷ്ടി മുഴുവനേയും അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

(ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി ബുള്ളറ്റിൻ, ഡിസംബർ 1995)

പൗരോഹിത്യം അതിന്റെ രൂപവും അടിസ്ഥാനവും

ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യം സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണകൾ പലതും പൗരസ്ത്യ സഭാ പാരമ്പര്യത്തിന് നിരക്കാത്തവയാണ്.

ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ രണ്ടാണ്.

1. പുരോഹിതർക്കല്ലാതെ അത്മായക്കാർക്ക് പൗരോഹിത്യ നൽവരം ഇല്ല എന്ന അബദ്ധം.

2. പുരോഹിതൻ എന്ന് പറയുന്നത് പ്രാഥമികമായി കശീശന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും, മേല്പട്ടക്കാരനും മറ്റുമൊക്കെ ഏറെക്കുറെ കശീശന്മാർക്കുള്ള പട്ടത്വം മാത്രമേയുള്ളു എന്നും ഉള്ള തെറ്റിദ്ധാരണ.

ഇവ രണ്ടിനേയും തിരുത്തുവാൻ പൗരോഹിത്യ നൽവരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സമഗ്രപഠനം ആവശ്യമാണ്. പാശ്ചാത്യസഭകളുടെ ഉപദേശത്തിൽ നിന്നും നാം എടുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളവ പലതും താഴെ വയ്ക്കാതെ ഈ സമഗ്രപഠനം സാദ്ധ്യവുമല്ല.

അടിസ്ഥാനപരമായ ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുടെ പട്ടക്കാരുടെ അറിവിനായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊള്ളട്ടെ.

ഒന്നാമതായി കൊഹനോയും കശീശായും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. സുറിയാനിയിലെ ഈ വാക്കുകളുടെ ഗ്രീക്ക് തൽസമം hiereus എന്നും presbyteros എന്നുമാണ്. സുറിയാനിയിൽ കാഹേൻ എന്ന ക്രിയാപദത്തിന് ബലിയർപ്പിക്കുക, പൗരോഹിത്യവൃത്തി നിവർത്തിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. “മ്ശീഹോ എത്കാനാൻ ബബ്സാർ അൽ കൈസോ” എന്ന് പറഞ്ഞാൽ “മിശിഹാ ജഡത്തിൽ മരത്തിന്മേൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ടു” എന്നാണർത്ഥം. കാഷീഷോ (qashisho - സുറിയാനിയിൽ “ശ” കാരം ഇല്ല എന്നറിയാമല്ലോ) എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മൂപ്പൻ, വൃദ്ധൻ, വല്യപ്പൻ എന്നാണർത്ഥം. മൂലക്രിയ കാഷ് എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം “വയസ്സാവുക” എന്ന് തന്നെ ഭരണാധികാരി എന്നുള്ള അർത്ഥം ഈ പദത്തിന് പിന്നീടുണ്ടായി. ഒരു പ്രശ്നം തീർക്കുവാൻ അയയ്ക്കപ്പെട്ട മൂപ്പൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ presbyteros എന്ന ഗ്രീക്ക് പദത്തിന് അംബാസഡർ എന്നയർത്ഥവുമുണ്ട്. 2 കോരിന്തി 5:20 -ലും എഫേസ്യ 9.20 -ലും ഇംഗ്ലീഷിൽ ambassador എന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളിടത്ത് ഗ്രീക്ക് മൂലത്തിൽ കിടക്കുന്നത് presbuomen, presbuco എന്നീ ക്രിയാപദങ്ങളാണ്. പുതിയനിയമത്തിൽ ഈ presbuteroi (ബഹുവചനം) അധികവും ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഇസ്രയേൽ ജനതയുടെ ഭരണാധികാരികളെക്കുറിച്ചാണ്; അല്ലാതെ യഹൂദ പുരോഹി

തന്മാരെക്കുറിച്ചല്ല. 67 പ്രാവശ്യം ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ 64 ഉം ബഹുവചനമാണെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

കശീശായ്ക്ക് കൊഹനൂസോ അല്ലെങ്കിൽ പൗരോഹിത്യവുമായി പഴയ നിയമത്തിൽ ബന്ധമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭരണത്തിൽ മോശയെ സഹായിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി വിളിയ്ക്കപ്പെട്ട്, ആയിരങ്ങളുടേയും നൂറുകളുടെയും പത്തുകളുടേയും മേൽ ന്യായാധിപതിമാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടവരാണ് (പുറപ്പാട് 15:24–26) കശീശന്മാർ.

കൊഹനോ അല്ലെങ്കിൽ ഹിയറെവ്സ് എന്ന പദം പുതിയനിയമത്തിൽ ക്രിസ്തീയ പുരോഹിതന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. പുരോഹിതൻ എന്ന പദം ഒന്നുകിൽ പേഗൻ (അ. പ്ര. 14:13) അല്ലെങ്കിൽ യഹൂദ പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിക്കുന്നു (ലൂക്കോ. 1:5, 5:14, 6;4, 10:31, 17:14). അല്ലെങ്കിൽ കർത്താവിനെയോ (ഹെബ്രായ 10:21) കർത്താവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന എല്ലാവരെയുമോ (വെളിപാട് 1:6, 5:10, 20:6) ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

കാശീശോയും കൊഹനോയും ഒന്നല്ല. ഒന്നാമത്തേത് ഭരണത്തേയും രണ്ടാമത്തേത് ബലിയേയും കുറിക്കുന്നു.

സഭാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കശീശന്മാരെ പുരോഹിതന്മാർ (കൊഹ്നേ) എന്ന് വിളിച്ചിരുന്നില്ല. പഴയ പാരമ്പര്യത്തിൽ അതായത് മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിന് മുമ്പ് കൊഹനോ, hiereus, sacerdos (latin) എന്ന പദം എവിടെയെങ്കിലും ക്രിസ്തീയ പൗരോഹിത്യത്തോടനുബന്ധിച്ചുപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് എപ്പിസ്കോപ്പായെ ഉദ്ദേശിച്ചു തന്നെയാണ്. അക്കാലത്ത് ഓരോ ഇടവകയ്ക്കും ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പായും പന്ത്രണ്ടോ അതിൽ കൂടുതലോ കശീശന്മാരും ഏഴോ കൂടുതലോ ശെമ്മാശ്ശന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ബലിയർപ്പണത്തിൽ, അതായത് പരിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ എപ്പോഴും ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചിരുന്നത് എപ്പിസ്കോപ്പാ തന്നെയായിരുന്നു.

നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം കുസ്തന്തീനോസ് രാജാവിന്റെ കാലത്തുണ്ടായ വലിയ വികസനത്തിൽ, നൂറംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ഇടവകയിൽ പെട്ടെന്ന് അംഗസംഖ്യ പതിനായിരക്കണക്കിന്നായി. അപ്പോഴാണ് വി. കുർബാന ഒരിടവകയിലെ പലയിടത്ത് വെച്ച് നടത്താമെന്നും ചിലതിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ സ്ഥാനത്ത് കശീശായ്ക്ക് നിൽക്കാം എന്നും ഉള്ള വ്യവസ്ഥിതിയുണ്ടായിത്തീർന്നത്. വികാരി അല്ലെങ്കിൽ വികാർ എന്ന പദത്തിന് പ്രതിനിധി, ഒരാളുടെ സ്ഥാനത്ത് നിൽക്കുന്ന മറ്റൊരാൾ എന്നാണർത്ഥം.

ഒരിടവക വികാരി ആ ഇടവകയുടെ മാനേജരോ ഉടമസ്ഥനോ അല്ല. ഇടവകയുടെ ഇടയൻ എപ്പിസ്കോപ്പായാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പായെ കൂടാതെ

ഇടവകയില്ല. ഇതാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പാരമ്പര്യം. ഇത് മനസിലാക്കാതെയാണ് ചില കോടതിവിധികളിലും ഇടവകക്കാർക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്വീകരിക്കാം എന്ന വിധിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ട് ഇടവക എപ്പിസ്കോപ്പായുടേതാണെന്നർത്ഥമില്ല. കശീശാ പ്രെസ്ബിറ്ററി എന്നു പറയുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ അംഗമാണ്. എപ്പിസ്കോപ്പാ എപ്പിസ്കോപ്പൽ കോളേജ് എന്ന് പറയുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ അംഗമാണ്. ശെമ്മാശ്ശനും ശുശ്രൂഷക സമൂഹത്തിന്റെ അംഗമാണ്. ഈ മൂന്നു സമൂഹങ്ങളും നിലകൊള്ളുന്നത് സഭയാകുന്ന വലിയ സമൂഹത്തിന്റെ കെട്ടുപണിക്കും ആത്മീയ വർദ്ധനയ്ക്കും വേണ്ടിയാണ്.

എപ്പിസ്കോപ്പൽ കോളേജ് അല്ലെങ്കിൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ്, കശീശന്മാരുടെ സമൂഹത്തേയും ശെമ്മാശ്ശ സമൂഹത്തേയും വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തേയും വിട്ട്, സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരമോ, സ്വന്ത അധികാരം വെച്ചു കൊണ്ടോ ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചുകൂടാ. ചെയ്യുന്നതെല്ലാം സഭയുടെ ഉന്നമനത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും വേണ്ടിയായിരിക്കണം. എന്നാൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സമൂഹത്തിന്റെയും അതിന്റെ പ്രതിനിധിയുടെയും ഔപചാരികമായ അധികാരപ്പെടുത്തൽ കൂടാതെ ഒരു കശീശായ്ക്ക് കൊഹനൂസോ അല്ലെങ്കിൽ ബലിയർപ്പണം നടത്തുവാൻ അവകാശമില്ല. മെത്രാപ്പോലീത്തായോട് മറുതലിയ്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ പട്ടത്വത്തിൽ നിന്ന് വീണുപോകുമെന്ന് പട്ടംകൊടയുടെ അമലോഗിയായിൽ സമ്മതിച്ച് ഒപ്പിട്ടവരാണല്ലോ കശീശന്മാർ.

പൗരോഹിത്യ നൽവരം സഭയ്ക്ക് മുഴുവനായിട്ടാണ് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് “പൗരോഹിത്യ നൽവരമുള്ള നിന്റെ ഇടവക” എന്ന പ്രയോഗം വി. കുർബാനയിൽ കാണുന്നത്.

കുർബാനയിൽ പരിശുദ്ധ ബലിയർപ്പിക്കുന്നത് കർത്താവായ യേശു മിശിഹാ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ പൗരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷയിൽ തന്റെ ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളായ എല്ലാ വിശ്വാസികളും ഭാഗഭാക്കുകളാകുന്നു.

അതേ സമയം തന്നെ, മഹാപുരോഹിതനായ കർത്താവേശുമശിഹായുടെ കാണപ്പെട്ട രൂപമായി ബലിപീഠത്തിൻ മുമ്പാകെ നിൽക്കുന്നത് എപ്പിസ്കോപ്പായും എപ്പിസ്കോപ്പായില്ലാത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്താൽ അധികാരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കശീശായുമാണ്.

എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ അധികാരപ്പെടുത്തൽ കൂടാതെയുള്ള ബലിയിൽ പൗരോഹിത്യ നൽവരത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയുണ്ടെന്ന് പൗരസ്ത്യസഭ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പല വൈദീകരും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇത്രയും എഴുതിയത്. ആദിയിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായും കശീശായും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു എന്നതിന് വലിയ തെളിവൊന്നുമില്ല. ചില പാശ്ചാത്യ പഠിതാക്കൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രം അത് സത്യമാവുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഇതിന്റെ ഒരുവശം മറന്നു കളയരുത്. പൗരോഹിത്യം എന്നുള്ളത് എപ്പിസ്കോപ്പായാകുന്ന ഏക വ്യക്തിയിലല്ല നിക്ഷേപിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം സഭയ്ക്ക് ദൈവം നൽകിയിട്ടുള്ള നൽവരമാണ്. സഭയ്ക്ക് പൊതുവേയുള്ളതാണ് പൗരോഹിത്യം. സഭയ്ക്ക് മുഴുവനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ് എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ പ്രത്യേക പൗരോഹിത്യവും. ആ പ്രത്യേക പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ചുമതലകൾ തന്റെ വ്യക്തിപരമായ നിലയിൽ നിർവ്വഹിയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാദ്ധ്യമല്ല. പട്ടംകൊട ശുശ്രൂഷയിൽ സഭ മുഴുവനുമാണല്ലോ സംബന്ധിയ്ക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല എപ്പിസ്കോപ്പാ കഹനൂസോ അല്ലെങ്കിൽ ഗ്രീക്കിൽ hier ateuma എന്ന് പറയുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ തലവനായിട്ടാണ് പൗരോഹിത്യവൃത്തികൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. എപ്പിസ്കോപ്പായോടു കൂടെ കശീശന്മാരും ശെമ്മാശ്ശന്മാരും ഈ പ്രത്യേക പൗരോഹിത്യവൃത്തികളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകുന്നു. Presbytery അല്ലെങ്കിൽ Presbyterium എന്ന് പറയുന്നതാണ് പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുള്ള ഭദ്രാസന കൗൺസിൽ. തന്റെ കശീശന്മാരോടാലോചിച്ചും അവരുടെ സഹകരണത്തോടു കൂടിയുമാണ് എപ്പിസ്കോപ്പാ തന്റെ പൗരോഹിത്യ ചുമതലകളും ഭരണകാര്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. എപ്പിസ്കോപ്പാ മോണാർഖിയ്ക്കൽ (Monarchical) ആയി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഒരു കൺസിലിയർ ഘടനയിൽ (Conciliar Structure) നിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഒരു വശത്ത് എപ്പിസ്കോപ്പൽ സിനഡും മറുവശത്ത് തന്റെ ഭദ്രാസനത്തിലെ കഹനേന്മാരുടെ സംഘവും ഈ കൺസിലിയർ ഘടനയുടെ ഭാഗങ്ങളാണ്.

ഇത് മറന്ന് സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കുകയും ഭരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ സഭയുടെ മുൻപിൽ കുറ്റക്കാരനാണ്.

ഇതിന്നെല്ലാമുപരിയായി മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു കൂടെ, ജനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയിലും ജാഗരണത്തിലും, ഉപവാസത്തിലും സദാ നിരതരാകുന്നവരാണ് കശീശന്മാർ. ഈ പ്രാർത്ഥനാഭാഗഭാഗിത്വം കഹനൂസായുടെ പ്രധാനഭാഗം തന്നെയാണ്.

(പുരോഹിതൻ,)

നന്മയുടെ രൂപങ്ങൾ സ്ത്രീകളിൽ നിന്ന്

നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ കാരണമില്ലാതെ തന്നെ ക്രൂരത വർധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതം എന്തിനു വേണ്ടിയാണ്? പണം ഉണ്ടാക്കാൻ മാത്രം. മറ്റു മൂല്യങ്ങളെല്ലാം അതിനു താഴേക്കു പോവുന്നു. പണ്ട് തെറ്റായ മാർഗങ്ങളിലൂടെ പണം ഉണ്ടാക്കുന്നവരെ സമൂഹത്തിനു പുച്ഛമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മാർഗം ഏതായാലും പണം ഉണ്ടാക്കുന്നവരെ ജനം അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ഇത്തരം ചരിത്രഘട്ടത്തിൽ രാഷ്ട്രീയവും മതവുമാണ് മനുഷ്യന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് എത്തേണ്ടത്. ഇന്ന് അവയുടെ അവസ്ഥയോ? രാഷ്ട്രീയത്തിലും പണവും അധികാരവും പ്രാമുഖ്യം നേടുകയാണ്. മൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും മൂല്യനഷ്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും കുറവില്ല. പക്ഷേ, പ്രസംഗത്തേക്കാൾ മൂല്യങ്ങളുടെ ജീവിക്കുന്ന മാതൃകകളാണ് സമൂഹത്തിന് വേണ്ടത്. ചെറുപ്പക്കാർക്ക് നല്ല വഴികൾ ആരും കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നില്ല.

മതങ്ങളുടെ ഉള്ളിലും പരാജയം സംഭവിച്ചതായി കാണുന്നു. മതനേതാക്കളും ഇതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല. ഈശ്വരനെ ആരാധിക്കാനും മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കാനുമാണ് മതങ്ങൾ. പക്ഷേ, പണത്തിനും അധികാരത്തിനും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള പാച്ചിൽ മതനേതാക്കളിലും പ്രകടമാണ്. മതങ്ങൾക്ക് അവരുടെ അനുയായികളുടെ എണ്ണം വർധിപ്പിക്കുന്നതിലും സ്ഥാപനങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കുന്നതിലുമാണ് താൽപര്യമെന്നു തോന്നുന്നു. ആത്മീയമായ വളർച്ചയേക്കാൾ ലൗകികമായ സമൃദ്ധിയിലാണ് കണ്ണ്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ കുടുംബമാണ് മൂല്യങ്ങളുടെ ഗർഭപാത്രം. ഈശ്വരൻ ഉണ്ടാക്കിയ സ്ഥാപനമാണ് കുടുംബം. പരസ്പരമുള്ള പങ്കിടലുകളിലൂടെയും കരുതലുകളിലൂടെയുമാണ് കുടുംബബന്ധങ്ങൾ വളരേണ്ടത്. പക്ഷേ അത് ഇല്ലാതെ വരുമ്പോൾ മൂല്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം അടുത്ത തലമുറയ്ക്കും കിട്ടാതെ പോവുന്നു. സമൂഹത്തിൽ പൊതുവെ അവനോട് തന്നെ കടുത്ത അസംതൃപ്തി ഉള്ളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. സ്വയം മെച്ചപ്പെടാൻ മാർഗം കാണുന്നുമില്ല.

പലതരം പ്രലോഭനങ്ങളുടെ കാലവുമാണിത്. ലൈംഗികതയ്ക്ക് ആത്മനിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കിടയിൽ വിവാഹത്തിനു പുറത്തുള്ള ബന്ധങ്ങളും ഏറുകയാണ്. പഴയ കുറ്റബോധമോ, മനസാക്ഷിയുടെ മുഴക്കങ്ങളോ ആരെയും അലട്ടുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. സുഖം

തരുന്നത് എന്തും സ്വീകാര്യമെന്നാണ് പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട്.

ഇതിനൊക്കെ പൊടുന്നനെ ഒരു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കാനില്ല. രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതിയും അഴിമതിയുമൊക്കെ മാറേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ജീർണത അങ്ങേയറ്റമായതിനു ശേഷം ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയിൽ നിന്നും നന്മ തിരിച്ചുവരുമെന്നാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ.

ലോകത്തിന്റെ വഴികളെ ആശ്രയിക്കാതെ സത്യത്തിന്റെ വഴികളെ നമ്മൾ ആശ്രയിക്കണം. പക്ഷേ, പ്രലോഭനങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ നല്ല മനക്കരുത്തു വേണം.

ഈ അവസ്ഥയെ നമ്മൾ ഗൗരവപൂർവം കാണേണ്ടതുണ്ട്. എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്ന് മതങ്ങൾ കൂട്ടായി ചർച്ചകൾ നടത്തി തീരുമാനിക്കണം.

സ്ത്രീകൾ സമൂഹത്തിന്റെ ഈ പുതിയ ഗതിയിൽ അത്ര കണ്ട് വീണുപോയിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് സ്ത്രീശക്തിയിലാണു പ്രതീക്ഷ. തിന്മയുടെ ശക്തികളെ നമ്മൾ പുറത്തു കൊണ്ടുവരണം. നന്മയുടെ പുതിയ രൂപങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കണം... സ്ത്രീകൾ ഒരുമിച്ച് ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കണം. വീട്ടിലും പുറത്തും വിഷമങ്ങൾ നേരിടുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് ആശ്വാസമാവുന്ന മട്ടിൽ പദ്ധതികൾക്ക് രൂപം കൊടുക്കണം.

(വനിത മാസിക, സെപ്റ്റംബർ 15-31, 1995)

ലോകസഭാ കൗൺസിലിന്റെ ഉപ്പ്സാലാ സമ്മേളനം

പുരാതനമായൊരു സർവ്വകലാശാലകൊണ്ട് സുപ്രസിദ്ധി നേടിയിട്ടുള്ള സ്വീഡനിലെ ഉപ്പ്സാലാ പട്ടണത്തിൽവച്ചാണ് കഴിഞ്ഞ ജൂലൈ 4-ാം തീയതി മുതൽ 19-ാം തീയതി വരെ ലോകസഭാ കൗൺസിലിന്റെ നാലാം സമ്മേളനം നടന്നത്.

ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ ആകെക്കൂടിയുള്ള ചെലവ് 10 കോടി രൂപയോളമായിട്ടുണ്ട്. ഇരുപതു ടൺ കടലാസ് ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ വിവിധ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. എൺപത്തിയഞ്ചു രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നായി 3000 പേർ ഇതിൽ പങ്കെടുത്തു. 250 സഭകളിൽ നിന്നുള്ള ഔദ്യോഗിക പ്രതിനിധികൾ ഇവിടെ വന്നെത്തുകയുണ്ടായി. സമ്മേളനത്തിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ട വാക്കുകളും എഴുതപ്പെട്ട വാചകങ്ങളും അപ്പോഴപ്പോൾ വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നാലാമത്തെ നാഴികക്കല്ലാണ് ഉപ്പ്സാലാ. മറ്റു പൊതുസമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുള്ളത് ആംസ്റ്റർഡാം (1948), ഇവാൻസ്റ്റൺ (1954), ന്യൂഡൽഹി (1961) എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ വച്ചാണ്. ഉപ്പ്സാലാ സമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രത്യേക പ്രധാന്യമെന്താണ്?

റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഹകരണം

ന്യൂഡൽഹിക്കും ഉപ്പ്സാലായ്ക്കുമിടയ്ക്കുണ്ടായ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു എക്യുമെനിക്കൽ സംഭവമായിരുന്നു രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സമ്മേളനം. അതിന്റെ ഫലമായി റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ നിന്നും കൈവിരലുകളിലെണ്ണാൻ മാത്രമുള്ള അംഗങ്ങളേ ഔദ്യോഗിക ഒബ്സർവ്വർന്മാരായി ഉപ്പ്സാലയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും ഉപദേഷ്ടാക്കളായും പത്രപ്രവർത്തകരായും പല കത്തോലിക്കാ അത്മേനികളും വൈദികരും അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. റോമൻ കത്തോലിക്കാ ഡലിഗേഷന്റെ നേതാവ് ബിഷപ്പ് ജെ. ജി. എം. വല്ലിബ്രോന്റായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹമാണ് വത്തിക്കാനിലെ ക്രിസ്തീയ ഐക്യ സെക്രട്ടറിയേറ്റിന്റെ തലവൻ. ഡൊമിനിക്കൻ വൈദികനായ ജെറോം ഹാമർ, 'ചിവിൽറ്റാ കത്തോലിക്കാ' എന്ന വത്തിക്കാൻ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ പത്രാധിപരായ ഫാദർ റോബർട്ടോ ടൂച്ചി, യുനെസ്ക്കോ (UNESCO) യുടെ മുൻ ഡയറക്ടർ ജനറലും ബാങ്ക് ഓഫ് റോമിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രസിഡണ്ടുമായ ഡോക്ടർ വിറ്റോറിയോ വെറോണീസ് എന്നിവരായിരുന്നു റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയെ പ്രതിനിധീകരിച്ചവരിൽ പ്രധാനികൾ.

റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ ഇതുവരെയും ലോകസഭാ കൗൺസിലിലെ ഒരംഗമായി ചേർന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചില രംഗങ്ങളിൽ അവർ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകസഭാ കൗൺസിലിന്റെ ഒരു പ്രധാന സമിതിയാണ് ഫെയിത്ത് ആൻഡ് ഓർഡർ കമ്മീഷൻ (Faith and order commission). ഉപ്പ്സാലാ സമ്മേളനം തിരഞ്ഞെടുത്ത 135 അംഗങ്ങളുള്ള ഈ കമ്മീഷനിൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയിലെ 9 വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാളാണ് ഫാദർ സാമുവൽ രായൻ (എറണാകുളം). നമ്മുടെ റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവലും ഈ ലേഖകനും ആ കമ്മീഷനിലെ അംഗങ്ങളാണ്.

ജസ്റ്റീസ് ആൻഡ് പീസ് ജോയിന്റ് കമ്മീഷൻ

റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയും ലോകസഭാ കൗൺസിലും ചേർന്നുള്ള Justice and peace commission ന്റെ നിയമനം ഈ അസംബ്ലി കൈക്കൊണ്ട പുരോഗമനപരമായ ഒരു നടപടിയാണ്. സാമ്പത്തികവികസനത്തെക്കുറിച്ചും അന്തർദേശീയ നീതിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ ഈ സമിതി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഈ കമ്മീഷന്റെ പ്രധാനമായൊരുത്തരവാദിത്വം ഈ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യരെ പൊതുവെ ബോധവാന്മാരാക്കുകയെന്നതാണ്. ഈ സമിതിയുടെ ഓഫീസ് ജനീവായിലും റോമിലും ഭാഗികമായിട്ടായിരിക്കും. ജനീവാ ഓഫീസിന്റെ ചാർജു വഹിക്കുന്നത് ഒരു ജസ്യൂറ്റ് വൈദികനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് ഈ കാര്യത്തിൽ രണ്ടു സഹകാരികൾ കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഒന്ന് ഒരു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരനും മറ്റേത് മിക്കവാറും ഒരു ഓർത്തഡോക്സ്കാരനും.

ഡബ്ലിയു. സി. സി. യും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയും തമ്മിലുള്ള കൂട്ടുപ്രവർത്തനം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന് പതിനാലു പേർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കമ്മിറ്റിയുണ്ട്. ഈ കമ്മറ്റിയിൽ 6 റോമൻ കത്തോലിക്കരും 4 പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും, 3 ഓർത്തഡോക്സുകാരും, ഒരു ആംഗ്ലിക്കനുമുണ്ട്. ഈ ലേഖകൻ ഈ സമിതിയിലെയും ഒരംഗമാണ്.

മനുഷ്യരാശിയുടെ മൂന്നിൽരണ്ടു ഭാഗത്തിന്റെ ശബ്ദം

ലോകജനസംഖ്യയുടെ മൂന്നിൽരണ്ടു ഭാഗം ഏഷ്യ, ആഫ്രിക്കാ, ലാറ്റിൻ അമേരിക്കാ എന്നിവിടങ്ങളിലായി ജീവിക്കുന്നു. ന്യൂഡൽഹിക്കും ഉപ്പ്സാലായ്ക്കുമിടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ ശബ്ദം കൂടുതലായി ലോകസമിതികളിലും സമ്മേളനങ്ങളിലും കേൾക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ 1966-ൽ ജനീവായിൽ വച്ചു നടത്തപ്പെട്ട Church and Society World Conference ൽ കേൾക്കപ്പെട്ടതുപോലുള്ള ദൃഢവും സ്ഫുട

വുമായ ശബ്ദമായിരുന്നില്ല ഉപ്പ്സാലായിൽ ഈ കൂട്ടരിൽ നിന്നും കേൾക്കുവാൻ സാധിച്ചത്. എന്നിരുന്നാലും തങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും ശക്തിയും അവർ ഉപ്പ്സാലയെ അറിയിക്കാതിരുന്നില്ല.

പാശ്ചാത്യേതരലോകത്തിനുള്ള കഴിവും സ്വാധീനവും വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു മാർത്തോമ്മാസഭയിലെ ശ്രീ. എം. എം. തോമസിനെ സെൻട്രൽക്കമ്മറ്റിയുടെ ചെയർമാനായി തെരഞ്ഞെടുത്തത്. നേതാക്കന്മാരിൽ താരതമ്യേന പ്രായം കുറവുള്ള ഈ ഏഷ്യക്കാരനെ എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കനത്ത ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള പദവിയിലേക്കുയർത്തിയത് ചിലർ ചോദ്യം ചെയ്തേക്കാമെങ്കിലും ആ സ്ഥാനത്തിനർഹമായി പ്രാപ്തനും പരിചയസമ്പന്നനുമായ മറ്റൊരാളെ പാശ്ചാത്യേതരലോകത്തു നിന്നു ലഭിക്കാനിടയില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം.

ധനശാസ്ത്ര വിദഗ്ദ്ധനായ ലേഡി ജാക്ക്സനും (Burbara Ward) പൗരസ്ത്യ പ്രതിനിധികളും തമ്മിൽ നടന്ന ധനശാസ്ത്രപരമായ ഡിബൈറ്റ്, സമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രസംഗപരമ്പരയിലെ ഒരു പ്രധാനയിനമായിരുന്നു. ധനികനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അന്തരം ഭാവിയിലേക്കു ഗുരുതരമായ പ്രശ്നങ്ങളാണ് സംഭരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിൽ ഇരുകൂട്ടരും ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. ആയതിനാൽ വൈകാതൊരു വ്യതിയാനം ഇതിനു വരുത്തണമെന്ന് പൗരസ്ത്യ പ്രതിനിധികൾ അറിയിച്ചു. അല്പം സന്മനോഭാവവും സ്വല്പം ത്യാഗസന്നദ്ധതയും പടിഞ്ഞാറൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിന്ന് വരുമെങ്കിൽ ഈ പ്രശ്നത്തിന് വേഗത്തിൽ പരിഹാരം കാണാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ലേഡി ജാക്സൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പല അവസരങ്ങളിലും പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങൾ സന്മനോഭാവം കൊണ്ടും ജനാധിപത്യനടപടികൾ കൊണ്ടും ഇതിനു പരിഹാരമാർഗ്ഗം കാണുവാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ സൂചിപ്പിച്ചു. ദേശീയ ലവലിൽ പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങൾ സാമ്പത്തികാനീതിയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞെന്നും അന്തർദേശീയ വ്യവസ്ഥിതിയിലും സാമ്പത്തികനീതി പാലിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്നും അവർ വാദിച്ചു. അലഹബാദ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ധനശാസ്ത്ര വിദഗ്ദ്ധനായ പ്രൊഫസ്സർ സാമുവേൽ പാർമറും, സാമ്പിയായിലെ പ്രസിഡണ്ട് കൗണ്ടയെപ്പോലുള്ള രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളും കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശവർഷകാലത്തെയനുഭവം പാശ്ചാത്യരുടെ സന്മനോഭാവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിന് അനുകൂലമല്ലെന്നു വാദിച്ചു. പാശ്ചാത്യരിൽ നിന്നുള്ള സാമ്പത്തിക സഹായം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. വല്ലതും ലഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും അതു നൽകുന്നതായ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മയമില്ലാത്ത വ്യവസ്ഥകൾ മൂലം കാലാന്തരത്തിൽ ലഭിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അവർ എടുത്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. പ്രസിഡണ്ട് കൗണ്ടയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മത്സ്യത്തെ പിടിക്കുവാൻ ഇര ഇട്ടുകൊടു

ക്കുന്നതു പോലെയാണ് വിദേശസഹായം. പാശ്ചാത്യേതരരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിന്ന് കയറ്റി അയക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്ക് തുച്ഛമായ വിലയും അവിടേക്ക് കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്ന സാധനങ്ങൾക്ക് താരതമ്യേന വർദ്ധിച്ച തോതിലുള്ള നിരക്കുമാണുള്ളത്. ഇതാണ് തന്ത്രപരമായൊരു ചൂഷണമാർഗ്ഗം. പാവപ്പെട്ടവരുടെ വക്താക്കൾ വെട്ടിത്തുറന്ന് ഈവിധം സംസാരിച്ചത് അസംബ്ലിയിൽ ആദർശപരമായൊരു സംഘർഷാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കാതിരുന്നില്ല. എണ്ണിയെണ്ണി നിരത്തിവെയ്ക്കപ്പെട്ടതായ കാര്യങ്ങൾ ഇന്നത്തെ അന്യായമായ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഉള്ളറകൾ തുറന്നുകാണിക്കുന്നവയായിരുന്നു. തന്മൂലം അസംബ്ലിയുടെ സംവാദങ്ങളിൽ 'നീതി', 'വിപ്ലവം' എന്ന പദങ്ങൾ വളരെയേറെ ആവേശഭരിതമായാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. പാശ്ചാത്യേതരലോകം അതിന്റെ ശബ്ദം ശക്തിയോടെ അവിടെ കേൾപ്പിച്ചു. ആ ശബ്ദം അവഗണിക്കുകയും അപമാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത് ലോകസമാധാനത്തിന്റെ ശവക്കുഴി തോണ്ടുന്നതിനു തുല്യമായിരിക്കും.

യുവശബ്ദം

ഉപ്പ്സാലായിൽ വന്നെത്തിയവരിൽ യുവജനങ്ങൾ കുറവായിരുന്നു. സാധാരണയായി ഓരോ സഭയിൽ നിന്നും നേതാക്കന്മാരായിട്ടുള്ളവരാണല്ലോ ഇതുപോലെയുള്ള സമ്മേളനത്തിലേക്ക് അയക്കപ്പെടുന്നത്. പ്രായത്തിൽ ഒരു പരിധി കഴിഞ്ഞവരായിരിക്കും നേതൃവലയത്തിലുള്ളത്. അതായിരിക്കുമിതിനു കാരണം. എന്നാൽ ചുരുക്കം ചില ഡലിഗേഷൻ അങ്ങനെയല്ലായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ അംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ നിന്നു വന്ന സംഘത്തിൽ 30 വയസ്സിന് താഴെയുള്ള ചിലർ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതിയിൽ നമ്മുടെ സഭയിൽ നിന്നുള്ള ഡലിഗേഷനിൽ യുവാക്കന്മാരായ ഫാദർ ജോസഫ് വെണ്ടറപ്പിള്ളി, കെ. കെ. വറുഗീസ് ശെമ്മാശ്ശൻ, ശ്രീ. ഫീലിപ്പോസ് തോമ്മസ് എന്നിവർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അഭിവന്ദ്യ പൗലൂസ് മാർ പീലക്സീനോസ് തിരുമേനിയും മാത്യൂസ് മാർ കൂറിലോസ് തിരുമേനിയും, ഡോ. ജെ. അലക്സാണ്ടറും അവിചാരിതമായ ചില കാരണങ്ങളാൽ സ്ഥലത്തെത്താതെയിരുന്നതിനാലാണ് ഇവർ നമ്മുടെ സഭയെ പ്രതിനിധീകരിച്ചത്. മുപ്പത് അംഗങ്ങളടങ്ങിയ റഷ്യൻ ഡലിഗേഷനിലും ചില ചെറുപ്പക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഡലിഗേറ്റുകൾക്കു പുറമേ, വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് 135 പേർ യുവജനപ്രതിനിധികളായി ഈ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. നമ്മുടെ സഭയിൽ നിന്നും യുവജനപ്രതിനിധിയായി സംബന്ധിച്ചത് കോട്ടയം ബസ്സേലിയോസ് കോളജിലെ ലക്ചറർ കെ. വി. പൗലൂസ് ശെമ്മാശ്ശനാണ്. ഇവർക്ക്

അസംബ്ലിയിൽ വോട്ടവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അസംബ്ലിക്കകത്തും പുറത്തും തങ്ങളുടെ ശബ്ദം വ്യക്തമായി അവർ കേൾപ്പിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ഒരു യാഥാസ്ഥിതികമട്ടിലും മാതൃകയിലുമാണ് അസംബ്ലി സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതുമെന്ന് അവർ പരാതിപ്പെട്ടു. ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്ന അനേകരോടു വിശിഷ്യ, ബിയാഫ്രയിലുള്ളവരോടു സഹതാപം കാണിക്കുവാനായി അവർ ഒരു ദിവസം ഉപവാസവ്രതമനുഷ്ഠിക്കുകയുണ്ടായി. സ്വീഡനിലെ യുവാക്കളിൽ ഒട്ടേറെപ്പേരും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു വന്ന ചിലരും അസംബ്ലിഹാളിനു സമീപം വന്നുകൂടുമായിരുന്നു. അസംബ്ലിയുടെ ഔദ്യോഗിക പരിപാടികൾ രാത്രി 9.45 –ന് അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ 'ക്ലബ്ബ് 68' എന്ന യുവജനസ്ഥാപനം പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുകയായി. സമ്മേളനത്തിനെത്തിയിട്ടുള്ള നേതാക്കന്മാരെ അവിടേക്കു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പ്രസംഗിപ്പിക്കുകയും വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവരുമായി ചർച്ച ചെയ്യുകയുമായിരുന്നു ഈ യുവജനങ്ങളുടെ പതിവ്. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഈ ചർച്ചാ സമ്മേളനത്തിൽ രാത്രി 2 മണിവരെ ഈ ലേഖകനും പങ്കെടുക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. അസംബ്ലിയിൽ നടന്നതിനേക്കാൾ ആത്മാർത്ഥവും സ്വതന്ത്രവുമായ ചർച്ചകൾ 'ക്ലബ് 68' –ൽ നടക്കുകയുണ്ടായി എന്നുള്ളത് സന്തോഷകരമായ ഒരു സംഗതിയാണ്.

എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാവി

എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നിർണ്ണായകമായ ഒരു കാലയളവാണ് 1968; വിശേഷിച്ചും ലോകസഭാ കൗൺസിലിന്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിലെ ചർച്ചകളും അതെടുത്ത തീരുമാനങ്ങളും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ചിന്താഗതികളുമായി അടുത്തു പെരുമാറുവാൻ കത്തോലിക്കർക്ക് അവസരം നൽകുന്നുണ്ട്. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ പല വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരും ഈ അവസരം ശരിക്കുപയോഗിക്കുവാനും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലൊരു പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതി റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ സംജാതമായിരിക്കയാണ്. ജനനനിയന്ത്രണത്തിന് നിയമപ്രാബല്യം നൽകുവാൻ വളരെയേറെ കത്തോലിക്കർ പരിശ്രമിക്കുന്നു. നിർബന്ധിതമായ അവിവാഹിത ജീവിതം വൈദികരുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നതിൽ അമേരിക്കയിലെയും ഹോളണ്ടിലെയും ജർമ്മനിയിലെയും ആയിരക്കണക്കിന് കത്തോലിക്കാ വൈദികർ പ്രതിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ രാജ്യങ്ങളിലും മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിലും കത്തോലിക്കരും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും തമ്മിൽ വി. കുർബ്ബാനാനുഭവം നടത്തുവാൻ അനേകർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളൊക്കെയും യാഥാസ്ഥിതികമായ ഒരു നിലപാടിൽ മുറുകെപ്പിടിക്കുവാൻ പോപ്പിനെയും റോമിൽ അധികാരവൃത്തത്തിലുള്ളവരെയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതുപോല തോന്നുന്നു.

റോമൻ കത്തോലിക്കാ ചിന്താഗതിയിലുള്ള ഈ സംഘർഷാവസ്ഥയും എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിനോടുള്ള അടുപ്പത്തിന്റെ പോരായ്മയും നിമിത്തം ആസന്നഭാവിയിൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ WCC യിൽ ചേരുമോയെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും WCC യിൽ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു മേധാവിത്വമാണ് നിലവിലുള്ളത്. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി WCC യുടെ കവാടം തുറന്നിട്ടുണ്ട്. ആ സഭ ഇതിലെ അംഗമാകുവാൻ എപ്പോൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാണെന്ന് WCC ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ അംഗത്വമെടുത്തുവന്നാൽ ഈ സമിതിയിൽ തങ്ങളുടെ ആധിപത്യമവസാനിക്കുകയില്ലേയെന്ന് അവർ ന്യായമായും ഭയപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഫെയിത്ത് ആൻഡ് ഓർഡർ കമ്മീഷൻ, അതിന് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മേധാവിത്വമാഗ്രഹമില്ലെങ്കിൽ ഈ കമ്മീഷന്റെ മൂന്നിലൊന്ന് അംഗത്വം റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു നൽകേണ്ടതാണ്. ലോകക്രിസ്തീയ ജനസംഖ്യയിൽ പകുതിയോളം വരും കത്തോലിക്കർ (135 അംഗങ്ങളുള്ള ഫെയിത്ത് ആൻഡ് ഓർഡർ സമിതിയിൽ 9 പേർ മാത്രമേ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ നിന്നുള്ളു). ക്രിസ്തീയ ജനസംഖ്യയിൽ മൂന്നിലൊന്നേ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരുള്ളുവെങ്കിലും ഈ സമിതിയിൽ നൂറോളം അംഗങ്ങൾ അവരുടേതാണ്.

ഓർത്തഡോക്സ് സംഭാവന

എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഓർത്തഡോക്സ് സംഭാവനയെന്താണ്? നമ്മുടെ സാമ്പത്തികമായ സംഭാവന പരിതാപകരമാംവണ്ണം തുച്ഛമാണ്. ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചർച്ചകളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവർ വിരളമാണ്. പാശ്ചാത്യചിന്താഗതിയാണ് ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കൂടുതലായി നിഴലിക്കുന്നത്. തന്മൂലം ഓർത്തഡോക്സുകാരും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും അതൃപ്തരാകുന്ന അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഓർത്തഡോക്സ് സഭ അതിന്റെ പ്രേരണ ലോകസഭാ കൗൺസിലിൽ ചെലുത്തിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പാശ്ചാത്യ സഹോദരങ്ങൾക്ക് അത്ര രുചിച്ചില്ലെങ്കിലും നാം ഈ സ്വാധീനത ആഴത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, റോമൻ കത്തോലിക്കർക്കും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർക്കുമെന്നപോലെ നമുക്കും സഭയുടെ യോജിപ്പ് സുപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ്. സത്യവിശ്വാസ പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ള ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പൂർണ്ണമായ സഹകരണം കൂടാതെ സഭകളുടെ ഐക്യം സാദ്ധ്യമല്ല; പൂർ

ണ്ണമായ സഹകരണം കൂടാതെ സഭകളുടെ ഐക്യം സാദ്ധ്യമല്ല; സഭൈക്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കാതലായ പുരോഗതിയും സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ ആ സഹ കരണം വേണ്ടുംവിധം നൽകണമെങ്കിൽ നമുക്ക് ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ കൂടു തൽ ആത്മീയവും ബുദ്ധിപരവുമായ ശക്തിയുണ്ടാകണം.

ഉപ്പ്സാലാ സമ്മേളനത്തിലെ സുപ്രധാന കമ്മറ്റികളിൽ ഒന്നായ ഇന്റർ ചർച്ച് എയ്ഡ് കമ്മറ്റിയിൽ നമ്മുടെ ഫിലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് തിരുമേനി ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു. പൊതു അസംബ്ലിയുടെ ആരാധനയിൽ നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യ സഭകളുടെ പ്രഭാതപ്രാർത്ഥന നടന്ന അവസരത്തിൽ തിരുമേനി ചെയ്ത പ്രസംഗം അത്യന്തം ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു.

ബ. വി. സി. ശമുവേൽ അച്ചൻ ഫെയിത്ത് ആൻഡ് ഓർഡർ കമ്മിറ്റി യുടെ സെക്രട്ടറിയായി അസംബ്ലിയിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. അർമ്മീനി യൻ സഭയിലെ ബിഷപ്പ് സർക്കീസിയാൻ അഖില ലോക സഭാ കൗൺസി ലിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മറ്റിയിലേക്കു തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഗ്രീക്ക്, റഷ്യൻ സഭകളിലെ പ്രതിനിധികൾ അസംബ്ലിയിൽ ഇപ്രാവശ്യം വളരെ സുപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കു വഹിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോ ക്തിയില്ല. നമുക്കു പരസ്പരം യോജിപ്പും കുറേക്കൂടി സംഘടനാശക്തി യുണ്ടാകുമെങ്കിൽ വളരെയധികം നിർണ്ണായകമായ പങ്ക് മേലിൽ വഹി ക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

4

പാപ്പായുടെ സന്ദർശനം

പടിഞ്ഞാറിന്റെ പാത്രിയർക്കീസ് റോമ്മിലെ ബിഷപ്പ്, നമ്മുടെ നാടും സഭയും സന്ദർശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിലാദ്യമായിട്ടാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആടുകളായ കത്തോലിക്കാ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സന്ദർശിയ്ക്കുന്നതിനാണ് വന്നത്. ഐക്യത്തിന് വേണ്ടി കൂടെയാണെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. ക്രൈസ്തവരുടെ ഐക്യം മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരാശിയുടെ മുഴുവൻ ഐക്യം മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണ് ഐക്യം എന്ന് പറയുന്നതെന്ന് സാഹചര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് വ്യക്തം.

സഭയുടെ ഐക്യവും മനുഷ്യരാശിയുടെ ഐക്യവും പരസ്പര ബന്ധമുള്ളവയാണ്. സഭകളിലെ പിളർപ്പുകളിൽ അധികവും വിശ്വാസ വ്യത്യാസത്തിൽ നിന്നല്ല, പ്രത്യുത രാഷ്ട്രീയ, സാമുദായിക വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളതെന്ന് ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാലറിയാം.

റോമ്മാ പാപ്പയുമായി പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അകന്നത് പ്രധാനമായും അഞ്ചും ആറും ശതാബ്ദങ്ങളിലായിരുന്നു. അതുവരെ നാമെല്ലാവരും ഒരു സഭയായിരുന്നു. ഈ സഭയ്ക്ക് കർത്താവായ യേശുമിശിഹായല്ലാതെ മറ്റൊരു തലവനുമില്ലായിരുന്നു.

നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ് 325-ൽ കൂടിയപ്പോൾ, ഇരിപ്പിടങ്ങളുടെ മുറക്രമീകരിയ്ക്കുന്ന (Protocol) ചുമതല കുസ്തന്തിനോസ് ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് ഏറ്റെടുത്തത്. റോമ്മാസാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രോട്ടോക്കോൾ അനുസരിച്ച് ചക്രവർത്തിയ്ക്ക് ഒന്നാം സ്ഥാനവും, ആഫ്രിക്കയിലെ വൈസ്റോയി അലക്സാൻഡ്റിയയിലെ പ്രീഫെക്റ്റിന്ന് രണ്ടാം സ്ഥാനവും, ആസ്യയിലെ പ്രീഫെക്റ്റ്, അന്ത്യോഖ്യായിൽ നിവസിയ്ക്കുന്ന ‘‘കിഴക്കിന്റെ പ്രഭു’’വിന്ന് മൂന്നാം സ്ഥാനവുമായിരുന്നു. ഉൽഘാടന പ്രസംഗം കുസ്തന്തീനോസ് ചക്രവർത്തി തന്നെ ചെയ്തു. റോമിലെ ബിഷപ്പ് വന്നില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി കൊർഡോവയിലെ ഹോസിയസും പാപ്പായുടെ രണ്ടു പുരോഹിതന്മാരും ചക്രവർത്തിയുടെ തൊട്ടടുത്തും, അലക്സന്തറിയാ പാത്രിയർക്കീസായ അലക്സാണ്ടർ അതിനടുത്തും ഇരുന്നിരുന്നു അന്ത്യോഖ്യായ്ക്ക് അതിനടുത്ത സ്ഥാനം. അവിടെ പരിശുദ്ധനായ മാർ എവുസ്താത്തിയോസ് (ഒസ്താത്യോസ് ലോപരൂപമാണ്) ആസനസ്ഥനായിരുന്നു. ഈ പ്രോട്ടോക്കോൾ നിഖ്യാസുനഹദോസ് സഭയുടെ പ്രോട്ടോക്കോളായി സ്വീകരിച്ചതിൽ നിന്നാണ് റോമ്മാ പാപ്പായ്ക്ക് “തുല്യരിൽ ആദ്യൻ” എന്ന സ്ഥാനം സഭ

കൊടുക്കാനിടയായത്.

അന്ന് സഭയ്ക്ക് 'ആകമാന സഭാതലവൻ' ഇല്ല. റോമ്മാ സാമ്രാജ്യത്തിലെ സഭകളെ ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോയിരുന്നത് ചക്രവർത്തി തന്നെയായിരുന്നു. റോമ്മാ സാമ്രാജ്യത്തിന് പുറത്ത് അനേക സഭകളന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോന്നിനും അതതിന്റെ എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരും, അവരുടെ സുന്നഹദോസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി, രാജ്യത്തെ തലസ്ഥാന നഗരിയിലെ ബിഷപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. ന്യൂബിയാ, അറേബിയ, അർമ്മീനിയ, ജോർജ്ജിയാ, പേർഷ്യ, ഇന്ത്യ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ സഭകൾ സ്വയംപര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നു. എത്യോപ്യയിലെ സ്വതന്ത്രസഭയും ഇക്കാലത്ത് ഉടലെടുത്തു. റോമ്മാ ചക്രവർത്തിയ്ക്കോ റോമ്മാസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഏതെങ്കിലും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കോ സാമ്രാജ്യത്തിന്ന് പുറത്തുള്ള സഭകളുടെമേൽ യാതൊരു അധികാരവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ആ സഭകൾ അവയുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു നടന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്ന് നിഖ്യാ പറയുന്നത്.

അന്ന് റോമ്മായിലെ ബിഷപ്പിന്റെ അധികാരപരിധി റോമ്മാ നഗരത്തിന് ചുറ്റും മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പാശ്ചാത്യസഭയെ പ്രതിനിധീകരിയ്ക്കുന്ന ബിഷപ്പന്മാർ നിഖ്യായിൽ ആറ് പേരേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സാമ്രാജ്യത്തിൽ ആകെയുള്ള 300 ൽപ്പരം മെത്രാന്മാരിൽ ആറു പേർ മാത്രം: യൂറോപ്യന്മാരായിരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ നിന്ന് റോമാസാമ്രാജ്യത്തിനകത്തെ സഭ തന്നെ ഏഷ്യയ്ക്കും ആഫ്രിയ്ക്കയ്ക്കും ബഹുഭൂരിപക്ഷമുള്ള ഒരു പൗരസ്ത്യ സഭയായിരുന്നു എന്ന് കാണാം. എന്നാൽ ആകമാന സഭയുടെ മേൽ അധികാരം വഹിയ്ക്കുന്ന ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഒരിടത്തുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എങ്ങിനെ റോമ്മാ ബിഷപ്പിന് പിന്നെ ഇത്ര വലിയ പ്രതാപവും ശക്തിയും ലഭിച്ചു എന്നുള്ള ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കിവിടെ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നില്ല. അദ്ധ്യാത്മിക ശക്തിയേക്കാൾ ലൗകിക ശക്തിയാണ് ഈ വികാസത്തിന്റെ പിറകിലുണ്ടായിരുന്നത്. അദ്ധ്യാത്മികശക്തി ഇല്ലായിരുന്നു എന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിനർത്ഥം. മറ്റേതൊരു സഭയേയും പിറകിലാക്കുന്ന അദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യം പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ചില കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അതിനേക്കാൾ ശക്തമായ ലൗകിക സാമ്രാജ്യത്വശക്തി കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ കൊച്ചുസഭ ലോകമെങ്ങും പടർന്നു പന്തലിച്ചത്.

നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിന്റെ കാലത്ത് ആറു മെത്രാന്മാർ സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ച ആ പാശ്ചാത്യസഭയ്ക്ക്, ഇന്നൊരു ലോകസുന്നഹദോസുണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ 4000 എപ്പിസ്കോപ്പന്മാരെ അയയ്ക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളത് അത്ഭുതാവഹമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

ഈ അത്ഭുതാവഹമായ സഭയുടെ പ്രധാന തലവനെന്ന നിലയിലാണ് റോമാ പാപ്പായെ നാം സ്വാഗതം ചെയ്തതും.

ഏലിയാ കത്തീഡ്രലിൽ വെച്ചുള്ള നമ്മുടെ പരിശുദ്ധ ബാവായുടെ സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ എടുത്തുപറഞ്ഞു. ഒന്നാമത്, അജമോഷണം എന്ന പ്രസ്ഥാനം നിലയ്ക്കണം. രണ്ടാമത്, കത്തോലിക്കാ സഭാ പണ്ഡിതന്മാരും പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ പണ്ഡിതന്മാരും തമ്മിൽ 1972-78 വർഷങ്ങളിൽ വിയന്നായിൽ വെച്ചു നടന്ന സംഭാഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ കത്തോലിക്കാ - ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ തമ്മിൽ ഒരു സംഭാഷണം നടക്കണം. ഇത് രണ്ടും ഉണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ അനേക കാര്യങ്ങളിൽ പരസ്പരം സഹകരിയ്ക്കാനൊക്കും.

മാർപ്പാപ്പായുടെ മറുപടിയിൽ സഭയൊന്നാകണമെന്നല്ലാതെ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒന്നാകുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി പിരിയുന്ന സമയത്ത്, കാറിൽ കയറുന്നതിന് മുൻപായി മാർപാപ്പാ നമ്മുടെ ബാവായോട് പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ റോമ്മയിലെ പാപ്പാ അവിടുന്ന് കോട്ടയത്തെ പാപ്പാ' എന്ന്. അതിന്റെ പിറകിൽ കിടക്കുന്നത് റോമ്മാ പാപ്പായുടെ പരമാധികാരം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാമെങ്കിൽ നമ്മുടെ കാതോലിക്കായുടെ പാത്രിയർക്കാ സ്ഥാനം അംഗീകരിയ്ക്കാമെന്നോ മറ്റോ ആയിരിയ്ക്കണം. കാരണം അങ്ങിനെയൊരു വിചിത്രമായ നിർദ്ദേശം ഇവിടെയുള്ള ചില കത്തോലിക്കാ മെത്രാന്മാർ നമ്മുടെ ബാവായുടെ മുൻപിൽ കുറെ ആഴ്ചകൾക്ക് മുൻപിൽ സമർപ്പിച്ചു എന്നുള്ളത് പരമാർത്ഥമാണ്. വത്തിക്കാനിൽ നിന്നുള്ള നീക്കമായിരുന്നു ഇതെന്നും, പാപ്പാ ഇവിടെയുള്ളപ്പോൾ 'പുനരൈക്യം' സാധിയ്ക്കാമെന്നുമൊക്കെയായിരുന്നിരിയ്ക്കണം ചിലരുടെ മോഹമെന്നും അറിവുള്ളവർ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെയായിരിയ്ക്കണം പരിശുദ്ധ ബാവായുടെ പ്രസംഗത്തിൽ അല്പം കൂടുതൽ കർക്കശത്വം കണ്ടതും. കുന്നശ്ശേരി മെത്രാച്ചന്റെ വീട്ടിൽ പാപ്പായുടെ കൂടെ ഊണുകഴിയ്ക്കാൻ നമ്മുടെ ബാവാ ചെന്നാൽ മതിയെന്നും പാപ്പാ നമ്മെ വന്ന് കാണേണ്ടുന്നയാവശ്യമില്ലെന്നും ഇവിടത്തെ കത്തോലിക്കാ മെത്രാന്മാർ നിർദ്ദേശിച്ചതും ഈ കർക്കശത്വത്തിന്റെ പിറകിൽ കാണും.

പാപ്പായുടെ സന്ദർശനത്തിന് ഏതാനും വാരങ്ങൾക്കുമുമ്പ് നമ്മുടെ ബാവായെക്കാണാൻ മൂന്നു കത്തോലിക്കാ മെത്രാന്മാർ വരുന്നുവെന്നും അവരെ സ്വീകരിയ്ക്കണമെന്നും ഒരു കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതൻ വന്ന് നമ്മുടെ ബാവായോടഭ്യർത്ഥിച്ച് ബാവാ സമ്മതിച്ചശേഷം, ബാവാ ഈ മെത്രാന്മാരെ ദേവലോകത്തേയ്ക്ക് ക്ഷണിയ്ക്കുന്നതായി ബാവായുടെ ഒപ്പിട്ട എഴുത്ത് വേണമെന്ന് പറഞ്ഞ് സൂത്രത്തിൽ എഴുത്തുവാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയത് "പുനരൈക്യ"ത്തിനുള്ള പ്രഥമനീക്കം നമ്മുടെ ബാവാ

യിൽ നിന്നാണുണ്ടായതെന്ന് കാണിയ്ക്കാനുള്ള രേഖയുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും സംശയമുണ്ട്. നമ്മുടെ സഭയും കത്തോലിക്കാ സഭയും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദബന്ധത്തെ കണക്കിലധികം ഉലയ്ക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു അന്ത്യോഖ്യാ റീത്തുകാരിൽ നിന്നു മാത്രമല്ലാതെ സുറിയാനിക്കത്തോലിക്കാ (മലബാർ റീത്തു) ബിഷപ്പന്മാരിൽനിന്ന് കൂടെവന്ന ഈ "പുനരൈക്യ" നീക്കം.

കത്തോലിക്കാ സഭയും പൗരസ്ത്യസഭകളും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ വിശ്വാസൈക്യം ഉണ്ടെന്നു പറയാം. പക്ഷേ പല കാര്യങ്ങളിലും കത്തോലിക്കാ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത് അബദ്ധമാണെന്ന് നാം വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, റോമ്മാ പാപ്പായ്ക്ക് മറ്റ് ബിഷപ്പന്മാരുടെ മേൽ ഏതെങ്കിലും അധികാരമുണ്ടെന്ന് നാം സമ്മതിയ്ക്കില്ല. ലോകത്തിലെ സഭ മുഴുവന്റെയും തലവൻ റോമ്മാ ബിഷപ്പാണെന്നും അദ്ദേഹത്തെ കൂടാതെ സഭയില്ലെന്നും നമുക്ക് വിശ്വസിക്കാനാവില്ല. റോമ്മാ ബിഷപ്പിന്റെ സ്ഥാനം മറ്റു ബിഷപ്പന്മാർക്കില്ലാത്തതാണെന്നും അത് പത്രോസിന്റെ "പരമാധികാര"ത്തിൽ അധിഷ്ടിതമാണെന്നും നമുക്ക് വിശ്വസിയ്ക്കാനാവില്ല. മാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വം, കന്യകമറിയാമിന്റെ അമലോൽഭവം മുതലായതും തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങൾ തന്നെ.

തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങളെ കത്തോലിക്കാസഭ തിരുത്താൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ പരിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ കൂടെയുള്ള ഐക്യത്തിന് പൗരസ്ത്യ സഭകൾ എപ്പോഴും തയ്യാറാണ്. പക്ഷേ പരമാധികാരം ഒന്നും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ല. ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്കങ്ങിനെ ഒരു പാരമ്പര്യവുമില്ല. പടിഞ്ഞാറിന്റെ പാത്രിയർക്കീസായി റോമ്മാപാപ്പായെ അംഗീകരിയ്ക്കുന്നതിന്ന് ഇപ്പോൾ പ്രധാന തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നത് പരമാധികാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ തെറ്റായ ഉപദേശം തന്നെയാണ്.

കത്തോലിക്കാ സഭയെക്കുറിച്ച് പൗരസ്ത്യ സഭകൾക്കെല്ലാമുള്ള അനുഭവത്തിൽ വഞ്ചനയുടെ ആത്മാവ് വളരെയധികം കാണുന്നു. നമ്മുടെ സഭയെ അട്ടിമറിക്കാനല്ലാതെ സഹായിയ്ക്കാനുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾ അധികം കാണുന്നുമില്ല. അടുത്തകാലത്തെ അനുഭവം ഇതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല.

സ്നേഹവും ആത്മാർത്ഥതയുമില്ലാതെ സഭൈക്യം സാദ്ധ്യമല്ല. ആ സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കും ആത്മാർത്ഥതയിലേയ്ക്കും ക്രിസ്തുവിലുള്ള ഐക്യത്തിലേയ്ക്കും നമ്മെയെല്ലാവരേയും നയിയ്ക്കാൻ നമുക്ക് ക്രിസ്തുവിനോടപേക്ഷിക്കാം.

സ്നേഹവും ആത്മാർത്ഥതയും എന്നുള്ളത് സഭകൾ തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ മാത്രം പോരാ. ഇതര മതവിശ്വാസികളുമായുള്ള ബന്ധത്തിലും,

ഒരു മതവുമില്ലാത്തവരോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിലും കാണണം. അവർക്കും ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിശ്വാസമില്ല എന്ന നിലയിൽനിന്ന് ഭേദപ്പെടുത്താൻ പാപ്പായുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സന്ദർശനം സഹായിച്ചോ എന്നുള്ളതിനേക്കുറിച്ചും വളരെയേറെ സംശയമുണ്ട്.

പാപ്പായ്ക്ക് മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ കൊടുത്തതുപോലുള്ള സ്വീകരണം ലോകത്തിലെ മറ്റൊരു ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും നൽകുകയില്ല. ഗ്രീസിലാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിയിൽ സ്വീകരിയ്ക്കുമായിരുന്നോ എന്ന് സംശയമുണ്ട്. ഇവിടത്തെ സഭ നൽകിയ സ്വാഗതം മറ്റുള്ള ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ നൽകാത്തത് അവർക്കും തിക്തകങ്ങളായ അനുഭവങ്ങൾ അവരുടെ റോമാബന്ധ ചരിത്രത്തിലും ധാരാളം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ്.

മാർപാപ്പയുടെ പെരുമാറ്റം ഏറ്റവും വിനീതവും ഹൃദ്യവുമായിരുന്നുവെങ്കിലും, 'ഞാൻ റോമ്മായുടെ പാപ്പാ, അങ്ങ് കോട്ടയത്തിന്റെ പാപ്പാ' എന്നുള്ള വാക്കുകളിൽ നിന്ന് ധ്വനിയ്ക്കുന്നത്, ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളെ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ നിന്ന് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്ന് ശേഷവും ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ അധികം പിന്മാറിയിട്ടില്ലെന്നല്ലേ? അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അത് വ്യക്തമാക്കുന്നത് നല്ലതായിരിയ്ക്കും. അത് തന്നെയാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, രണ്ടാം വത്തിക്കാന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് അജമോഷണത്തിൽ നിന്ന് പിന്മാറാൻ തന്റെ ഇടയന്മാരെ നിർദ്ദേശിയ്ക്കാനെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് സാധിയ്ക്കുമോ? ഇതാണ് നമ്മുടെ ബാവാ പറഞ്ഞതിന്റെ പിറകിൽ കിടക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ എന്ന് തോന്നുന്നു.

(*പുരോഹിതൻ*, ഏപ്രിൽ 1986)

മഹാപുരോഹിതന്റെ ചുമതലകൾ

പിതാക്കന്മാരേ, കർത്താവിൽ വാത്സല്യമുള്ളവരെ,

ഇന്ന് ദൈവത്തിന്റെ വലിയ കരുണയാൽ ഒരു വലിയ മഹാപുരോഹിതനെ നമുക്ക് നല്കപ്പെടുവാൻ പോവുകയാണ്. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ഈ മഹാപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച്, അഹറോന്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ തലവനായ അഹറോനെക്കുറിച്ച് ലേവ്യ പുസ്തകം പറയുന്നത് നമുക്കു ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കാം (ലേവ്യ പുസ്തകം 8:4). "സഭ സമാഗമന കൂടാരത്തിന്റെ വാതില്ക്കൽ വന്നു കൂടി. മോശ സഭയോടു: യഹോവ കല്പിച്ച കാര്യം ഇതാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. മോശ അഹറോനെയും പുത്രന്മാരെയും അടുക്കൽ വരുത്തി അവരെ വെള്ളം കൊണ്ടു കഴുകി. അവനെ ഉള്ളങ്കി ഇടുവിച്ചു. നടുക്കെട്ടു കെട്ടിച്ചു. അങ്കി ധരിപ്പിച്ചു. ഏഫോദ് ഇടുവിച്ചു. ഏഫോദിന്റെ ചിത്രപ്പണിയായ നടുക്കെട്ടു കെട്ടിച്ചു. അതിനാൽ അതു മുറുക്കി. അവനെ പതക്കം ധരിപ്പിച്ചു; പതക്കത്തിൽ ഊറീമും തുമ്മീമും വെച്ചു. അവന്റെ തലയിൽ മുടിവെച്ചു; മുടിയുടെ മേൽ മുൻവശത്തു വിശുദ്ധ കിരീടമായ പൊൻപട്ടം വെച്ചു, യഹോവ കല്പിച്ചതു പോലെ തന്നെ."

കർത്താവിൽ വാത്സല്യമുള്ളവരേ,

പൊതുവിന്റേതായ ഒരു മഹാപുരോഹിതൻ ഇന്ന് സഭ മുഴുവൻ കൂടി വാഴിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഈ മഹാപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ് എന്ന് ഉള്ളതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്കു മാത്രം നിങ്ങളോട് വളരെ ചുരുക്കമായി പറയുവാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിൽ, പഴയനിയമത്തിന്റെ പ്രധാന മർമ്മങ്ങളിലൊന്നാണ് സഭ എന്നും പൗരോഹിത്യം എന്നും പറയുന്നത്. ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ ചിന്തിക്കുന്ന പുതിയ തലമുറയുടെ ചിന്തയ്ക്ക് സഭ എന്നു പറയുന്നതും പൗരോഹിത്യം എന്നു പറയുന്ന രഹസ്യവും അത്ര തന്നെ സുഗ്രാഹ്യമല്ലാതെയാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. സഭയും പൗരോഹിത്യവും ഒറ്റക്കെട്ടാണ്. സഭയില്ലാതെ പൗരോഹിത്യമില്ല. എന്നാൽ എന്താണിതു രണ്ടിന്റെയും അർത്ഥം എന്നു ചോദിച്ചാൽ വളരെ ചുരുക്കമായിട്ട് ഞാൻ പറയാം, സഭ എന്നു പറയുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ അധിവാസ സ്ഥാനമാണ്. ദൈവം വസിക്കുന്നത് കല്ലും മരവും കൊണ്ട് കെട്ടിയിട്ടുള്ള കെട്ടിടങ്ങളിലല്ല. മനുഷ്യരാകുന്ന സമൂഹം ഒന്നായി തീർന്നിട്ട് ആ സമൂഹത്തിനകത്ത് ദൈവം വസിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ വലിയ മർമ്മം. നാമെല്ലാവരും ഏകശരീരമായി തീർന്നിട്ട് നമ്മിൽ കർത്താവ് വസിക്കുന്നു എന്നു

ള്ളതാണ് സഭ എന്നു പറയുന്നതിന്റെ പ്രധാനമായ ആശയം. ആ സഭ യിൽ പൗരോഹിത്യത്തിന് ഒരു പ്രമുഖ സ്ഥാനം ഉണ്ട്. അധികാരത്തിന്റെ കാര്യമല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ബഹുമാനത്തിന്റെ കാര്യം പോലുമല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്, പൗരോഹിത്യം എന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ്.

“അഹറോനെ ഉള്ളങ്കി ഇടുവിച്ചു. നടുക്കെട്ടു കെട്ടിച്ചു. അങ്കി ധരിപ്പിച്ചു. ഏഫോദ് ഇടുവിച്ചു. ഏഫോദിന്റെ ചിത്രപ്പണിയായ നടുക്കെട്ടു കെട്ടിച്ചു. അതിനാൽ അതു മുറുക്കി. അവനെ പതക്കം ധരിപ്പിച്ചു; പതക്കത്തിൽ ഊറീമും തുമ്മീമും വെച്ചു. അവന്റെ തലയിൽ മുടിവെച്ചു; മുടിയുടെ മേൽ മുൻവശത്തു വിശുദ്ധ കിരീടമായ പൊൻപട്ടം വെച്ചു; യഹോവ മോശ യോടു കല്പിച്ചതുപോലെ തന്നെ.” എന്തിനിതെല്ലാം? കുറച്ചധികം ആർഭാ ടമല്ലേ ഇതെല്ലാം എന്ന് ചോദിച്ചാൽ അതിന് വളരെ ചെറിയ ഒരു സമാധാ നമേ പറയുവാനുള്ളു. അതായത് മഹാപുരോഹിതൻ സഭയാകുന്ന സമൂഹ ത്തിൽ എന്നാളും അധിപതിയാണ്. സഭ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതീകമാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വ്യക്തമായ പ്രതിബിംബിത രൂപമാണ് മഹാപുരോഹിതൻ. ദൈവീകമായ സാന്നിദ്ധ്യം ശാരീരികമായി വഹിച്ചുകൊണ്ട് കർത്താവായ യേശുവിന്റെ സ്ഥാനം സഭയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ട പ്രതിബിംബമായി നിലകൊള്ളുവാനാണ് ഒരു മഹാപുരോഹിതൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.

വാത്സല്യമുള്ളവരേ,

നാം ചിന്തിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വളരെയധികം അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനമാണിത് എന്നുള്ളതു നാം മറന്നു പോകരുത്. പഴയ മഹാപുരോ ഹിതന്റെ മുടിയിടത്തിൽ സ്വർണ്ണം കൊണ്ട് ഒരു പ്ലേറ്റ് വെച്ചിരിക്കും. ആ പ്ലേറ്റിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് “Holliness to the Lord” എന്നാണ്. ‘യഹോവ നല്കുന്ന വിശുദ്ധി.’ അതാണതിന്റെ അർത്ഥം. കർത്താവായ യേശുമശിഹായുടെ തന്നെ, പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ പ്രതീ കമായിട്ടാണ് ആ മഹദ്വചനം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

മഹാപുരോഹിതന്റെ മാർപതക്കം എന്നു പറയുന്നത് ഇന്ന് ഏകദേശം രണ്ടായിട്ടാണ്. ഈ മാർപതക്കത്തിന്റെ അകത്ത് പന്ത്രണ്ട് കല്ല് വച്ചിട്ടുണ്ട്. വിലയേറിയ പന്ത്രണ്ട് കല്ല്. സൈസ് ഉള്ള പന്ത്രണ്ട് കല്ല്. ഓരോ കല്ലിന്മേ ലും യിസ്രായേലിലെ 12 ഗോത്രങ്ങളുടെ പേരാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ഒരു മഹാപുരോഹിതൻ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ തന്റെ ജനങ്ങളെ മുഴുവൻ ഹൃദയത്തിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്നു. ഈ 12 കല്ലിന്റെ പേര് മാർപതക്കത്തിൽ കൊത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എല്ലാ സമയത്തും മഹാപുരോഹിതന്റെ ചിന്തയിൽ തന്റെ ജനങ്ങളെ വഹിച്ചു കൊണ്ടാണ് ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നത് എന്നതാണ്. തന്റെ സ്വന്തകാര്യത്തിനു വേണ്ടിയല്ല, ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി. അതോടു കൂടെ ഈ

മാർപതക്കത്തിന്റെ അകത്ത് രണ്ട് വേറെ കല്ലുകൾ കൂടി വച്ചിട്ടുണ്ട്, അകത്താണ് (മാർപതക്കത്തിനു രണ്ട് പാളികളുണ്ട്). ആ പാളികൾക്കകത്ത് വേറെ രണ്ടു കല്ലു വച്ചിട്ടുണ്ട്. ഊറീമും തുമ്മീമും എന്ന രണ്ട് കല്ല്. (അമേരിക്കയിലെ യേൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ പ്രതീകം ഊറീമും തുമ്മീമുമാണ്). എന്താണീ ഊറീമും തുമ്മീമും? മലയാളത്തിൽ പറയുമ്പോൾ നമുക്കല്പം കുറവായി തോന്നിയേക്കാം. ഏറ്റവും പ്രസക്തമായ അർത്ഥമാണിതിനുള്ളത്.

ഊർ = പ്രകാശം, തുമ്മിം = Radius Light and Radius. ഇത് വഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് മഹാപുരോഹിതൻ നില്ക്കുന്നത്. ഈ light വും ആ lightness വും എല്ലായ്പോഴും മഹാപുരോഹിതനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ മാർപതക്കത്തിനു വിലയുള്ളു. ജനങ്ങളെ എല്ലാ സമയത്തും ഹൃദയത്തിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ട് വിശുദ്ധിയോടു കൂടെ സത്യസന്ധതയോടു കൂടെ പ്രകാശത്തോടു കൂടെ ഭീതിയോടു കൂടെ ദൈവതിരുമുമ്പാകെ നില്ക്കുന്നവനാണ് മഹാപുരോഹിതൻ എന്നുള്ള കാര്യം ഇന്നു നാം ഓർക്കുകയും നമ്മുടെ പുതിയ മഹാപുരോഹിതന് നാം വഴിക്കുള്ള സകല കൃപകളും ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടി നാം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യണം.

ഒരു മഹാപുരോഹിതന്റെ മൂന്നു ചുമതലകളെപ്പറ്റി അല്പമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കാം. ഒന്നാമത്, നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഒരു മഹാപുരോഹിതനുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട പേര് ഹസിയോറൂഹോ എന്നാണ്. ഹസിയോ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം സുറിയാനിയിൽ നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്നതിനോട് സാമ്യമുള്ള പേര് 'ഹൂസോയോ' എന്ന് പറയുന്നതാണ്. കുർബ്ബാനയ്ക്ക് മുമ്പ് ഹൂസോയോ പ്രാപിക്കുമല്ലോ - പാപമോചനം. അതാണ് ഹസിയോ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ദൈവത്തിനെയും മനുഷ്യനെയും പരസ്പരം അനുരഞ്ജനം ചെയ്യിക്കുക എന്നതാണ് മഹാപുരോഹിതന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ചുമതല. തന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ എല്ലാ സമയത്തും ജനത്തിൽ വലിയവനും ചെറിയവനും വേണ്ടി ദൈവതിരുമുമ്പാകെ ബലിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാ സമയത്തും ജനത്തെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളാണ് അനുരഞ്ജകനായ മഹാപുരോഹിതൻ.

രണ്ടാമത്, കുമറോൻ = ബലിയർപ്പിക്കുന്നവൻ അഥവാ പുരോഹിതന്മാരുടെ തലവൻ. സഭയുടെ പ്രാർത്ഥന എല്ലായ്പ്പോഴും ദൈവതിരുമുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനാണ് മഹാപുരോഹിതൻ. കുർബാന അർപ്പിയ്ക്കുമ്പോൾ മാത്രമല്ല, തന്റെ ഓരോ ശ്വാസത്തിലും ദൈവതിരുമുമ്പാകെ തന്റെ ജനത്തിനുവേണ്ടി ബലികൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ, അനസ്യൂതമായി അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് മഹാപുരോഹിതന്റെ വലിയ ദൗത്യം. എല്ലായ്പോഴും രാവിലും പകലിലും ഉറക്കത്തിലും ഉണർവ്വിലും തന്റെ ജനങ്ങളെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കുയർത്തി അവർക്കു

വേണ്ടി, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്കായി കൃപകളെ സമ്പാദിക്കുന്ന വലിയവനാണ് മഹാപുരോഹിതൻ.

മൂന്നാമത് ഇടയൻ. നല്ല ഇടയനാണ് മഹാപുരോഹിതൻ. ഒരു നല്ല ഇടയനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട മൂന്ന് പ്രധാന ഗുണങ്ങൾ വേദപുസ്തകത്തിൽ യോഹന്നാന്റെ 10-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയക്കാർക്കു പോലും പ്രയോജനമുള്ളതാണിത്. ഒരു ഇടയനാകുവാൻ എങ്ങനെയുള്ള ക്വാളിറ്റികളാണ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്? യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 10-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പറയുന്നു. ഒന്നാമത്തേത്, ഇടയൻ തന്റെ ആടുകളെ പേർ ചൊല്ലി വിളിക്കുന്നു. വിളിക്കുമ്പോൾ ആടുകൾ ഇടയന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് അവനെ അനുഗമിക്കുന്നു. ഇടയൻ അല്ലാത്തവൻ വിളിച്ചാൽ ആടുകൾ ഇളകുകയില്ല. ഇതാണ് ആദ്യത്തെ ക്വാളിറ്റി. ഒരു നല്ല ഇടയനാകണമെങ്കിൽ ഓരോ ആടിന്റെയും പേര് അറിയണം. പേര് അറിയുക മാത്രമല്ല, പേര് ചൊല്ലി വിളിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളെ വിളിക്കുന്നത് ഞങ്ങളുടെ ഇടയനാണ്, ഞങ്ങളെ കൊല്ലാൻ കൊണ്ടു പോകുകയല്ല, ഞങ്ങളെ നല്ല കാര്യത്തിന് കൊണ്ടുപോകുവാൻ വേണ്ടി ഇടയൻ വിളിക്കുകയാണ്. വേറെ വല്ലവരും വിളിക്കുമ്പോഴാണ് കശാപ്പിനു കൊണ്ടു പോകുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് കശാപ്പിനു കൊണ്ടു പോകുവാൻ വിളിക്കുകയല്ല. ഞങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത് ഞങ്ങളെ കൊല്ലാൻ വേണ്ടിയല്ല. തന്റെ കാര്യം കാണാൻ വേണ്ടിയുമല്ല. ഞങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ് എന്ന് ജനങ്ങൾക്കു തന്നെ ബോധ്യം വരണം. അതാണ് നല്ല ഇടയൻ. അത് മഹാപുരോഹിതനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. എല്ലാ മനുഷ്യരെയും സ്നേഹിക്കുകയും എല്ലാ മനുഷ്യരും ആ പിതാവ് പറയുന്ന ഓരോ കാര്യവും നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കാണെന്ന് നമുക്ക് ബോധ്യമുള്ളതുകൊണ്ട് ആ പിതാവിനെ നാം അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് നല്ല ഇടയന്റെ ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷണം.

രണ്ടാമത്തെ നല്ല ഇടയന്റെ ലക്ഷണം, അവൻ വിളിക്കുമ്പോൾ ആട്ടിൻ പറ്റത്തിന്റെ വാതിൽ കാക്കുന്നവൻ വാതിൽ തുറക്കുന്നു. ആടുകൾ പുറത്തേയ്ക്ക് വരുന്നു. ആടുകളെ പച്ചയായ പുല്പുറങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഇടയൻ നയിക്കുന്നു. ഇത് ഒരു ഇടയന്റെ വലിയ ചുമതലയാണ്. അത് മതത്തിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലും ഒരുപോലെ തന്നെ. മതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറയുമ്പോൾ തന്റെ ജനങ്ങളെ എങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോയാലാണ് നല്ല പുല്ലു കിട്ടുന്നതെന്ന് ഇടയനറിയാം. ഇടയൻ പുല്ലു കണ്ടാൽ കാണിച്ചു കൊടുക്കണം. അതാണ് ഇടയന്റെ വലിയൊരു ചുമതല. രാഷ്ട്രീയമായിട്ടായാലും തങ്ങൾക്ക് ഉത്കർഷം ഉണ്ടാകുന്നത് ഏതു വഴിയിൽ കൂടി പോയാലാണ് എന്ന് കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ രാഷ്ട്രീയ ഇടയന്മാർക്ക് ചുമതലയുള്ളതു പോലെ ഓരോ കാര്യത്തിലും സഭയിലുള്ള ജനങ്ങളെ

ഏതു വഴിയിൽ പോയാലാണ് അവർക്ക് നല്ല വഴിയിൽ അവർക്ക് ആവശ്യമുള്ള ആത്മീയ ഭക്ഷണവും ലൗകീക ഭക്ഷണവും കിട്ടുന്നത് എന്ന് ഇടയൻ അറിഞ്ഞിട്ട് ആ വഴിയിൽ നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവനായിരിക്കണം.

മൂന്നാമത്, ഇടയന്റെ ഒരു ലക്ഷണവും കൂടിയേ പറയുവാനുള്ളു. ഞാൻ ഒരു ഇടയനാണ്. എനിക്ക് സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരു ലക്ഷണമായതുകൊണ്ട് അത് വളരെ വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറയാം. ആടുകളെ പുല്പുറങ്ങളിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്ന സമയത്ത് കടുവാ വരും. ചെന്നായ് വരും. ആടുകളെ പിടിക്കുവാനായിട്ട് ചെന്നായ് വരും. എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടാകുന്ന സംഭവം. സഭയിലും അതെ, രാഷ്ട്രീയത്തിലും അതെ. നല്ല വഴിയിലൂടെ ജനങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടമാവില്ല. കടുവാ വരും. ആ കടുവാകൾ വന്ന് ഈ ആടുകളെ വിഴുങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സമയത്ത് ഈ കടുവായുമായുള്ള സമരത്തിൽ സ്വന്ത ജീവനെ ബലിയായി അർപ്പിക്കുന്നവനാണ് നല്ല ഇടയൻ. നല്ല ഇടയൻ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി തന്റെ ജീവനെ ബലിയായി അർപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാതെ പേടിച്ച് ചെന്നായ് വരുമ്പോൾ ആടുകളെ ഇട്ടിട്ട് ഓടിപ്പോവുകയില്ല. ധൈര്യമായി നിന്നു കൊണ്ട് എല്ലാത്തിനോടും പോരാടി വേണ്ടിവന്നാൽ മരിക്കുവാൻ പോലും തയാറായി നില്ക്കും. നമ്മുടെ ഇടയനായ കർത്താവായ യേശുമശിഹാ നമുക്കു വേണ്ടി സ്വന്ത ജീവനെപ്പോലും ബലിയർപ്പിച്ചതുപോലെ, ഒരു നല്ല ഇടയൻ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി തന്റെ ജീവനെ ബലിയർപ്പിക്കുന്നവനാണ്.

എന്റെ വാക്കുകളെ ഞാൻ ചുരുക്കുകയാണ്. അത്യുന്നതമായ ഈ സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഇന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന അഭി. മാത്യൂസ് മാർ കൂറിലോസ് തിരുമേനിക്ക് ഒരു വലിയ ഹസിയോ ആയി, ഒരു വലിയ മഹാപുരോഹിതനായി, ഒരു വലിയ ഇടയനായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ, തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സഭയ്ക്ക് വെളിയിലുള്ളവർക്കും ലഭിക്കത്തക്കവിധം ദൈവംതമ്പുരാൻ സകല കരുണകളും നമ്മുടെ പിതാവിന് നല്കട്ടെ.

(1991 ഏപ്രിൽ 29 ന് നടന്ന കാതോലിക്കാവാഴ്ച ശുശ്രൂഷാമദ്ധ്യേ ചെയ്ത പ്രസംഗം. സമ്പാദകൻ: ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്).